

องค์การนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

๑ เด็กด้าย

ว่าด้วยเรื่องเล่าชาวก้ายของนิสิตหนุ่มสาว มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

โครงการเรื่องเล่าเร้าพลัง
กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เด็กค่าย

ว่าด้วยเรื่องเล่าขาค่ายของนิสิตหนุ่มสาว มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

องค์การนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

โครงการเรื่องเล่าเราพลัง

กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เด็กค่าย

(ว่าด้วยเรื่องเล่าขานค่ายของนิสิตหนุ่มสาว มหาวิทยาลัยมหาสารคาม)

นิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม : เรื่อง

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๕๔

เจ้าของ

องค์การนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ที่ปรึกษา

ผศ.ดร.สุจิน บุตรดีสุวรรณ

ผศ.ดร.ลัดดา แสนสีหา

อ.วรรณศักดิ์พิจิตร บุญเสริม

อมงศล คาร์น

นายเกื้อกูล ดวงจันทร์ทิพย์

บรรณาธิการ

พนัส ปรีวาสนา

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

วิเศษ นาคชัย

กองบรรณาธิการ

องค์การนิสิต,

กลุ่มงานกิจกรรมนิสิต,

งานประชาสัมพันธ์และสารสนเทศ

กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

แบบปก/รูปเล่ม

กาศะเอียดสำนักพิมพ์

ภาพปก

กลุ่มกอไผ่

ภาพประกอบ

คนค่าย มมส

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

“การอ่านและการเขียนคือการเติบโตของชีวิต”

พนัส ปรีวาสนา

ประกาศกองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
เรื่อง ผลการประกวดตัดสิน ภาพถ่ายค่าย และเรื่องเล่าเร้าพลัง

ตามที่กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้จัดประกวดภาพถ่ายค่าย และเรื่องเล่าเร้าพลังเนื่องในโครงการลมหายใจปัญญาชนคนชาวค่าย ซึ่งได้พิจารณาตัดสินเรื่องเล่าเร้าพลัง และภาพถ่ายค่ายขององค์กรนิสิตที่ดำเนินกิจกรรมในระหว่างภาคฤดูร้อน (มีนาคม-เมษายน) ที่ผ่านมาแล้วนั้น ทั้งนี้กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงประกาศผลการประกวดตัดสิน ดังนี้

ผลการประกวดภาพถ่ายค่าย ๒ ประเภท ดังนี้

๑. ประเภทบรรยายค่าย

รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ กลุ่มนิสิตพลังสังคม

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๑ ได้แก่ ชมรมยุวชนประชาธิปไตย

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ได้แก่ ชมรมอาสาพัฒนา

รางวัลชมเชย ได้แก่

๑. กลุ่มนิสิตชาวดิน
๒. ชมรมสถานผืนคนสร้างป่า
๓. ชมรมครูบ้านนอก สังกัดสโมสรนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
๔. ชมรมสถานผืนคนสร้างป่า
๕. ชมรมหอผืน

๒. ประเภทกิจกรรมค่าย

รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ ชมรมรุ่นสัมพันธ์

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๑ ได้แก่ ชมรมนอกหน้าต่าง

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ได้แก่ ชมรมยุวชนประชาธิปไตย

รางวัลชมเชย ได้แก่

๑. ชมรมคนวัยใสใส่ใจสุขภาพ
๒. ชมรมรุ่นสัมพันธ์
๓. ชมรมสถานผืนคนสร้างป่า

๔. ชมรมทอผืน

๕. ชมรมทอผืน

ผลการประกวดเรื่องเล่าเร้าพลัง ดังนี้

รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ เรื่อง ปฐมบท โดยภาวิณี สายบุงคล้ำ ชมรมคนวัยใสใส่ใจสุขภาพ
รางวัลรองชนะเลิศ อันดับ ๑ ได้แก่ เรื่อง ปลายทางแห่งความหวัง โดยปิติพงษ์ ผาดพงษ์
ชมรมยูวชนฯ ประชาธิปไตย

รางวัลรองชนะเลิศ อันดับ ๒ ได้แก่ เรื่อง ดินแดนแห่งรัก โดยนิยะดา วาสนา ชมรม
สถานผืนคนสร้างป่า

รางวัลชมเชย ได้แก่

๑. เรื่อง เปิดโปง เปิดใจ ในค่าย โดยนฤเบศ จำปาบุญ ชมรมสถานผืนคนสร้างป่า

๒. เรื่อง ครั้งหนึ่งในชีวิต พิชิตค่ายสามผืน โดย นิวัฒน์ พันธะสา ชมรมสถานผืน
คนสร้างป่า

๓. เรื่อง ลมหายใจ ปัญญาชน ชาวค่าย โดยเจษฎา จันทร์เปล่ง ชมรมรุ่นสัมพันธ์

๔. เรื่อง ค่ายแรก...คำคืนหึงดงาม โดย ภาณุวัฒน์ ศรีชลา ชมรมรุ่นสัมพันธ์

๕. เรื่อง ให้ตายเถอะ!! ประสบการณ์หนูน้อยน้อย โคโยน้ำฝน นารี ชมรมรุ่นสัมพันธ์

จึงประกาศมาให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๔

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิน นุครดีสุวรรณ)

รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนานิสิต

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คนเชียร์ค่าย

มันเป็นเรื่องยากที่จะบอกว่า “เด็กค่าย” หรือ “เรื่องเล่าชาวค่าย” ของ นิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคามมีคุณค่ามากน้อยแค่ไหน เพราะ “ชาวค่าย” ไม่ใช่ผู้สันทัดในเรื่องการเขียนเหมือนนักเขียน พวกเขายังคงมีสถานะเป็นเพียง “นิสิต” เป็น “นักกิจกรรม” เป็น “คนหนุ่มสาว” ที่ยังเสาะแสวงหาคุณค่าและความหมายของชีวิตด้วยวิธีการที่ตนเองหลงรัก เพื่อนำไปสู่พลังอันเป็น “ปัญญาปฏิบัติ” ที่เกิดจากการ “ทำจริง”

แต่สำหรับผมแล้ว เรื่องเล่าเร้าพลังชาวค่ายยังคงมีค่าและความหมายต่อผมอย่างมหาศาล เพราะนี่คือภาพสะท้อนที่ยืนยันได้ว่าคนหนุ่มสาวจำนวนหนึ่งในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ยังคงแน่นหนักด้วย “จิตสำนึกสาธารณะ” ซึ่งศรัทธาต่อการเรียนรู้ในระบบ “นอกชั้นเรียน” โดยมีชุมชน หมู่บ้าน โรงเรียนเป็นห้องเรียน หรือสถานี่การเรียนรู้ที่หลากหลายชีวิต

ระยะหลังผมพยายามอย่างมากกับการกระตุ้นให้นิสิตชาวค่ายได้จัดกิจกรรมแบบบูรณาการ ถึงแม้จะลงแรงในเรื่องการสร้าง, การสอน, การอบรม สัมมนามากแค่ไหน แต่ก็ชี้เป้าให้นิสิตได้เรียนรู้เรื่องราวอันเป็นบริบทของพื้นที่เหล่านั้นด้วยเสมอ ด้วยการชูแนวคิดผ่านวาทกรรมที่นิสิตชาวค่ายคุ้นชินเสมอมาว่า “ไม่มีที่ใดปราศจากการเรียนรู้...ไม่มีที่ใดปราศจากเรื่องเล่า”

ล่าสุด, ผมติดตามเรื่องเล่าชาวค่ายจากนิสิต ผมไม่ได้พูดหนักแน่นว่านี่คือกระบวนการหนึ่งของการจัดการความรู้ (Knowledge Management) หากแต่บอกกับนิสิตในทำนองว่า อยากให้ช่วยกันเขียนเรื่องราวที่เกิดในค่ายให้ได้มากที่สุด เพื่อบันทึกเหตุการณ์ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง และแต่ละเหตุการณ์นั้นนิสิตชาวค่ายขับเคลื่อนหรือคลี่คลายด้วยกระบวนการใด หรือแม้แต่มีความสุข ความเศร้าในเรื่องใดก็ขอให้เขียน หรือเล่าผ่านตัวหนังสือออกมาให้ได้มากที่สุด เพราะนี่คือกระบวนการของการ “บอกเล่าสู่กันฟัง”...

ครับ, ในช่วงของการปิดเทอมต้น (ตุลาคม) ปิดเทอมปลาย (มีนาคม) ที่ “มมส” มีองค์กรนิสิตออกค่ายอาสาพัฒนาจำนวนมาก และไม่เคยต่ำกว่า ๒๐ ค่าย และส่วนใหญ่ก็จัดทางงบประมาณเองแทบทั้งสิ้น ซึ่งค่ายแต่ละค่ายก็มักเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันเสมอ ทำให้นิสิตจำนวนมากไม่ยอม “รักพี่เสียดายน้อง” จำต้องเลือกไปเรียนรู้ “นอกชั้นเรียน” กับค่ายใดค่ายหนึ่ง เสร็จจากนั้นก็กลับคืนสู่ภาวะปกติ นั่นก็คือกลับเข้าสู่การเรียนรู้ใน “ชั้นเรียน” อีกครั้ง

ด้วยเหตุนี้ ผมถึงพยายามกระตุ้นให้นิสิตชาวค่ายได้ถ่ายทอดเรื่องราวค่ายของตนเองออกมาเป็นหนังสือ “เด็กค่าย” เพื่อสื่อสารกับคนที่ไม่ได้ไปค่าย เพราะนี่คือกระบวนการอันแสนงามที่สุดอีกกระบวนการหนึ่งที่ยืนยันได้ว่านิสิตสามารถ “แบ่งปันความรู้และความดีงาม” สู่กันได้ แถมยังสามารถนำไปเป็นฐานข้อมูลในการเรียนรู้ในจังหวะต่อไป เพราะผมเชื่อว่าเรื่องเล่าที่เขียนขึ้นนั้น ย่อมผ่านการ “ถอดบทเรียน” (Lessons Learned) เสร็จสรรพหรือตกผลึกในระดับหนึ่ง เมื่อสื่อสารเป็นหนังสือ หรือแม้แต่มานั่งเล่าสู่กันฟัง ผมก็ถือว่านั่นคือกระบวนการของการเรียนรู้ร่วมกัน (Share & Learn) เพื่อยึดโยงสู่การจัดกระทำข้อมูลในสังคมฐานความรู้ (Knowledge-based Society) สู่การเป็นคลังความรู้และองค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization) ที่มีการจัดการความรู้อย่างไม่รู้จบ (Infinity KM)

แต่ในความเป็นจริง ผมอาจไม่จำเป็นต้องพูดศัพท์แสงเชิงวิชาการเช่นนั้นเสมอไป เพราะเชื่อว่าหากนิสิตสร้างสรรค์เรื่องเล่าออกมาได้ ก็เท่ากับว่านิสิตชาวค่ายเหล่านั้นได้ขับเคลื่อนกระบวนการอันแสนงามเหล่านั้นไปในตัวอยู่แล้ว เมื่อเรื่องเล่าของชาวค่ายเดินทางมาถึงมือผม หน้าที่หลักของผมนำพาเรื่องราวเหล่านั้นไปโลดแล่นในสไตล์ของมันเอง ด้วยการจัดกระทำเป็นหนังสืออ่านเล่นตามแนวคิด “นวัตกรรมความคิดนิสิต มมส” ซึ่งนั่นก็เท่ากับว่าเป็นการสร้างจดหมายเหตุนิสิตชาวค่ายในอีกมิติหนึ่งด้วยเหมือนกัน

อย่างไรก็ดี หนังสือ “เด็กค่าย” เล่มนี้ ผมตัดสินใจรวบรวมเรื่องเล่าของนิสิตชาวค่ายตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๓-๒๕๕๔ มาจัดเรียงไว้ด้วยกัน ด้วยหวังใจว่าจะ

เป็นการสะท้อนให้เห็นเรื่องราวอันเป็นปรากฏการณ์ หรือพัฒนาการบางอย่างไปในตัว คล้ายกับจะชวนให้นิสิตชาวค่ายได้ถอดบทเรียนชีวิตกลับไปสู่อัตถ์กันอีกครั้ง เพื่อให้สามารถเห็นจุดยืนของวันนี้และหลายทางที่จะเดินไปสู่พรุ่งนี้ให้เป็นรูปธรรมและมีพลังมากยิ่งขึ้น

ซึ่งก็เป็นที่น่าพอใจ...

หลายเรื่องสามารถบันทึกเรื่องราวรายวันของค่ายได้อย่างน่าทึ่ง สะท้อนภาพชีวิตชาวค่ายตั้งแต่เข้รุ่งไปจนถึงเข้านอน หลายเรื่องสื่อสารความงามของมิตรภาพชาวค่ายและชาวบ้านอย่างมหัศจรรย์ งานค่ายเป็นบทสรุปที่หนักแน่นว่า “ไม่ใช่ญาติ...ก็เหมือนญาติขาดไม่ได้” เพราะงานค่ายได้หลอมรวมผู้คนให้รักและผูกพันกันราวกับเป็นพี่น้องจากท้องเดียวกัน.. มิหนำซ้ำยังยืนยันอย่างแน่นหนักว่า “ความรัก” จาก “พ่อรักแม่รัก” นั้นบริสุทธิ์และยิ่งใหญ่เกินบรรยาย หรือแม้แต่การสื่อสะท้อนให้เห็นว่างานค่าย คือกระบวนการสำคัญของการสร้างเสริมจิตสำนึกให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในบริบทของค่ายได้หันกลับไปทบทวนเรื่อง “จิตสำนึกสาธารณะ” หรือ “สำนึกรักบ้านเกิด” ของตนเองได้อย่างนิจเนียร

ท้ายที่สุดนี้ ผมขอให้เรื่องเล่าในแต่ละเรื่องได้ทำหน้าที่ของมันเอง แม้จะไม่เด่นสง่าเจกเช่นนักเขียนทั่วไป แต่ก็เชื่อเหลือเกินว่าเรื่องทุกเรื่องล้วนงดงามและแสนงามเกินการละข้ามไปได้

ก็แปลละ “ความดี” (จิตสำนึกสาธารณะ) ย่อมงดงามและแสนงามเสมอ

ศรัทธา เตือนัน
พนัส ปรีวาสนา
กัณยายน ๒๕๕๕

อ่าน (ณ) เด็กค่าย (ณ)

ณ การอ่าน...รู้สึกดีใจที่ได้นั่งอ่านผลผลิตจากชาวค่ายที่ถ่ายทอดออกมาจากตัวแทนของชมรมต่างๆ นั่งดูภาพสวยๆ ที่บอกเรื่องราวได้โดยไม่ต้องมีคำบรรยายใต้ภาพ เมื่ออ่านหนังสือเล็กๆ เล่มนี้จบ ผมนึกไปถึงคุณค่าของชีวิตวัยนิสิตนักศึกษา กิจกรรมต่างๆ มากมายระหว่างการเรียนทำให้ชีวิตดูมีความหมายมากขึ้นว่าการถอนหายใจทิ้งไปวันๆ เป็นการสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตที่สำคัญ ก่อนก้าวสู่โลกจริงๆ ในวันข้างหน้า และสัมผัสที่ได้ผ่านงานเขียน “เด็กค่าย” เล่มนี้ทั้งจากคำบอกเล่าและภาพถ่ายนั้น เป็นแรงบันดาลใจที่รับรู้ได้ อารมณ์ต่างๆ สะท้อนชัดเจนผ่านกระบวนการถอดความในใจและความรู้สึกจากผู้เขียนแต่ละคน

ณ อารมณ์หนึ่ง...บรรยากาศการไปออกค่ายจากอดีตสู่ปัจจุบันยังตรงความมีเสน่ห์โดยไม่สนใจกาลเวลา แม้ว่าบางอย่างจะพัฒนาไปไกล แต่อารมณ์คนทำค่ายมันยังคงเปี่ยมด้วยความมุ่งมั่นและแรงบันดาลใจที่ขับเคลื่อนชีวิตไปด้วยกัน อารมณ์ของค่ายแต่ละค่ายเป็นลักษณะเฉพาะ เพราะต่างที่ต่างถิ่น ต่างคนต่างเป้าหมาย มีแต่เพียงจิตใจอาสาเท่านั้นที่ร้อยใจให้คนค่ายมารวมตัวอยู่ด้วยกัน และปรับตัวปรับใจสู่ภารกิจที่เริ่มต้นด้วยความเสียสละ

ณ การเดินทาง...หลายคนอาจติดใจเรื่องราวระหว่างทาง เส้นทางสู่ค่าย บางค่ายอาจใกล้ บางค่ายอาจไกล โกลจนไม่อยากจะนึกถึงเวลากลับ ระหว่างทางมันมีความตื่นเต้น เพราะหลายๆ ครั้งเราไม่รู้ว่าเราจะเจอกับอะไรบ้าง เราไม่รู้ว่าเราจะเจอกับใคร และบางทีเราก็กังไม่รู้ว่าเราจะไปทำอะไรด้วยซ้ำ แต่เราก็ออกเดินทางและปล่อยให้เรื่องราวพัฒนาเราไป ระหว่างทางที่ผ่านเส้นทางลัดเลี้ยวไปมาจนไม่น่าเชื่อว่าจะไปเจอชุมชน เจอชีวิตที่อาศัยอยู่ที่นั่น ที่ๆ ชาวบ้านรอเราอยู่ และเราไม่ได้มาคนเดียว เรามากับเพื่อนกับพี่กับน้อง และแม้เราจะมาคนเดียวเราก็ไม่เดียวดายที่ค่ายอย่างแน่นอน

ณ ค่าย...บางสิ่งบางอย่างที่ไม่เคยทำที่บ้านก็ต้องทำ อาหารที่บางครั้งไม่ชอบก็ต้องกิน หรืออยากกินอีกแต่ก็ต้องพอก่อนเพราะยังมีคนไม่ได้กิน คนที่ปกติจะไม่ค่อยด้วยแน่ๆ ก็ต้องค่อย ๆ ละ ชีวิตเราต้องปรับไปตามสภาพของค่ายและผู้คน บางครั้งคิดไม่ตกว่ามาทำอะไรที่นี่ ลำบากและไม่มีใครตามใจเหมือนที่บ้าน...เมื่อไม่มีใครตามใจแต่ด้วยใจที่มาก และรู้สึกว่าการนี้น่าจะมีความหมายมากกว่าการนั่งเล่น วนเวียนอยู่แต่ในมหาวิทยาลัย ชีวิตที่ได้เรียนรู้จริง แลกเปลี่ยน ถอดบทเรียน และเรียนรู้ไปด้วยกัน การได้ก้าวออกจากมหาวิทยาลัยไปทำกิจกรรมนั้นเป็นวิชาที่อยากลงทะเบียนเรียนที่สุดโดยไม่สนใจว่าจะได้เกรดเท่าไร สำหรับบางคนนั้นมันเหมือนชีวิตที่เปี่ยมสุข แม้ตลอดวันเราอาจเหนื่อยล้ากับการทำงานตามแต่ภารกิจ แต่ยามเย็นหรือกลางคืนมันเป็นเวลาที่คนค่ายจะสรรหาวิธีพักผ่อนตามวิถีของตนเอง ถึงแม้การทำงานจะยังไม่เสร็จก็ตาม แต่เพื่อเรี่ยวแรงในวันต่อไป

ณ ภารกิจ...ที่ต้องทำให้เสร็จ เร่งรัดกับเวลา ต่อสู้กับความคิดและอีกสารพัดปัญหาจุกจิก จิปาถะ เสียงบ่น เสียงกระดุ่นหรือแม้แต่เสียงสั่งนั่นสั่งนี่ เคล้าปนไปกับเสียงเพลงในธรรมชาติ เสียงเรียกทานข้าว เสียงร้องรำทำเพลงระหว่างนิสิตกับน้องน้อยตัวเล็กๆ ฯลฯ แต่สิ่งที่ต้องเรียนรู้คือกระบวนการทำงาน ไม่ใช่แค่เฝ้าฝันแต่ผลลัพธ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ณ ความสัมพันธ์...ไม่ใช่แค่ความผูกพัน ความห่วงใย ความขัดแย้ง ความโกรธ ความสนุก ความสมัครสมาน แต่รวมถึงความไม่เป็นระเบียบของมือใหม่ ความสับสนในแผนงาน การประสานกับชาวบ้าน ผู้นำชุมชน คุ้มบ้านต่างๆ ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการสร้างความสัมพันธ์มวลรวม และเกิดการเรียนรู้เพื่อสานสัมพันธ์สู่ผลลัพธ์

ณ การจากลา...มิตรภาพ บรรยากาศที่ไม่อยากให้เวลาเลยผ่านไป น้ำตาไหลออกมา กราบพ่ออีกแม่อีก กอดน้องๆ ที่แสนซุกซน...เพื่อเดินทางกลับทั้งที่ใจรู้สึกเหมือนเพิ่งมาถึง สิ่งหนึ่งที่มักสะกิดใจเสมอคือน้ำใจและความจริงใจที่เราสัมผัสได้จากชาวบ้าน ตลอดจนความรู้สึกใสๆ จากน้องๆ เด็กๆ ในหมู่บ้าน แต่แล้วก็ต้องแยกย้ายเพื่อไปยังที่หมายต่อไป

ณ ประสบการณ์ชีวิต...และนี่แหละคือสิ่งที่เด็กค่ายได้รับและไม่อาจซื้อหา
ได้ที่ไหน เพียงแต่เราต้องต่อยอดตัวเองเพื่อจะต่อยอดเป็นบทเรียนให้รุ่นต่อไป
ได้ใช้เป็นสเปียง...

เพราะ...ณ การเดินทางนั้นยังไม่สิ้นสุด...

มงคล คาร์น

คำนำนายกองค์การนิสิต

การออกค่ายอาสาพัฒนา ถือเป็นกลไกสำคัญของกรพัฒนานิสิต ในแต่ละปีองค์การนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้เดินทางไปออกจัดกิจกรรม "ค่าย" เป็นจำนวนมาก ค่ายแต่ละค่ายมีทั้งที่เป็นค่ายสร้าง, ค่ายสอน, ค่ายอบรม สัมมนา แต่ทั้งนี้หลายทั้งขงนั้นก็ล้วนเป็นค่ายบูรณาการสู่การเรียนรู้ กล่าวคือการออกค่ายแต่ละครั้งต้องไม่ตัดขาดอยู่กับกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง แต่ต้องมีกิจกรรมเรียนรู้ อย่างหลากหลาย ทั้งกิจกรรมหลักและกิจกรรมรอง ซึ่งนั่นคือจุดเด่นของการออกค่ายของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ไม่ว่าครั้งที่มีการออกค่ายเสร็จสิ้นลง องค์การนิสิต จะมีกิจกรรมอันเป็นประเพณีนิยมที่นิสิตปฏิบัติกันมาช้านาน นั่นก็คือโครงการ "ลมหายใจปัญหาชนคนชาวนาค่าย" ซึ่งเป็นการนำพาให้องค์การนิสิตที่ออกค่ายในช่วงเดือนตุลาคม, มีนาคม หรือเดือนพฤษภาคม สิ่งหาชมของปีนั้นๆ ได้นำมาเสนอผลการเรียนรู้ร่วมกัน มีทั้งการออกซุ้มแสดงนิทรรศการ การแสดงดนตรี การประกวดภาพถ่ายและเรื่องเล่าชาวนาค่าย การเสวนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้กระบวนการจัดค่าย โดยองค์การนิสิตเป็นผู้เล็งเห็นการจัดเวทีเหล่านั้น และสนับสนุนงบประมาณสำหรับการจัดทำสื่อ ราววีดิทัศน์ภาพถ่ายและรางวัลการเขียนเรื่องเล่าชาวนาค่าย

หนังสือ "เด็กค่าย" เล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมประกวดเรื่องเล่าเร้าพลังชาวนาค่ายที่องค์การนิสิต ร่วมกับกลุ่มงานกิจกรรมนิสิต ได้จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้นิสิตได้ฝึกฝนการทักษะในการจัดการความรู้ผ่านกระบวนการ "ถอดบทเรียน" โดยใช้ "เรื่องเล่าเร้าพลัง" เป็นกลไกในการขับเคลื่อน ซึ่งองค์การนิสิต รู้สึกซาบซึ้งและเป็นที่เกียรติที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการรวบรวมงานเขียนของ "ชาวนาค่าย" จากองค์กรต่างๆ เพราะนี่คือภาพสะท้อนการดำเนินงานที่สามารถนำมาเรียนรู้ "ต่อยอดและสะสางปัญหา" ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี และที่สำคัญก็คือ

การเป็นเสมือนจดหมายเหตุในการจัดกิจกรรมของนิสิตที่ทำให้รู้ว่าในแต่ละปีมีกิจกรรม “ค่าย” เกิดขึ้นเมื่อไหร่ ที่ใด และอย่างไรบ้าง

องค์การนิสิต ขอขอบคุณชาวค่ายทุกคนที่ยังศรัทธาต่อการทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน และเห็นความสำคัญของการถ่ายทอดเรื่องราวผ่านการเขียนเรื่องเล่า เพื่อสื่อสารสู่การพัฒนาตนเองและองค์กรร่วมกัน ขอขอบคุณพี่ๆ เจ้าหน้าที่จากกลุ่มงานกิจกรรมนิสิต ที่ทำหน้าที่พี่เลี้ยงได้อย่างถึงพริกถึงขิง เพื่อกระตุ้นให้เกิดกระบวนการเหล่านี้อย่างไม่ย่อท้อและถอดใจ ซึ่งเชื่อเหลือเกินว่าหนังสือ “เด็กค่าย” เล่มนี้ จะมีคุณค่าต่อการพัฒนานิสิตอย่างแน่นอน

วิเศษ นาคชัย

นายกองค์การนิสิต ปีการศึกษา ๒๕๕๔

สารบัญ

เรื่องเล่าเร้าพลัง ๒๕๕๔

ปฐมบท	๑๗
ปลายทางแห่งความหวัง	๓๓
คืนแดน แห่งรัก	๔๑
เปิดโปง เปิดใจ ในค่าย	๔๗
ครั้งหนึ่งในชีวิต พิชิตค่ายसानฝัน	๕๑
ลมหายใจ ปัญญาชน ชาวค่าย	๕๕
ค่ายแรก...คำคืนที่ดงาม	๖๓
ให้ตายเหอะ!! ประสบการณ์หนูยั้งน้อย	๖๙
ผู้ให้ที่ได้รับ	๗๙
หนีร้อนเข้าป่า	๘๓
ความสุขเล็กๆ	๘๗
สร้างความงามด้วยความดี	๙๓
ความรู้ันทีให้น้อง	๙๙
หน้าที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด	๑๐๕
กตัญญูตาธรรม	๑๐๙
อ๊ก ณ หนองแคนดอนสนุก “ค่ายสร้างคน คนสร้างค่าย”	๑๑๓

เรื่องเล่าเร้าพลัง ๒๕๕๓

เรียนรู้โลกใหม่ แคเปิดใจเท่านั้น	๑๒๗
ฟาลีซิดชีวิตเด็กค่าย	๑๓๗
เรื่องเล่าชาวค่าย	๑๔๕
หนึ่งค่ายแต่อีกหลายใจ	๑๕๑
เรื่องเล่าของคนทำโปง	๑๕๗
ขอเชิญร่วมออกค่ายกับชมรมทอฝัน	๑๖๓
สิ่งเล็กๆ ที่เรียกว่า "สามัคคี"	๑๗๓
อาสารวมใจสานสายใยสู่ชนบท	๑๗๙
แนวกิน	๑๘๕
เรื่องเล่าจากค่ายอาสาใจเพื่อน้อง	๑๙๑
ครั้งหนึ่งที่หนองบัวแปะ	๑๙๕
เรื่องเล่าเร้าพลัง	๒๐๑

“ทุกคนในค่ายนี้ทำให้ได้เห็น “ของจริง” ในหลายๆ อย่าง เป็นประสบการณ์
ที่มีค่ามากที่สุด และจะเป็นสิ่งย้ำเตือนให้ดิฉันมุ่งทำงานเพื่อส่วนรวมต่อไป
เป็นเหมือนเข็มทิศในชีวิตนำทางให้ก้าวต่อไปอย่างไม่หวั่นไหว”

(รางวัลชนะเลิศ)

ปฐมบท

ค่ายจบลงแล้วแต่เรื่องราวแห่งความประทับใจในค่ายยังคงตราตรึงอยู่ในห้วงคำนึงของใครหลายคน สำหรับตัวดิฉันแล้วบอกได้เลยว่าอิมเอ็มเปรมปรีดีกับการเป็นส่วนหนึ่งของค่ายในครั้งนี้เป็นที่สุด ไม่มีวันลืมค่ายแรก ที่ดิฉันได้เป็นสตาฟ เปลี่ยนจากผู้ตามมาเป็นผู้นำอย่างเต็มตัว ทำให้ดิฉันสร้างความสุขให้เกิดขึ้นกับตัวเอง ค่ายนี้มันสอนประสบการณ์หลายอย่าง สอนชีวิตให้ดิฉันเป็นเด็กกิจกรรม เป็นคลีนลูกใหม่ ที่แข็งแรง และไม่หยุดนิ่ง

แรงบันดาลใจที่ทำให้ดิฉันได้มาสร้างค่ายนี้คือดิฉันอยากมาเรียนรู้ประสบการณ์นอกห้องเรียน อยากไปสัมผัสกับชีวิตของสังคมภายนอกบ้าง มันอาจจะมึนอะไรที่ดิฉันอาจจะยังไม่เข้าใจ การเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวมันยังไม่ตอบโจทย์ชีวิตนิสิตของดิฉัน ประสบการณ์จากการทำค่ายตรงนี้นั้นอาจจะสามารถช่วยให้ดิฉันทำงานได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะค่ายมันสร้างคนให้มีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการทำงาน เรื่องความสัมพันธ์ เรื่องมิตรภาพ เรื่องการเรียนรู้วิถีชีวิตของสังคม การอยู่ร่วมกันในคนหมู่มาก

ทุกคนแต่ละคนที่ไปค่ายค่อนข้างจะมีความหลากหลายสูง สถานะแต่ละคนก็อาจจะต่างกัน แต่ต้องมาอยู่ร่วมกัน เพื่อใช้ชีวิตของสังคมชาวค่าย ทุกคนต้องปรับตัว ทุกคนต้องเรียนรู้ ต้องเข้ากับคนอื่นให้ได้ จากคนที่อยู่ที่บ้านอาจจะอยู่สบายๆ แบบคุณหนู แต่เวลามาค่ายสถานะตรงนั้นจะต้องเปลี่ยนแล้ว เพราะใช้ไม่ได้แล้วในสังคมของคนค่าย มันทำให้ดิฉันเรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง ดิฉันจึงอยากออกมาเรียนรู้โลกสังคมอีกโลกหนึ่งที่จะทำให้ดิฉันได้รับสิ่งต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ยิ่งกว่าสิ่งที่ดิฉันได้เรียนรู้จากตำราหรือจากอาจารย์ผู้สอน

ดิฉันคิดว่าคนที่ผ่านกิจกรรมมาตรงนี้ เวลาไปทำงานมันจะเป็นตัวเลือกหนึ่งของบริษัทว่าคุณเคยผ่านประสบการณ์ ผ่านการเรียนรู้อะไรมา นอกจากการเรียนอย่างเดียว เดี่ยวนี้ทุกคนก็เรียนหมด ความสามารถเท่าเทียมกันหมด แต่ถ้าดิฉันมีจุดเด่นซักชนิดหนึ่งที่เป็นตัวพิจารณาของเขา โอกาสของดิฉันในการทำงานอาจจะมีสูง เพราะการทำกิจกรรมมันทำงานกันเป็นทีม ทุกคนต้องรู้จักแก้ปัญหา รู้จักถกเถียงปัญหา รู้จักแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน มันจะให้ประโยชน์กับดิฉันมาก ในเวลาที่ดิฉันไปทำงาน การที่มีประวัติมาก่อนทางด้านการทำงานมันจะส่งผลกระทบต่อการทำงานของดิฉันในอนาคต ดิฉันอยากให้การเรียนและกิจกรรมเป็นสิ่งที่ควบคู่กันไป เพราะคนเก่งเยอะ แต่คนเก่งทำงานกับคนอื่นได้น้อย บริษัทไม่ได้เน้นคนเก่งแค่เกรด อันนั้นเป็นเพียงตัวเลข แต่สิ่งเขาต้องนำไปใช้จริงก็คือการปฏิบัติงานร่วมกับพนักงานคนอื่นๆ ได้ การเป็นนิสิตนั้นเป็นเพียงแค่มัธยม ดิฉันไม่อยากจะเรียนอย่างเดียว หรือเรียนจบก็ไม่ได้มีโอกาสทำอะไรทำนองนี้แล้ว เมื่อดิฉันมีโอกาส ดิฉันก็ควรสั่งสมโอกาสนั้นให้หมด ควรได้อะไรมากกว่าใบปริญญา หรือความรู้ที่มีอยู่ในหนังสือ กิจกรรมแต่ละกิจกรรมไม่เหมือนกันทั้งในการเรียนรู้และพัฒนา ยิ่งทำก็ยิ่งพัฒนาเยอะ เราควรทำทั้งการเรียนและกิจกรรมควบคู่กันไป เป็นนิสิตที่มากกว่านิสิต เป็นบัณฑิตที่ได้มากกว่าคนอื่น ที่ได้มากกว่าปริญญา

การได้เข้าร่วมโครงการ คนวัยใสสัญจรครั้งที่ ๖ “สร้าง นำ ช่อม” พร้อมเรียนรู้สู่ชุมชน ตอนฟ้าประทานวัยใส ระหว่างวันที่ ๗-๑๓ มีนาคม ๒๕๕๔ เป็นสิ่งที่ดิฉันภูมิใจและดีใจมาก เพราะทำให้ดิฉันได้พบได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ที่มาจากต่างคณะโดยเฉพาะพี่ๆ EN ที่น่ารักเป็นกันเองทุกคน มันเป็นการทำงานที่ทำภายใต้ได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ได้มองเห็นมุมมองในการทำงาน เนื่องจากเราไม่ได้

ทำงานอยู่กับกลุ่มคนเพียงกลุ่มเดียว แต่เราได้พบได้ทำงาน กับบุคคลที่แตกต่าง กัน รวมไปถึงสถานที่

ลักษณะการทำค่ายของชมรมวัยใสใส่ใจสุขภาพของพวกเราจะเป็น “ค่ายสร้าง นำ ช่อม” ซึ่งจะเป็นการต่อเติมโรงอาหาร และทาสีผนังห้องเรียน ให้สวยงาม ทำมุมความรู้การคิด การเล่น การเรียนรู้สำหรับเด็ก ปรับภูมิทัศน์ รอบๆ บริเวณศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านฟ้าประทาน ซึ่งการจัดโครงการในครั้งนี้เรา เดินทางไปทำโครงการกันถึงหนองคาย เป็นการเดินทางที่ประทับใจที่สุด การเดินทางอันแสนลำบากและยาวไกล ตอนแรกคิดว่าจะได้นั่งรถไฟเป็นอะไรที่ ตื่นเต้นมากเพราะไม่เคยนั่งรถไฟมาก่อน อยากนั่งรถไฟที่สุด แต่สุดท้ายก็ได้นั่ง รถสองแถวไปตลอดสายทาง จนถึงอำเภอสังขม

ทางเข้าบ้านฟ้าประทานถนนเป็นอะไรที่ประทับใจที่สุด ดินลูกรัง เต็มไปด้วยหลุมและฝุ่นกระจาย แต่พี่ๆ เพื่อนๆ ก็ยังมีอารมณ์ร้องเพลงเพื่อสร้าง บรรยากาศกลบเกลื่อนฝุ่นข้างถนน ถึงแม้ถนนจะเต็มไปด้วยฝุ่น แต่บรรยากาศ รอบๆ ก็เป็นหุบเขา ทิวทัศน์ที่สวยงาม เป็นบรรยากาศที่น่าสัมผัสอย่างหนึ่ง พอถึงโรงเรียนบ้านฟ้าประทานแต่ละคนยังกับย้อมผมสีแดงมา พุดแล้วก็ยังขำ ถนนและระยะทางเป็นอะไรที่ประทับใจที่สุด เป็นเหตุการณ์ที่อาจไม่มีวันลืม และ จางหายไปจากความทรงจำ

ดิฉันคิดว่า การไปค่ายส่วนมากมักไปค่ายที่ไกลๆ เพราะว่ามาจากการเลือกสถานที่ที่เหมาะสม ตูที่เขาต้องการหรือขาดจริงๆ แล้วต้องดูความคุ้มค่าด้วยการที่คนทำค่ายเวียนไปกลับ จะทำให้คุณอารมณ์ของชาวค่ายได้ไม่ค่อยดีเท่าไร ยิ่งไปไกลยิ่งดี อีกอย่างการไปไกลๆ แสดงถึงสปิริตด้วย อีกทั้งสถานที่ไกลๆ นั้น เขามักจะมีความสมบูรณ์มากกว่า สถานที่ไกลๆ อาจจะมีการเดินทางลำบาก แล้วความต้องการของเขาเป็นเรื่องสำคัญ เราควรให้สิ่งที่เขาขาดจริงๆ ในเรื่องที่เรามีความสามารถด้วย ชมรมเราจึงได้มาจัดทำค่ายที่บ้านฟ้าประทานแห่งนี้

วันแรกของการเตรียมค่ายเมื่อมาถึงที่หมายแม้จะเห็นเหนื่อยจากการเดินทาง เหล่าสตาฟทั้งหลายก็ยิ่งแสดงถึงความมีสปิริตของการเป็นผู้นำ ยังมีแรงไปยิ้มถวาย จาน ชาม และอุปกรณ์เครื่องครัวต่างๆ ที่วัดเพื่อที่จะมาใช้ทำอาหารตอนเย็น อาหารมื้อแรกที่มาค่ายของเรายังคงเป็นต้มมาม่าที่เป็นอาหารที่สะดวกทั้งคนทำและคนกิน แต่มันก็เป็นกับข้าวที่อร่อยมาก หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ เราก็ได้มีกรับรักษาหรือกับทางผู้นำหมู่บ้านเรื่องที่เราจะมาทำกิจกรรมตรงนี้ เสร็จแล้วเราก็ปรึกษแบ่งหน้าที่กันไปแต่ละฝ่าย แล้วแยกย้ายกันเข้านอน

รุ่งเช้าเราก็ตื่นมาทำกับข้าวรับประทาน อาหารเช้าที่ง่าย ๆ คือข้าวต้ม รู้สึกว่าวันแรกๆ เราจะรับประทานอาหารแบบอนาถาตามมีตามเกิดมาก แล้วก็แยกย้ายกันทำหน้าที่ เคลียร์พื้นที่รอบๆ บริเวณที่จะทำกิจกรรม การเตรียมค่ายวันนี้เราอาจจะใช้แรงกันหน่อยเพราะต้องซุดหลุมทำที่กลบขยะเศษอาหาร หลังจกเห็นเหนื่อยจากการซุดหลุมเราก็มาเตรียมอาหารตอนเย็น การนั่งข้าวครั้งแรกของเหล่าสตาฟ ก็ทำเอาหม้อหนึ่งที่พังยืมมาจากวัดพังไป ๑ ใบ ซึ่งเราอาจจะใช้ไฟแรงไปหน่อย ทุกคนต่างเข้าใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในการทำอาหารแต่ละคาบรู้สึกจะเหมือนตลาดสด ต่างคนต่างความคิด สูตรเด็ดไม่เหมือนกัน ใส่น้ำบ้าง ใส่น้ำมันบ้าง เค็มบ้าง หวานบ้าง สุดท้ายรสชาติก็กลมกล่อม เพราะเราได้ช่วยกันทำคนละไม้ละมือ

พอตกกลางคืนดิฉันต้องกลายเป็นหมอนวดจําเป็น นวดให้ทุกคนในค่ายได้ผ่อนคลาย เพราะดิฉันก็มีฝีมือเคยเรียนนวดแผนโบราณมาที่บิยาอยู่บ้าง ทุกคนต่างตอคิวกันเข้ามา ถ้าเก็บคนละ ๒๐ บาท คงจะได้เยอะมาก (ออิ) หลังจาก

นั่นเราก็ประชุมกันอีกตามเคย แล้วก็แยกย้ายกันไปนอน

การเตรียมค่ายวันที่ ๓ จะเป็นการเตรียมพวกเดินท์ เครื่องเสียง ส่วนดิฉันกับพี่อีกคนก็เข้าไปในเมืองเพื่อไปติดต่อเรื่องอุปกรณ์ก่อสร้าง และการติดต่อประสานงานต่างๆ กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อตกลงในวันนี้ของเราจะให้เหล่าสตีฟหาอาหารที่มีอยู่ในท้องถิ่น หาของปามาทำอาหารกินเอง โดยไม่ต้องซื้อ ถ้าหาไม่ได้ก็ไม่ได้นกินข้าวตอนเย็น สุดท้ายก็หาไม่ได้จริงๆ เลยได้กินทอดไข่เจียวกับต้มจืด ต้มมาใหม่ที่แสนจะฮิตตามเคย (๕๕๕๕๕+++)

การทำค่ายนี้พิเศษกว่าค่ายไหนๆ เพราะเป็นค่ายแรกที่พวกเราและเพื่อนๆ เป็นคนจัดขึ้นเอง พอได้มาทำหน้าที่พี่เลี้ยง ความรู้สึกก็แตกต่างจากเดิมไปโดยสิ้นเชิง เราต้องมีภาระหน้าที่ที่เราต้องรับผิดชอบมากขึ้น ต้องมาคอยดูแลชาวค่าย ต้องมาคอยเตรียมอุปกรณ์ เตรียมกิจกรรม ในขณะที่ชาวค่ายมีความสุขกับทุกกิจกรรม และสนุกสนานกัน

กิจกรรมในแต่ละวัน หลังจากทานข้าวเข้ากันมาแบบอิมมูน่าสำราญกันแล้ว กิจกรรมของเช้าทุกๆ วันก็ยังคงเริ่มกันที่สนทนาการ เพื่อเรียกความพร้อมของชาวค่าย ซึ่งมีด้วยกันหลากหลายเกม บางเกมเน้นสนุก บางเกมเน้นไหวพริบ ซึ่งถ้าใครช้า ก็ไม่พ้นโดนสตีฟจับมาแกล้งหน้ากลุ่ม หลังจากนั้นเราก็จะลงมือปฏิบัติงานกันโดยการแบ่งหน้าที่กันทำแต่ละฝ่าย จะมีตารางปฏิบัติงานของแต่ละกลุ่มว่าวันนี้กลุ่มเรามีหน้าที่อะไร การทำงานในแต่ละวันเป็นไปอย่างขะมักเขม้น ทั้งฝ่ายสนทนาการสร้างสีสันให้กับค่าย ร้องเพลงเต็มตลอดทั้งวัน การเต้นสน่า บางวันอาจจะประชันกัน

ระหว่างน้องๆ คณะสาธารณสุขศาสตร์กับพี่ๆ ศึกษาศาสตร์ ต่างคนต่างรวบรวม ลีลา ที่ได้ดี ของการเต้นประจำคณะของตัวเองออกมา สายสะโพกโยกแวกไปตามๆ กัน เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้คลายเครียดกิจกรรมหนึ่งระหว่างการทำงาน

หลังจากเสร็จงานในแต่ละวันก็จะแยกย้ายกันกลับไปอาบน้ำ และร่วมรับประทานอาหารกับพ่ออัยแม่อัยเสร็จแล้วพอดกกลางคืนก็จะมีการสนทนาการ อีกรตามเคย ฝ่ายสนทนาการของเราผู้ทำงานจะเข้าตลอดทั้งงาน เพราะต้องสร้าง สีสัน คิดหากิจกรรม เกม มาให้ชาวค่ายได้สนุกกัน แต่ละคืนก็จะมีกิจกรรม ถอดบทเรียนในแต่ละวัน สมาชิกในกลุ่มช่วยกันคิดว่าเราได้อะไรจากกิจกรรมที่ เราทำในวันนี้ และข้อเสนอแนะที่จะเสนอแนะแก่อน้องๆ ที่เป็นสตีฟในการทำ ค่าย หลังจากเสร็จกิจกรรมทุกอย่างเราก็จะมีการสวดมนต์ไหว้พระก่อนนอน ทุกวัน เสร็จแล้วก็แยกย้ายกันไปนอน

หลังจากชาวค่ายแยกย้ายกันไปนอน พวกสตีฟอย่างพวกเรายังไม่เสร็จ กิจกรรม เราต้องมาประชุมกันอีก ว่าพรุ่งนี้เราจะทำอะไร วันนี้เราเจอปัญหาอะไร บ้าง ร่วมกันคิดกันแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน สตีฟอย่างพวกเราต้อง เตรียมงานอยู่จนดึก ดีสอง ดีสสาม หรือถึงเช้าไม่ได้นอนก็มี ในคำคืนที่ทุกๆ คน

ต่างนอนหลับอยู่ภายใต้ผ้าห่มผืนใหญ่ แต่มีคนอยู่กลุ่มหนึ่งไม่ก็สับสน ต่างขมกั้กเข้มนกับการทำงานในค้ำคินที่หนาวเหน็บคินนี้ ทำงานเพื่อคินอื่น ๆ อย่างไม่เคยเรียกร้องว่าจะต้องให้ใครมาเห็น เข้าตรู่ของงานกิจกรรม ทุกอย่างได้ถูกจัดเตรียมไว้ เหล่าชาวค่ายจะรู้ใหม่ว่าลมหายใจของพี่เลี้ยงกิจกรรมนั้น มันร้อนผ่าว เพราะความเหน้อยล้า และไม่ได้นอนหลับพักผ่อน แต่พี่เลี้ยงยังทำหน้าที่ในการดำเนินกิจกรรมต่อไป

ในส่วนของสตีฟหากว่าไม่ใช่คินที่เอาใจมาทำตรงนี้ คงจะหาไม่ได้แล้วที่จะมีใครมาทุมทะเลี่ยสละเพียงนี้ ชาวค่ายจะรู้ใหม่ว่าจากที่เคยอยู่สุขสบาย ตื่น นอน กิน พัก ตามโปรแกรมในค่าย ๗ วัน มาค่ายนี้เราต้องตื่นก่อนนอนทีหลัง (แล้วไปแอบจับเอา) ทานข้าวทีหลังแล้วต้องรีบอ้อมก่อนเพื่อที่จะคอยดูแลชาวค่าย ก่อนชาวค่ายตื่นพวกเขาต้องตื่นก่อนเพื่อเตรียมกิจกรรม การที่ชาวค่ายสนุกสนานกับกิจกรรม พวก สตีฟ ทุกคนต้องคอยมานั่งประชุมเครียดถึงปัญหาในวันที่ผ่านมา และคอยชี้แจงงานและกิจกรรมวันต่อไปอยู่หลาย ๆ ชั่วโมง พอถึงเช้าวันใหม่เราชาวค่ายทุกคนต้องตื่นมาออกกำลังกายตั้งแต่ตี ๕ ริงตั้งแต่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านฟ้าประทานข้ามภูเขาไม่รู้ก็ลูกถึงตีเว้กับมาเป็นารออกกำลังกายที่เหน้อยมก ๆ แต่ก็รู้สึกดีที่ได้รับอากาศที่บริสุทธิ์ในตอนเช้า ได้เห็นพระอาทิตย์ขึ้น มันเป็นอะไรที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน กิจกรรมของเราจะเป็นแบบนี้ตั้งแต่วันที่ ๘-๑๐ มีนาคม ๒๕๕๔

กิจกรรมวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๔ เป็นกิจกรรมที่ให้ชาวค่ายได้มีโอกาสสัมผัสแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน เรียนรู้ถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้าน ว่ามีการประกอบอาชีพอย่างไร เพราะกิจกรรมในค่ายเราไม่ได้เน้นกายสร้างอย่างเดียว การเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน มีความรู้ต่าง ๆ มากมายที่เราไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน

ตกตอนกลางคินมีกิจกรรมเทียนซึ่งเป็นกิจกรรมที่ดิฉันประทับใจกิจกรรมหนึ่ง เป็นกิจกรรมที่ศักดิ์สิทธิ์ คนที่มาค่ายถ้าไม่ได้ร่วมกิจกรรมนี้ก็เปรียบเหมือนกับไม่ได้มา ดิฉันก็เป็นคินหนึ่งที่ยากร่วมกิจกรรมนี้มาก ถึงแม้สุขภาพร่างกายในวันนี้อาจจะไม่เป็นใจ ไข้หวัดลงคอเกิดอาการทั้งเจ็บคอ ปวดหัว จนแทบจะลุกขึ้นเดินไม่ไหวดิฉันก็ยิ่งหอบสังขารไปร่วมกิจกรรมนี้ให้ได้ เพราะ

ดิฉันไม่อยากพลาดกิจกรรมดีๆ อย่างกิจกรรมเทียน ภายใต้พื้นที่สีเขียวที่ทุกคนนั่งเป็นวงกลมมีแค่แสงเทียนที่อยู่ตรงกลาง บรรยากาศที่แสนจะโรแมนติก ทุกคนถ่ายทอดความรู้สึกกลับกรองออกมาเป็นคำพูด เป็นกิจกรรมที่ทุกคนต่างระบายความรู้สึกที่ได้มาออกค่ายในครั้งนี้ วันนั้นดิฉันได้เห็นทั้งรอยยิ้มและน้ำตาของเพื่อนๆ ชาวค่ายหลายคน สำหรับดิฉันแล้วดิฉันอยากถ่ายทอดความรู้สึกของการทำค่ายให้เพื่อนๆ พี่ๆ ได้รับรู้และอยากรับรู้ความรู้สึกของเพื่อนๆ พี่ๆ ชาวค่ายทุกคน แม้ร่างกายของดิฉันจะเจ็บป่วยแต่จิตใจของดิฉันก็สู้ และดิฉันก็ไม่ผิดหวังในการเข้าร่วมกิจกรรมนี้เลย มันเป็นกิจกรรมที่ภาพยังติดตา สร้างความประทับใจให้กับใครหลายๆ คนที่ได้มาทำค่าย ที่อาจจะไม่มีวันลบเลือนภาพความทรงจำในวันนี้

สำหรับกิจกรรมวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๔ กิจกรรมวันสุดท้ายพวกเราชาวค่ายได้ร่วมกันไปทำบุญตักบาตรที่วัด เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร เป็นกิจกรรมที่สอนให้ชาวค่ายรู้จักเสียสละ เหมือนกับที่พวกเขาทั้งหลายได้อุทิศตนเสียสละทั้งเวลาและแรงกายที่จะมาสร้างค่ายนี้ กิจกรรมต่อไปเป็นการเดินธรรมธตต์ด้านยาเสพติด และการรณรงค์เกี่ยวกับไข้เลือดออก เพื่อให้ชาวค่ายและชาวบ้านรู้จักวิธีในการป้องกันไข้เลือดออก และหลีกเลี่ยงจากสิ่งเสพติดที่ให้โทษทั้งหลาย การเดินขบวนเราได้รับความอนุเคราะห์รถแห่เครื่องเสียงจากองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การเดินขบวนรณรงค์สนุกสนานสร้างความตั้งใจมากขึ้น

สำหรับกิจกรรมตอนบ่ายคือกิจกรรมแข่งกีฬาสามสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านและชาวค่ายทุกคนต่างสนุกสนานกับการแข่งขันกีฬาพื้นบ้าน ทุกรอยยิ้ม

ทุกเสียงหัวเราะของชาวบ้านและชาวค่ายทำให้พวกเราเหล่าสตาฟ มีความสุข หายเหนื่อย มีกำลังในการทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวมต่อไป ตกตอนเย็นมีพิธีบายศรีสู่ขวัญ ผูกข้อต่อแขน ร่วมรับประทานอาหารกัน มีกิจกรรมรอบกองไฟ

ชมการแสดงของแต่ละกลุ่ม สร้างเสียงเยอาให้กับชาวค่ายและชาวบ้านเป็นอย่างมาก พอเสร็จกิจกรรมทุกกิจกรรม เหล่าสตีฟของเราก็ไม่ได้นอนตามเคย ต้องเก็บอุปกรณ์ เคลียร์สถานที่และเก็บของขึ้นรถถึงแม้การทำงานจะเหนื่อยแต่มันก็คุ้มค่ากับประสบการณ์ที่ได้รับ อยากจะบอกว่าที่พวกเราสตีฟทุกคนทำลงไป คอยดูแล เทคแคร์พี่ๆ เพื่อนๆ ชาวค่ายทุกคนมันมาจากใจ ที่อยาก

จะดูแลชาวค่ายให้มีความสุข ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในค่าย อยากให้ชาวค่ายประทับใจ ดิฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันนะว่าทำไม? พวกสตีฟทุกคนไม่เคยรู้จักกับชาวค่าย พี่ๆ EN มาก่อน ถึงรักและเป็นห่วง และดูแลชาวค่ายอย่างพวกพี่ๆ ได้ขนาดนี้ ทำไมถึงรักและผูกพันพี่ๆ EN และชาวค่ายทุกๆ คนได้มากขนาดนี้ กับช่วงเวลาที่ไม่นานเพียงแค่ ๗ วัน ก็สร้างความผูกพันได้เหนียวแน่นเหมือนรู้จักกันมานานนับ ๑๐ ปี

ด้านการทำงานได้เรียนรู้งานเกือบทุกฝ่าย ตั้งแต่ติดต่อประสานงาน สวัสดิการ พยาบาล ฝ่ายทะเบียน เอกสาร ฯลฯ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มาจากต่างคณะ แบบแผนการทำงาน ซึ่งการทำค่ายในครั้งนี้ได้ความร่วมมือจากหลายฝ่ายและเตรียมงานกันมาเป็นเดือนๆ ได้เรียนรู้การทำงานของบุคคลที่มาร่วมทำโครงการ ทั้งพี่ๆ เพื่อนๆ ที่เป็นกันเองสนุกสนาน ทำงานไปหัวเราะกันไป

การบริหารงานของเราอย่างที่บอกเป็นค่ายแรกที่น้องๆ สาธารณสุขศาสตร์ ปี ๒ จัดเป็นค่ายแรก อาจยังไม่มีประสบการณ์ในการทำค่าย เราต้องอาศัยคำแนะนำและความช่วยเหลือจากพี่ๆ ชมรมที่เคยผ่านประสบการณ์ในการทำค่ายมาก่อน กรรมการบริหารค่ายประกอบด้วย ประธาน รองประธาน เลขานุการ กรรมการฝ่ายต่างๆ ตามสมควร เช่น ประชาสัมพันธ์และประสานงาน ทะเบียน สวัสดิการ เจริญฤทธิ กิจกรรมและสันนทนาการ โสตทัศนอุปกรณ์ สถานที่

เป็นต้น แต่ละฝ่ายมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบที่แตกต่างกันไป ประธาน รองประธาน เลขานุการชมรม สามตำแหน่งเป็นตัวแทนในการทำค่าย มีอำนาจในการบริหารงาน ค่ายให้เป็นอย่างดีราบรื่นและเป็นระเบียบเรียบร้อยที่สุด

งานประสานงานมีหน้าที่หลักๆ คือการคอยประสานงานและชี้แจง กำหนดการต่างๆ ให้ทุกๆ ฝ่ายงานในค่ายได้รับรู้และปฏิบัติตาม ประสานงาน และงานประชาสัมพันธ์ในค่ายนี้เป็นคนเดียวกัน เพราะหน้าที่ต่างๆ นั้น มีความคล้ายคลึงกัน และที่สำคัญงานประชาสัมพันธ์นั้นส่วนใหญ่จะสิ้นสุดลงเมื่อจบการประชาสัมพันธ์ค่าย ฝ่ายทะเบียนและเหรียญกิตติมศักดิ์ในการดูแลงานเอกสาร และการเงินของค่าย ใช้อำนาจผ่านอนุกรรมการค่ายนี้

ฝ่ายกิจกรรมและสันทนาการมีหน้าที่ในการจัดหากิจกรรมที่จะให้ชาวค่ายทำ และสันทนาการจะสร้างสีสัน คิดเกมที่หลากหลายมาเล่นกับชาวค่ายให้ชาวค่ายเกิดความสุขสนุกสนาน การสร้างค่ายจะมีสีสัน สร้างความประทับใจได้มากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับฝ่ายกิจกรรมและสันทนาการ โสตทัศนอุปกรณ์และอาคารสถานที่ที่รับผิดชอบในเรื่องการขอใช้อุปกรณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเสียงต่างๆ เรื่องการเตรียมสถานที่ในการทำกิจกรรม ยิมเต็นท์ ยิมอุปกรณ์ห้องครัวต่างๆ

บางครั้งการทำงานอาจจะมีปัญหาและอุปสรรคที่เราต้องเจอและร่วมกันฟันฝ่าอุปสรรคไปอย่างไม่ท้อแท้ ไม่ว่าจะเป็นเจอปัญหาอุปสรรคในการประสานงานกับหน่วยงานที่ร่วมดำเนินการ ซึ่งมีแนวคิดหลากหลายในการดำเนินงาน ทำให้เกิดความล่าช้าในขั้นตอนการปฏิบัติ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง เอกสารบางอย่างอาจจะมาไม่ถึง การติดต่อประสานงานไม่ตรงกัน เนื่องจากไม่มีสัญญาณคลื่นโทรศัพท์

และหมู่บ้านห่างไกลความเจริญ จึงทำให้การติดต่อประสานงานกันลำบาก อย่างกรณีโครงการของเราเริ่มแรกที่เขียนโครงการไปจะเป็นการสร้างรั้ว และต่อเติมโรงอาหาร ในส่วนของการสร้างรั้ว เราทำไม่ได้เพราะเราไม่มีหนังสือแจ้งทางองค์การบริหารส่วนตำบลก่อน ซึ่งศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านฟ้าประทานอยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล ตอนที่เรามาติดต่อประสานงาน เราอาจจะลืมนึกถึงว่าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กนี้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล เราจึงประสานงานแต่กับครูที่ดูแลศูนย์เท่านั้น เพราะแต่ก่อนเรเคยลงแต่โรงเรียนโดยตรง ซึ่งมีผู้อำนวยการเป็นคนรับผิดชอบ การติดต่อประสานงานในการจัดทำค่ายของเราอาจจะมีส่วนบกพร่องในตรงนี้ อีกอย่างทางองค์การบริหารส่วนตำบลเขามีนโยบายที่จะสร้างรั้วอยู่แล้ว เขาจึงไม่อนุมัติในส่วนของการสร้างรั้ว เราจึงเปลี่ยนมาเป็นที่อาศาศกรเรียนให้ใหม่และทำห้องสมุด ความรู้ การคิด การเล่น การเรียนรู้ ให้กับเด็กๆ ได้ใช้ประโยชน์จากห้องนี้

อีกปัญหาคือในเรื่องของติดต่อสั่งของจากทางร้านซึ่งอุปกรณ์ต่างๆ มาล่าช้า ไม่ตรงตามเวลาที่นัดหมาย ทำให้งานเราดำเนินไปอย่างล่าช้าด้วย เนื่องจากไม่ค่อยมีใครอยากจะเข้ามาส่งของ เพราะเส้นทางในการเดินทางที่แสนจะลำบาก การจะจ่ายตลาดซื้อของอุปกรณ์แต่ละครั้ง ก็สร้างปัญหาเกี่ยวกับการเดินทางเป็นอย่างมาก

ที่สำคัญ กลุ่มที่เป็นพี่เลี้ยง ยังไม่ค่อยมีความกล้าในการแสดงออก ในการนำกิจกรรมสนทนาการ เพราะยังดูเขินๆ กันอยู่ ขาดความตื่นตัว และขาดความร่วมมือกันในเรื่อง อีกอย่างชาวค่ายส่วนมากเป็นรุ่นพี่เลยมีความเกรงใจพี่ๆ เขาอยู่ แต่พี่ๆ ทุกคนก็น่ารักมาก เป็นกันเองทุกคน ถึงแม้จะเจออุปสรรคในการทำงานแต่งงานของเราก็เสร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ดิฉันคิดว่าบางทีค่ายจะทำออกมาได้ดีแค่ไหนไม่สำคัญหรอก รุ่นพี่ที่ผานๆ มากี่ไม่ได้ทำดีไปกว่าเราเท่าไร สิ่งที่ได้ไปนั่นแหละสำคัญ คือการเสียสละ ไว้ใจกัน และเข้าใจคนรอบข้าง ทั้งเพื่อนๆ พี่ๆ และชาวบ้านที่โอบอ้อมอารีให้อยู่อาศัย อย่างค่ายนี้อาจจะเป็นค่ายแรก ถือว่าเรายังมือใหม่อยู่ ผลงานออกมาได้แบบนี้พวกเราชาวค่ายก็ภูมิใจที่สุดแล้ว

สำหรับความประทับใจในการมาค่ายนี้สิ่งแรกที่ประทับใจคือการได้ไปรู้จักกับคณะทำงานที่ดี และประทับใจกับการได้ทำงานเป็นพี่เลี้ยงอย่าง

เต็มตัว ต่างจากในอดีตที่เคยเป็นแต่ผู้รับ ไม่เคยคิดว่าการทำงานเป็นที่เลี้ยง เป็นผู้ให้เป็นอย่างใด เมื่อได้มาทำงานทำให้ได้เรียนรู้หลายๆ อย่างเกี่ยวกับการทำค่าย ยกตัวอย่างเช่น การเรียนรู้กับการแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ ที่ไม่คิดว่าจะเกิดขึ้น และที่สำคัญได้เรียนรู้เกี่ยวกับการพูดให้ผู้ร่วมงานรู้สึกดีเมื่อเขาทำงานไม่เหมาะสม โดยที่ไม่บอกว่ามันผิด แต่บอกในเชิงให้ลองปรับความคิดไปในด้านอื่นเพื่อว่าจะดีขึ้นหรือดีกว่า

สิ่งที่สองได้มิตรภาพ มิตรภาพที่ไม่เคยได้จากที่ไหนนอกจากในค่าย ได้มิตรภาพระหว่างเพื่อนที่เป็นสตีฟด้วยกันร่วมฟันฝ่าอุปสรรคไปด้วยกัน และมิตรภาพจากคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ๗ วันที่ไปออกค่าย จะรู้จักเพื่อนคนนั้นดีกว่าเพื่อนที่คบกันมาเป็นสิบๆ ปี เพราะเราได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเขา เราได้กินข้าวหม้อเดียวกับเขา ลำบากกับเขา อยู่ด้วยกันช่วยเหลือกัน และได้มิตรภาพกับชาวบ้าน เราไปออกค่าย มิตรภาพแบบที่ไม่มีอะไรแอบแฝง เพราะเราไม่ได้เอาเงินไปซื้อเขา แต่เราไปช่วยเขา เราไปสร้างอาคารให้ลูกหลานเขา เขาตอบแทนเราได้ในเรื่องของน้ำใจดีน้ำใจ เรื่องของข้าวบางมื้อ เรื่องของผลไม้อะไรบางอย่าง ของฝากก่อนจากค่ายจากพ่ออีกแม่อีก

และสิ่งที่สาม ก็คือได้ “เรียนรู้” และการเรียนรู้ในครั้งนี้ ไม่ใช่การเรียนในห้องเรียน “ปิดหนังสือเล่มใดๆ ที่เราเรียนกันทิ้งซะ” การเรียนรู้นี้จะไม่มีอยู่ในตำราเรียนเล่มไหนเลย จะไม่มีตำราเล่มไหนบอกได้ว่าภูมิปัญญาชาวบ้านแบบนี้เกิดขึ้นเพราะอะไร เรียนรู้ในการใช้ชีวิตแบบชาวบ้าน เราจะได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ซึ่งมหัศจรรย์มาก บางคนกลัวมาค่ายนี้แล้วลำบาก เหนื่อย ไม่อยากมา อยู่บ้านเฉยๆ ดีกว่า ฯลฯ หากไม่ลองเบ็ดเตล็ด ไม่ลองก้าวเข้ามาสัมผัส เราคงไม่ได้รู้สึกถึงสิ่งดีๆ ที่เราได้กลับไป มันกลับมากมายเหลือเกิน ถ้าเราตั้งใจทำอะไรด้วยหัวใจเราก็จะได้รับหัวใจที่พันผูกร้อยรัดใจเราเข้ากับใจใครๆ โดยไม่รู้ตัว แค่เวลาเดียวเดียวเราก็พบว่าหัวใจที่ทุ่มเทไป ได้รับตอบเป็นน้ำใจจากหลายๆ ดวงจนตั้งตัวไม่ทัน เบิกบานหัวใจ ไม่มีอะไรมีค่ามากกว่าความรู้สึกที่ไม่สามารถกลั่นกรองเป็นคำพูดจนกลั่นเหลยออกมาเป็นน้ำตา แห่งมิตรภาพจากหัวใจ ไม่มีอะไรที่จะตอบแทนความเหนื่อยยากของคนทำค่ายเท่ากับรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ ของน้องๆ ชาวบ้านและเพื่อนๆ ชาวค่ายทุกคน ที่ทำให้หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง คุ่มคักกับการทำงาน

ที่ได้เห็นทีมงานทำค่ายที่ดี ที่เปี่ยมล้นด้วยหัวใจที่พร้อมจะแบ่งปันน้ำใจให้ใครๆ โดยไม่หวังอะไรตอบแทน

อยากให้ทุกคนได้มีโอกาสได้ทำค่าย ทำกิจกรรมบ้าง เพื่อเป็นประสบการณ์ชีวิตสำหรับที่จะทำงานในอนาคตข้างหน้า ลองไปสัมผัสชีวิตชาวค่าย ชีวิตเด็กค่ายดูสักครั้งหนึ่งของชีวิต แล้วอาจจะได้อะไรมากกว่าที่คุณคิด ทำด้วยใจ บวกด้วยอุดมการณ์ที่ดีอย่างนี้เชื่อว่า ทุกคนจะสุขใจและปลื้มใจ เพราะทุกค่าย นั้นมีจุดประสงค์ที่ต่างกันมีเป้าหมายที่ต่างกัน แต่ในความต่างนั้นต้องแฝงด้วยหัวใจที่มีอุดมการณ์อยากจะทำเพื่อส่วนรวม ค่ายนี้มันเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่สำหรับ ดิฉันมาก เป็นมากกว่าคำว่าค่าย มันเป็นประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่ ได้รับทั้งความรู้ แต่ที่สำคัญคือเป็นสิ่งทำให้ดิฉันได้รู้จักกับคำว่า ประสบการณ์และมิตรภาพที่แท้จริง มิตรภาพระหว่างพี่กับน้อง ที่ทำให้เราได้พบแต่สิ่งดีๆ พี่ๆ ที่ดูแลเราเป็นอย่างดี คอยชี้แนะให้คำปรึกษาเป็นอย่างดี เพื่อนๆ ที่ร่วมทุกข์สุขไปด้วยกัน ประสบการณ์ที่หาซื้อไม่ได้ ความรู้ที่ถ้าอ่านเอง ยังไงก็คงไม่เข้าใจ

สำหรับดิฉันแล้วกลิ่นอายความรู้สึกล้นท้นไปค่ายยังอยู่ ทุกเรื่องราวในค่ายเหมือนกับมันยังอยู่ข้างๆ ดิฉันเลย เหมือนกับทุกคนที่ห่มหึ่งแรงกายแรงใจ สร้างหนทางเพื่อไปเป้าหมายเดียวกัน ทุกคนในค่ายนี้ทำให้ได้เห็น “ของจริง” ในหลายๆ อย่าง เป็นประสบการณ์ที่มีค่ามากที่สุดและจะเป็นสิ่งย้ำเตือนให้ดิฉันมุ่งทำงานเพื่อส่วนรวมต่อไป จะเป็นแก่นหลักในชีวิตอย่างเปลี่ยนไม่ได้ เวลาคา น้ำตา

เสียงหัวเราะ คำสัญญา ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในค่าย เป็นเหมือนเข็มทิศในชีวิตนำทางให้ก้าวต่อไปอย่างไม่หวั่นไหว ต่อความคิดความเชื่อที่พยายามสั่งคนลดอุดมการณ์ของเรา เราคือคนที่มีความมุ่งมั่นใช้ชีวิตเพื่ออุทิศให้กับผู้ทุกข์ยากในสังคม และค่ายของคนผู้มีความมุ่งมั่นมาร่วมแรงร่วมใจทำเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ คือการทำงานเพื่อส่วนรวมให้ลุล่วงและสำเร็จเป็นที่ประจักษ์ อย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทั้งหลาย แม้มันจะมีมากมาย เราก็จะร่วมฟันฝ่าไปด้วยกัน ดังเพลง เพียงแค่เรา ของชมรมวัยใส ใส่ใจสุขภาพของเรา

อาจจะมึนน้ำตาในเวลาที่เธอท้อ
อาจจะล้มลึกลับก็ครั้งเรายังลุกขึ้นได้
เพียงแค่เราทำใจให้เข้มแข็ง
พอให้ใจได้หยั่งย่นข้ามผ่านทุกเวลา
จงยิ้มสู้แม้รู้ว่าต้องแพ้
จงหันหน้าสู้ฟ้าเดินต่อไป
จากวันนี้หัวใจเราแข็งแกร่ง
ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา

อาจจะรอความหวังของวันใหม่
อาจจะเจ็บแต่ต้องหายคงไม่นาน
อย่าอ่อนแรงก้าวไปแม้อ่อนล้า
แม้อ่อนล้าเราจะผ่านไปด้วยกัน
อย่าอ่อนแอแม้รู้ว่าอ่อนไหว
วันข้างหน้าอาจยาวไกลต้องไปถึง
ผ่านเรื่องราวร้ายแรงมาหนักหนา
จะจดจำทุกเวลาทุกนาที

จะจดจำทุกเรื่องราวทุกเหตุการณ์ ทั้งเพื่อนผู้ร่วมเคียงข้างซึ่งกันและกัน เป็นเพื่อนแท้ที่มีต้องเอ่ยคำหรือใช้ระยะเวลายาวนานในการเข้าใจกัน เป็นเพื่อนผู้รู้ว่าวันหนึ่ง จะได้ทำงานอันยิ่งใหญ่เพื่อผู้มีความหวังในตัวเรา ค่ายก็คือ

คำว่าค่าย แต่ว่าองค์ประกอบหรืออะไรต่างๆ มันมาจากตัวเรา มาจากหลายๆ คนมาช่วยกันสร้างให้เป็นค่าย มันคล้ายๆ ว่าถ้าอยากให้ค่ายไปทิศทางไหน เราต้องช่วยกัน คนหนึ่งหนึ่งหัวคิด หนึ่งความคิด มีสองคนสองความคิด มีทะเลาะ มีขัดแย้งกัน ในส่วนนั้น

มันก็ต้องมีอยู่แล้ว เพื่อที่จะให้ค่ายมันเดินไปในทางที่ถูกต้อง เพื่อการบำเพ็ญประโยชน์ เพื่อให้มีการฝึกตัวเองไปอยู่ค่ายในหลายๆ ด้าน มีทั้งผู้นำผู้ตาม การวางตัวแบบไหน กาลเทศะในการอยู่ร่วมกันเอง มารยาทในการอยู่ร่วมกัน การติดต่อประสานงานหน่วยงาน การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม “ภูมิปัญญาชาวบ้าน” คนเราทุกคนก็ไม่ใช่ว่าทุกอย่าง ในค่ายมีผิดมีถูก เรียนรู้...อยู่ในหัวข้อการเรียนรู้อะไร ประสบการณ์ตรงนั้นมันสามารถช่วยให้การทำงานได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ประทับใจค่ายนี้มาก เพราะทุกคนทำค่ายด้วยใจ ใส่ใจในการทำงาน จึงทำให้ค่ายออกมาประสบผลสำเร็จ ในค่ายเวลาช่างผ่านไปรวดเร็ว เพราะมันมีแต่ความสุข ความสุขมันก็จะผ่านไปเร็วเสมอ ถึงเวลาจะผ่านไปเร็วจนน่าตกใจ เรายังรู้จักกันไม่ทั่วเลย ถึงคนจะรู้จักกันทั้งค่าย แต่ดิฉันไม่ได้รู้จักคนทั้งค่าย มันน่าเศร้า ค่ายนี้ไม่มีวันลืม เป็นค่ายที่ไม่อยากกลับบ้านเลยจริงๆ อยากอยู่ต่อ ค่ายนี้มีอะไรมากกว่าที่คิด ทุกคนจะอยู่ในความทรงจำตลอดไป

ขอบคุณพี่ๆ ที่จัดค่ายนี้ ขอบคุณเพื่อนๆ ที่ทำให้ค่ายนี้เกิด ขอบคุณชาวบ้านฟ้าประทานที่ให้ที่หลับที่นอน ขอบคุณสปอนเซอร์ดีๆ อย่างมูลนิธิโกลด์ที่สนับสนุนค่ายนี้ทำให้โอกาสเล็กๆ ทั่วประเทศได้พบกับความสุขและมิตรภาพดีๆ และกองกิจการนิสิตที่ให้เงินสนับสนุนให้นิสิตได้มาเรียนรู้ประสบการณ์นอกห้องเรียนและขอขอบคุณผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน ขอบคุณ มิตรภาพที่จริงใจจากพี่ๆ เพื่อนๆ ทุกคนค่ะ ขอบคุณจริงๆ อยากจะบอกว่ารักและคิดถึงในทุกสิ่งทุกอย่างในค่ายนี้มาก

ภาวิณี สายบุงค์คล้า
สังกัดชมรมวัยใสใจใสสุขภาพ
วันที่ ๗-๑๓ มีนาคม ๒๕๕๔
ณ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านฟ้าประทาน
ต.สังคม อ.สังคม จ.หนองคาย

“ ความทรงจำอันแสนสุขที่เราได้สร้างมันขึ้นจนสูงเทียบกับความสูงของเสาธง
ที่พวกเราสร้าง ไม่มีใครในรถที่ไม่นึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้น ”

(ร่างวัลรอนชนะเลิศอันดับ ๑)

ปลายทางแห่งความหวัง

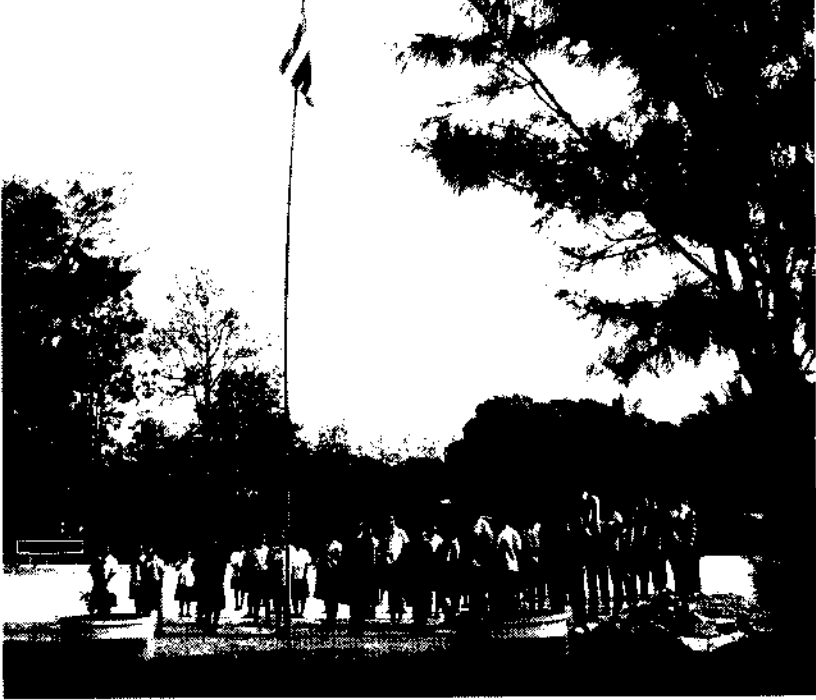
หยาดฝนที่โปรยลงในคำคืนนี้อาจทำให้หนีสิต มมส ชุ่มฉ่ำหัวใจได้ แต่มันอาจทำชายคนหนึ่งเหงาจนจับใจ ผมเงยหน้าขึ้นมองสายฝนที่ตกลงในห้องพักที่แสนเงียบเหงาแห่งนี้บ่อยครั้ง แต่ครั้งหนึ่งในหัวผม กลับนึกถึงเรื่องราวความประทับใจที่ฟังผ่านมาเมื่อไม่นาน อย่าฟังคิดไปไกล ผมไม่ได้นึกถึงเรื่องรักใคร่แต่อย่างใด ถ้ามว่าผมนึกถึงเรื่องอะไรนะเธอ? เรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังต่อไปนี่ คือสิ่งที่ผมนึกถึงแล้วรู้สึกอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูกในคืนฝนพรำอย่างเช่นคืนนี้แหละครับ...

๗ นาฬิกา ๘ นาที นาฬิกาข้อมือของผมที่วางอยู่บนหัวเตียงยังคงบอกเวลาตามหน้าที่ของมัน และก็เช่นเคย ผมไม่ชอบการตื่นเช้าเป็นที่สุด แต่ก็ต้องตื่นอยู่ดี เพราะถ้าไม่ยอมตื่นแต่โดยดีแล้วตื่นไปสายคงโดน “แค้น” หัวหนักองกำลัง เอ๊ย!! ประธานชมรมยุวชนประชาธิปไตยบ่นยาวแน่นอน หลังจากทำกิจธุระส่วนตัวเสร็จก็นั่งรถสองแถวคู่ใจเข้าสู่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม “มอใหม่” สถานที่ที่พวกเรานัดรวมพลกันไว้คือ บริเวณฐานพระ พอผมเดินทางมาถึงก็พบที่ๆ หลายคน

เดินทางมาส่งพวกเรา (แล้วทำไมไม่ไปกับพวกเราเลยละครับคนยิ่งน้อยๆ อยู่) แต่ด้วยการเดินทางครั้งนี้ เราต้องเดินทางกันไกลมาก และมีเส้นทางมากมายหลากหลาย จนอาจทำให้หลงได้ง่าย และแสบก็ได้มอบหมายให้ผมเป็นผู้นำทางพาอีกร่วม ๑๔ ชีวิต มาให้ถึง บ้านโป่ง อำเภอศรีเมืองใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี และด้วยตัวผมเป็นคนจำอะไรได้ไม่นาน (ความจำสั้นแต่รักอันนาน) ผมจึงได้นำแผนที่ไปให้ “พี่ต๋อง” รุ่นพี่ใหญ่ที่ได้ไปสำรวจค่ายด้วยกันเป็นคนชี้แนะ แต่ก็เหมือนไม่ได้อะไรเพราะพี่แกไม่ได้บอกอะไรเป็นสาระเลย -_- (หรือเราฟังไม่รู้เรื่องเองหว่า) สุดท้ายคงต้องพึ่งตนเองเป็นที่ตั้งสินะ

ไม่นานหลังจากพวกเราไหวพระเสร็จก็ออกเดินทาง โดยผมได้ตกลงกับ “พี่เชียว” พนักงานขับรถอารมณดีประจำคณะการบัญชีและการจัดการ ว่าเราจะเดินทางเข้าเมืองอุบลฯ ก่อนแล้วค่อยไปยังที่หมาย เพราะทางนี้ไม่มีหลง แม้จะไกลกว่าอีกเส้นทางถึง ๓๐-๔๐ กิโลเมตร ก็ตามที...

เราใช้เวลา ๓-๔ ชั่วโมงก็เดินทางมาถึงอำเภอตระการพืชผล ซึ่งหลังจากนี้เราจะไม่ได้เจอแสงสีกันอีก ๔ วัน ๔ คืน และคงไม่ได้ชุดมามาอันเป็นที่รักของผมอีกนาน ด้วยความหวังดีของพี่เชียว จึงจอดพักรถที่ห้างสรรพสินค้าชื่อดังอย่าง โลตัส เพื่อให้พวกเราได้ซื้อของใช้ที่จำเป็นเสียก่อนถึงจะเดินทางกันต่อ และแน่นอนครับสิ่งที่น่าสนใจคือพวกเขาจะซื้ออะไร? ที่น่าสนใจคือ “พินัด” ที่บนตั้งแต่ก่อนออกเดินทางแล้วว่า “พี่ไม่ได้ตั้งใจจะไปค่าย พี่มีเสื้อผ้าแค่ชุดเดียว” พี่แกซื้อรองเท้าขนาดเล็กมาก ทั้งๆ ที่ป้ายบอกราคาเขียนว่า ๕๕ บาท ทุกขนาด เลยงงว่าแกซื้อไปให้ใคร ด้วยความช่างสงสัยของผมจึงถามและได้ความว่า พี่ซื้อใส่เอง -_- เหนือสงสัยจะระอมน้ำยิตสินะ และอีกคนคือ หมิว ซึ่งรอบนี้เธอได้พาบुकคูลสำคัญมาด้วยคือ พี่หมู พี่หมูเป็นช่างมืออาชีพตัวจริงซึ่งมีประโยชน์ต่อค่ายนี้เป็นอย่างมาก เพราะเรามีผู้ชายเพียงแค่ ๑๐ คน หมิวซื้อของเยอะมาก อาทิเช่น มาม่า โจ๊ก นม ขนม ข้าวสารอาหารแห้ง (ล้อเล่นจ้า) แต่เยอะจริงๆ ใครเห็นก็คงคิดว่า เธอจะขนของหนักน้ำท่วมสินะ ซื้อของเสร็จก็ได้เวลาเดินทางกันต่อ แม้ระยะทางจากโลตัสถึงบ้านโป่งจะแค่ ๓๐ กิโลเมตร แต่พวกเรารู้สึกเหมือนเดินทางเป็น ๑๐๐ กิโลเมตร เพราะถนนเป็นลูกรัง เป็นหลุมเป็นบ่อ ฝุ่นเยอะ ฯลฯ

หลังจากเราเดินทางถึงหมู่บ้าน สองข้างถนนมีมันสำปะหลังที่สับแล้วตากแห้งอยู่ตลอดทาง สะท้อนให้เห็นถึงอาชีพของชาวบ้านที่ใช้ชีวิตเรียบง่าย ไม่เบียดเบียนกัน (ไม่กลัวหาย) ไม่ช้าไม่นานเราก็เดินทางถึงที่หมาย คือโรงเรียนบ้านโป่ง หลังจากผมเดินลงจากรถสายตาก็ไปที่ท่านประธานชมรม ที่เดินทางมาถึงก่อนแล้ว ๑ วัน กำลังหุ้บฐานของเสาธงอยู่พร้อมทีมงานอีก ๔-๕ คน อย่างเมามัน หันไปทางซ้ายเห็นเพื่อนอีกกลุ่มกำลังทำกับข้าวอยู่ ซ่างเป็นการทำงานที่สามัคคีดีจริงๆ แม้ว่าเพิ่งจะเดินทางมาถึง แต่พวกเราก็ไม่รีรอที่จะเข้าไปช่วย แม้ว่าจะงงๆ ว่าทำไมต้องหุ้บฐานทั้งก็ตามที่ไม่นานหลังจากนั้น แม่ครัวคนสวยก็เดินมาเรียกพวกเราไปทานอาหารกลางวันมื้อแรกในการมาค่ายของพวกเรา ถึงอาหารจะไม่ค่อยอร่อย แต่ด้วยความหิว ไม่ว่าจะอะไรพวกเราก็กินจนหมด ช่วงเย็นวันนั้นพวกเราได้ผูกแขนและได้ “พ่อฮัก แม่ฮัก” เพื่อปฏิสัมพันธ์ กับคนในหมู่บ้าน ตามจุดประสงค์ หลังจากนั้นก็มีกิจกรรมเล็กน้อยแล้วขึ้นนอน

วันที่ ๒ ของการอยู่ค่ายสร้างกับชมรมยุวชนประชาธิปไตย วันนี้พวกเราต้องทำงานหนักตามแผนงาน แต่ด้วยความพร้อมของเครื่องมือที่มีน้อยมาก ไม่เพียงพอ อีกทั้งทีมงานของเรามีคนน้อย และมีช่างเพียงคนเดียว งานจึงมี

ความคืบหน้าน้อย หากเทียบกับกำหนดงานตามแผน แต่ด้วยกำลังใจจากเพื่อนๆ และชาวบ้านที่เริ่มเห็นถึงความตั้งใจของเรา งานที่คิดว่ายาก กลับง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ งานในวันนี้จึงผ่านไปด้วยดี ช่วงเย็น พวกเราได้มีการประชุมกัน จึงได้ข้อสรุปเกี่ยวกับงานว่า โรงเรียนไม่ได้เตรียมการ อีกทั้งชาวบ้านก็ไม่ค่อยว่างช่วงกลางวัน เพราะส่วนใหญ่อยู่ที่ไร่มันกันทั้งนั้น กว่าจะว่างก็เย็นแล้ว แผนงาน

ที่พวกเราเตรียมมาจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลง โดยทำทั้งกลางวันกลางคืน แต่ไม่เร่งมาก

วันที่ ๓ ของการอยู่ค่ายสร้างกับชมรมยุวชนประชาธิปไตย แม้งานที่ทำมีความยุ่งยากมากขึ้น แต่ก็ได้รับความช่วยเหลือจากชาวบ้านที่มาร่วมแรงร่วมใจกันเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน อีกทั้งเรายังได้รับการช่วยเหลือจาก “ลานมันค้ำบังพืชผล” ซึ่งมีผู้จัดการสุดหล่อ คือพี่โก้ ในการสนับสนุน ทั้งกระเบื้อง ปูน แรงงาน และอีกมากมาย งานในวันนี้มีความก้าวหน้าอย่างมากจากเดิมราวๆ ๑๕% กลายเป็น ๗๕% ภายในวันเดียว พวกเราจึงมีเวลาว่าง มาเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น ด้วยการเล่นเกมพื้นบ้านต่างๆ

ช่วงเย็น เป็นการเปิดใจถึงความรู้สึกต่างๆ ที่พวกเราได้มาค่าย ซึ่งผมขอยกคำพูดของ พี่โก้ ที่เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งชมรมและเป็นศิษย์เก่า มมส ที่โก้บอกว่า “พี่ก็คิดมาตลอดว่าถ้าพี่จบไปแล้วพี่จะมีโอกาสได้ทำค่าย ซึ่งเป็นกิจกรรมที่พี่รักอยู่ไหม? และพี่ก็คิดว่าในเมื่อทำค่ายไม่ได้ก็ตั้งค่ายมาอยู่ใกล้ๆ ก็ได้สินี แค่นี้พี่ก็สุขใจ และพี่ก็คิดอยู่เสมอว่าถ้าพี่ได้เจอกับน้องๆ แล้วพี่จะพูดอะไร? แล้วในวันหนึ่งที่น้องๆ มายินในจุดนี้ จุดเดียว กันกับพี่ น้องจะพูดอะไร? พี่คงได้แค่บอกให้พวกน้องๆ พยายามดักดวงช่วงเวลาดีๆ แบบนี้ให้มาก เพราะเมื่อเวลาได้ผ่านไปแล้ว จะไม่สามารถกลับมาได้อีก” แม้เป็นคำพูดที่ไม่

สวยหรืออะไร แต่ก็เต็มไปด้วยความหวังดี จนทุกวันนี้ผมยังคงคิดอยู่เสมอว่า ถ้าผมจบไปแล้วจะบอกอะไรกับน้อง? คำคินนี้จึงจบไปด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน ตอนท้ายเราก็กึ่งสรรค์เล็กน้อย และดูดาว เพราะที่นี้อากาศดีมาก เหมาะแก่การดูดาว

วันที่ ๔ ของการอยู่ค่ายสร้างกับชมรมยุวชนประชาธิปไตย วันนี้น้ำงานที่ผมสามารถทำได้แทบจะไม่มีเลย งานที่เสารงเป็นงานละเอียดอ่อน ต้องให้ช่างมืออาชีพทำแต่ผู้เดียว ผมจึงหันไปช่วยอีกทีมที่ทำเสารง ซึ่งปัญหาที่มีเยอะมาก เพราะเราใช้เสารงเดิมเป็นส่วนต่อและเปลี่ยนแกนกลางใหม่ แต่เสารงเดิมนั้น มันเบี้ยวเล็กน้อย จึงต้องหาวิธีแก้ไข จนเสียเวลาถึง ๒ ชั่วโมง เลยทีเดียว

หลังจากนั้น ก็ได้เวลาทาสี ซึ่งเราได้สาว ๆ จากในค่ายมาสร้างสีสันในการทาสี ทำให้งานมีความสนุกไปอีกแบบ ช่วงบ่ายของวัน ก็ได้เวลาแห่งประวัติศาสตร์ คือการยกเสารงขึ้น เสารงของเดิมมีขนาดกว้าง ๒.๕ นิ้ว ยาว ๖ เมตร แต่ของใหม่กว้าง ๒.๕ นิ้ว ยาว ๑๑.๕ เมตร ซึ่งยาวกว่าของเดิมเกือบ ๒ เท่า ทำให้การยกขึ้นนั้นต้องใช้คนเป็นจำนวนมาก แต่ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงนั้น แต่อยู่ที่สีที่ทาไว้ เพราะมันไม่แห้ง และไม่ติดกับเสาเลย อันที่จริงเราควรใช้สีสเปรย์พ่น มารู้ทีหลัง

ก็สายเสียแล้ว แต่เราก็ได้รับการให้อภัยจากทุกๆ คนในหมู่บ้าน ว่าได้แค่นี้ก็ดีมากแล้ว แม้จะเป็นคำปลอบใจง่ายๆ แต่ได้ใจความมากทีเดียว หลังจากยกเสาธงขึ้นเสร็จ เราก็ทาสีที่ฐานกันต่อ และปิดรอยสีที่ไม่แห้งที่เสาธงอีกรอบ ช่วงเย็นของวัน เป็นพาแลงที่ชวนคนในหมู่บ้านมารวมสนุกกัน แต่ด้วยลมที่พัดแรงมางานเลยไม่ค่อยสนุกอย่างที่คิด แต่ก็ผ่านไปด้วยดี

วันสุดท้ายของการอยู่ค่ายสร้างกับชมรมยุวชนประชาธิปไตย วันนั้นช่วงเช้า พี่หมู่ได้ซ่อมส่วนฐานที่มีความเสียหายและเสริมฐานเพิ่มอีกนิดหน่อย แล้วช่วงสายของวัน มีการสูขวัญ เสียงสันทหาของพ่อหมอ แม่ผมจะฟังไม่ค่อยทัน แต่ก็ทำให้ชนลูกได้เลยทีเดียว พิธีกรรมนี้ช่วยเรียกสติและกำลังกลับมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ หลังจากพ่อหมอสวดเสร็จก็เป็นพิธีผูกแขน พวกเราได้รับรู้ถึงความห่วงใยของคนในหมู่บ้านว่ามีมากมายเพียงใด แล้วช่วงเวลาสุดท้ายก็มาถึง วันที่เราต้องลาจากบ้านไปที่ผมเริ่มจะหลงใหล ชาวบ้านที่มาส่งพวกเรา ผมมองที่สายตาก็รู้สึกได้ว่าพวกเขาผูกพันกับพวกเราจริงๆ รถ ๒ ล้อค่อยๆ เคลื่อนที่จากบ้านไป และความทรงจำอันแสนสุขที่เราได้สร้างมันขึ้นจนสูงเทียบกับความสูงของเสาธงที่พวกเราสร้าง ไม่มีใครในรถที่ไม่นึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้น รถของพวกเราได้มาจอดที่บ้านเกิดหลวงปู่มัน และพวกเราได้มีโอกาสไหว้รูปปั้นของหลวงปู่มัน และรู้ประวัติของท่านจากคนดูแลที่เป็นพ่อเฒ่าได้เลยทีเดียว นับเป็นอีกความประทับใจหนึ่งทีเดียว จากนั้นเราเดินทางไปยังวัดภูหล่น ซึ่งเป็นที่วัดปัสสนาของหลวงปู่มัน ณ ที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่สวยงามมาก มองเห็นวิวรอบด้าน

ก่อนกลับเราได้จัดเซอร์ไพรส์วันเกิดของพี่หมู่ แม้ว่าจะจะเป็นแค่เพียงงานเล็กๆ แต่พี่หมู่ก็ประทับใจ เพราะไม่เคยคิดว่าจะมีใครนึกถึง หลังจากนั้นเราเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวสามพันโบก ที่นี่สวยงามมาก แม้ว่าจะร้อนไปหน่อย และ

การเดินทางมาถึงเราต้องเจอกับทางที่ชาวบ้านขนานนามว่า ๔ หมื่นหลุม (เหมือนจะจริง) เราพักผ่อนกันที่นี่ราวๆ ๑ ชั่วโมง

หลังจากนั้นจึงเดินทางไปยังอำเภอเขมราฐ เพื่อทานอาหารเย็น และไปส่งพี่ไก่ที่เป็นผู้นำทางเรมายัง ๓ พันโบก แต่เพราะเนื้อที่ในรถไม่เหมาะแก่การทานอาหาร เราจึงใช้เนื้อที่ของวัดเป็นที่ทานอาหารเย็น ซึ่งก็ได้อารมณ์ไปอีกแบบเสร็จแล้วเราก็เดินทางกลับ...

แต่สุดท้ายแล้วคำว่าที่สุดก็ยังคงไม่อาจอธิบายความรู้สึกที่ผมมีรวมทั้งบรรยากาศของจริงที่อยู่ในค่ายสร้างเล็กๆ แห่งนี้ได้ เพราะไม่ว่าบทความนั้นจะดีสักแค่ไหน จะยาวสักเท่าไร หรือจะละเอียดสักเพียงใด ก็ไม่เท่าการได้สัมผัสของจริง จากนี้ไปพวกเราคงจะทำได้แค่นี้ถึงมันก็จริงอยู่ แต่ความรู้สึกที่พวกเราได้ร่วมกันสร้าง ร่วมกันต่อเติมจะยังคงตราตรึงในหัวใจที่เต้นตุบๆ นี้ไปตลอดกาล...

ปิติพงษ์ ผาตอพงษ์

โครงการยุวชนฯ ค่ายบ้านร่วมสร้างเสาชอง

ชมรมยุวชนประชาธิปไตย

๒๓-๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ โรงเรียนบ้านโป่ง

ต.สงยาง อ.ศรีเมืองใหม่ จ.อุบลราชธานี

การมาถ่ายในครั้งนี้ของแต่ละคน ฉันเชื่อว่าทุกคนก็มาด้วยหัวใจ
และฉันก็ทำมันด้วยหัวใจเหมือนกันเพื่อให้ทุกคนจดจำสิ่งดีๆ
ที่เราเห็นทั่วทุกมุมของโลกของเราเอาไว้ ๙๙

(รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒)

ดินแดนแห่งรัก

“โครงการสานฝันร่วมใจต้านไฟป่า” เป็นโครงการที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งที่ได้ช่วยรักษาและอนุรักษ์ป่าไม้ของเรา โดยกิจกรรมของพวกเราคือทำแนวป้องกันไฟป่า โดยที่ค่ายนี้ถือว่าเป็นค่ายที่มีความสำคัญมากสำหรับฉันและเพื่อนๆ ของฉัน เพราะเป็นค่ายแรกที่พวกเราเป็นผู้จัด เราได้เรียนรู้อะไรในหลายๆ เรื่องและยังทำให้เกิดความรักความเข้าใจกันระหว่างเพื่อนมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

นับตั้งแต่พวกเราได้เริ่มต้นการทำงาน ตั้งแต่สำรวจ ติดต่อประสานงานต่างๆ ก็ทำให้พวกเราพี่น้องได้แสดงถึงความห่วงหาอาทรซึ่งกันและกัน ได้รู้ว่าทุกคนมีความรักในสิ่งเดียวกัน และในการทำค่ายในครั้งนี้ทุกคนก็ได้ร่วมมือกันอย่างเต็มที่ทุกคนมีส่วนร่วมจึงทำให้เกิดความคาดหวัง หวังว่าค่ายนี้ของเราต้องทำให้มันออกมาดีที่สุดในชีวิต และมันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีอุปสรรคคือ การทำงานของเราไม่ได้เป็นไปอย่างราบรื่น จนบางครั้งก็ทำให้เราเองไม่เข้าใจกันบ้าง หือเห้บ้าง แต่งานของเราก็ต้องเดิน และวันทำค่ายจริงก็มาถึง อย่างที่บอกก่อนหน้านี้เรามีเรื่องไม่เข้าใจกัน แต่เมื่อถึงเวลาของการทำงานเพื่อนๆ ของฉันก็

ไม่เคยทอดทิ้งฉัน ในวันแรกที่ออกเดินทางฉันรู้สึกตื่นเต้นดีใจมากที่มีสมาชิกใหม่ ๆ เข้ามาร่วมค่ายนี้กับพวกเรา เพราะมันหมายถึงเขาเชื่อและไว้วางใจที่จะไปกับเรา มันจึงเป็นแรงผลักดันให้ฉันคิดว่าต้องทำให้พวกเขาประทับใจมากที่สุด และมันก็ทำให้ฉันมีกำลังใจในการทำงานมากยิ่งขึ้น

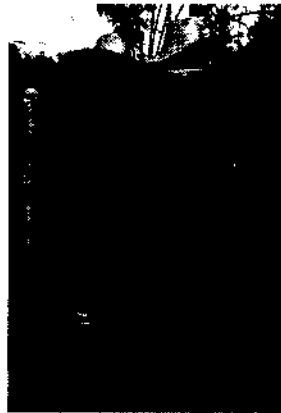
ระหว่างการทำค่ายฉันก็ได้เห็นถึงความตั้งใจของแต่ละคน และทุกคนมีความสุขกับการมาค่ายในครั้งนี้พอสมควร อาจเป็นเพราะเรามีหัวใจที่คล้ายกัน

จึงทำให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ถึงแม้จะเหนื่อยจะร้อนแต่ทุกคนก็ยังยิ้มได้ในค่ายครั้งนี้มีกิจกรรมหลากหลายพอสมควร เพราะพวกเราไม่เพียงแต่ทำแนวป้องกันไฟฟ้าเพียงอย่างเดียว แต่ยัง

มีการทำฝ่ายชะลอน้ำมาเป็นกิจกรรมเสริมอีกอย่าง และแน่นอนเมื่อเห็นดเหนียวมาจากการทำงานเราก็ต้องมีกิจกรรมสนุกสนานทำกัน ซึ่งเป็นช่วงที่ฉันชอบมาก เพราะมีแต่ความสนุกได้เห็นรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของทุกคน และก็อยากขอชมเพื่อนของฉันสักนิดเค้ามีความสามารถมากกว่าที่คิดเขาทำให้พวกเราทุกคนสนุกสนานไปกับเกมของเขาได้ทั้งๆ ที่ยังเหนียวจากการทำงานอยู่เลย หรือเขาอาจจะคิดเหมือนกับฉันที่ว่าเมื่อเรามาในที่นี้แล้วเราจะต้องเก็บอะไรไปให้มากที่สุด และแนวคิดนี้ฉันก็ได้มาจากพี่คนหนึ่ง

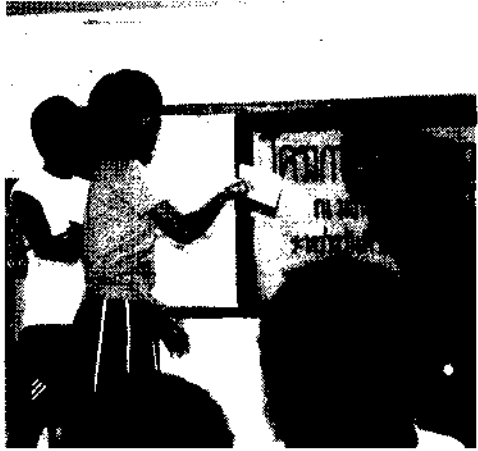
และมีอีกหนึ่งอย่างที่ฉันประทับใจในค่ายนี้คือพี่หัวหน้างานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีทำให้การทำงานในครั้งนี้น่าง่ายขึ้น มีวันหนึ่งของการเดินทางไปที่แนวป้องกันไฟฟ้าที่เกิดมีปัญหาคือรถที่บรรทุกที่ใช้ในการเดินทางของพวกเราดันเสีย และฉันก็คิดว่าต้องเดินไปแน่ๆ แล้วก็กลัวด้วยว่าทุกคนจะเหนื่อยมากทั้งที่ยังไม่เริ่มงานเลย แต่ฉันคิดว่าฉันคิดมากไปหรือเปล่าเพราะเมื่อ

ทุกคนลงจากรถกลับชอบซะอีก แล้วเราก็เดินไปได้ไม่นาน และแล้วพี่เจ้าหน้าที่ก็เหมือนพระเอกขี่ม้าขาวมาช่วยพวกเรา เอารถคันใหม่มารับพวกเราไป แล้วฉันก็ได้รู้ว่าระยะทางมันไกลพอสมควร ถ้าเรา

เดินไปเรื่อยๆ คงได้ทำกันตอนเย็นๆ นั้นแหละ

เมื่อถึงทุกคนต่างช่วยกันทำงานอย่างขะมักเขม้น และเมื่อถึงเวลาทานข้าวเที่ยง อากาศก็เริ่มครึ้ม ที่กินข้าวของพวกเราไม่มีอะไรรองนั่งกินกันแบบติดดินมาตุ แล้วพอเรากินข้าวกันได้ซักรกก็มีสายฝนตกลงมาท้งๆ ที่บางคนยังไม่อ้อมด้วยข้าวรวมทั้งฉันท้วย ในวันนั้นเป็นวันที่มีอะไรเกิดขึ้นมากมายเหมือนมันต้องการที่จะทดสอบพวกเรา

สิ่งที่ได้ในการมาค่ายนี้ไม่ได้มีแต่การมารู้จักเพื่อนใหม่ แต่การทำค่ายได้สอนให้เรารู้จักการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น สอนให้เสียสละ และยังได้ความรู้ในด้าน

การทำกิจกรรม เช่นในครั้งนี้ได้ทั้งความรู้เรื่องแนวป้องกันไฟป่าและการทำผาย
ชะลอน้ำ ซึ่งมันก็เป็นครั้งแรกของหลายๆ คนที่ได้มาทำอะไรอย่างนี้ ไม่น่าเชื่อว่า
ในเวลาเพียงไม่นานจะทำให้เราเกิดความรักและความผูกพันต่อกันมากเพียง
นี้ และการมาค่ายในครั้งนี่ของแต่ละคนฉันเชื่อว่าทุกคนมาด้วยหัวใจและฉันก็ทำ
มันด้วยหัวใจเช่นกัน เพื่อให้ทุกคนจดจำสิ่งดีๆ ที่เราเคยทำด้วยกัน ทำให้โลกของ
เราน่าอยู่ขึ้น

นิยดา วาสนา

ชมรมสานฝัน คนสร้างป่า ค่าย สานฝันร่วมใจต้านไฟป่า

ระหว่างวันที่ ๒๔-๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

ณ ห้องที่อุทยานแห่งชาติตาดโตน ต.นาเสียว อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

“คนที่ทะเลาะหรือผิดใจกัน เมื่อได้มานั่งพูดเปิดใจให้กันฟัง ก็กลับมา
เข้าอกเข้าใจกันเหมือนเดิม นับได้ว่าเป็นการเปิดใจที่คุ้มค่า”

(ร่างวลชมเชย)

เปิดโปง เปิดใจ ในค่าย

กิจกรรมในคำคืนของวันสุดท้าย ก่อนวันที่พวกเราจะเดินทางกลับ ซึ่งสามารถเรียกน้ำตาให้กับใครหลายๆ คนในค่ายก็คือ “กิจกรรมเปิดใจ” นั่นเอง

ค่าย “สถานผืนร่วมใจ ด้านไฟฟ้า” กำเนิดขึ้นโดยสมาชิกในชมรมสถานผืนคนสร้างป่าที่ได้มานั่งๆ นอนๆ ประชุมกันอยู่ข้างๆ อาคารพลาซ่า ทุกๆ ๑ ทุ่มของวันอังคาร และได้ตกลงกันว่า ค่ายใหญ่ของชมรมที่จะถึงนี้ จะไปทำแนวป้องกันไฟฟ้าที่มอหินขาว ตำบลท่าหินโงม อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ในวันที่ ๒๔ - ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นช่วงที่พวกเราคิดว่า ทุกคนน่าจะสอบเสร็จ และมีเวลาว่างไปทำกิจกรรมกับเราเยอะที่สุด

เป้าหมายหลักของกิจกรรมของเราในครั้งนี้ คือการไปทำแนวป้องกันไฟฟ้า เพื่อสกัดกันไม่ให้ไฟป่าลุกลามและขยายวงกว้างออกไป แต่เมื่อถึงวันทำกิจกรรมจริงๆ นอกเสียจากการทำแนวป้องกันไฟฟ้าแล้ว เรายังได้ทำฝายชะลอน้ำ ซึ่งเป็นกิจกรรมเสริมอีกด้วย

สิ่งที่ผมประทับใจมากที่สุดในค่าย สานฝันร่วมใจ ด้านไฟฟ้า นั่นคือ ในคำคืนของวันที่ ๒๗ (คืนก่อนวันที่จะเดินทางกลับ) หลังจากรับประทานอาหารเย็น และทำกิจกรรมนันทนาการเสร็จ ประมาณ ๔ ทุ่ม ก็เริ่มเข้าสู่กิจกรรม “เปิดใจ” สมาชิกในค่าย “ทุกคน” ต้องมานั่งเป็นวงกลมแล้วให้แต่ละคนพูดถึงความในใจ “อย่างแท้จริง” ของแต่ละคนที่มีต่อค่ายนี้ ต่อเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ แต่ละคนภายในค่ายนี้ ซึ่งในการพูดเปิดใจนั้น บางคนก็พูดออกมาในลักษณะอารมณ์ที่ดีใจที่ได้มาออกค่ายร่วมกับเพื่อนๆ พี่ๆ หลากๆ คน บางคนก็พูดถึงเรื่องมิตรภาพระหว่างเพื่อนสนิทที่มาอยู่ค่ายร่วมกัน หลากๆ คนถึงกับร้องไห้ และซึ่งในคำพูดที่เพื่อนๆ พี่ๆ ได้เปิดใจพูดมันออกมา

ผมก็เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่ไม่คิดว่าจะได้มานั่งร้องไห้ ให้เพื่อนๆ และน้องเห็นในค่ายนี้ แต่ก็อดกลั้นไว้ไม่ได้ เพราะได้รับรู้ถึงความรู้สึกของเพื่อนๆ และน้องๆ ที่มีต่อผม ผมเชื่อว่าในคำคืนนั้นยังมีอีกหลายๆ คนที่ซึ้งกับคำพูดของเพื่อนๆ น้องๆ และอดกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้ แล้วก็ร้องไห้ออกมาเหมือนกับผม

กิจกรรมเปิดใจในคำคืนนั้น ทำให้เพื่อน พี่ น้อง และอีกหลายๆ คน มีความเข้าใจกันและสนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น คนที่ทะเลาะหรือผิดใจกัน เมื่อได้มานั่งพูดเปิดใจให้กันฟัง ก็กลับมาเข้าอกเข้าใจกันเหมือนเดิม นับได้ว่าเป็นการเปิดใจที่คุ้มค่า และมีความสุขมากๆ เลยทีเดียวครับ

“ค่ายสานฝันร่วมใจ ด้านไฟฟ้า” ถือได้ว่าเป็นค่ายที่ดีมากๆ เลยทีเดียวครับ ไม่ว่าจะเป็นการได้ทำสิ่งดีๆ คืนให้กับธรรมชาติ ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ หลากๆ คน ได้รับรู้ถึงนิสัยใจคอที่แท้จริงของเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ หลากๆ คน ถ้ามีค่ายในลักษณะนี้กำเนิดขึ้นอีก คงไม่ปล่อยให้พลาดโอกาสไปแน่ๆ ครับ

นฤเบศ จำปาบุญ

ชมรมสานฝัน คนสร้างป่า “ค่าย สานฝันร่วมใจ ด้านไฟฟ้า”

วันที่ ๒๔-๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

ณ ห้องที่อยู่หาญแห่งชาติตาดโตน ค.นาเสียว อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

“ชีวิตที่อยู่ในค่ายอาจไม่มีความอึดหน้าสำราญมากนัก
แต่เราก็ไม่ได้ไปอึดหน้าสำราญ เราไปเพื่อทำประโยชน์ให้ประชาชน”

(รางวัลชมเชย)

ครึ่งหนึ่งในชีวิต พิชิตค่ายसानฝัน

การที่เราได้ออกค่าย ผมถือว่าเป็นการหาประสบการณ์ และเพื่อได้รู้จักคุณค่าของป่าไม้ สายน้ำลำธาร ได้รู้จักการใช้ชีวิตของคนต่างถิ่น ได้เพื่อน ๆ มากมายและมีความสุขกับการอยู่ร่วมกันกับเพื่อน ๆ ได้รู้จักนิสัยของกันและกัน รู้รักสามัคคีในหมู่คณะ ได้รู้จักพี่ๆ รู้ใจกันและกัน เราก็มีความสุขที่ได้ทำประโยชน์เพื่อสังคมบ้าง ก็คิดว่าที่เราไม่มีอะไรทำ อยู่ห้องไปวันๆ ปลุกผักใน hi๕ เลี้ยงหมูใน Facebook ฆ่าเวลาไปวันๆ โดยที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย แต่เมื่อเราได้ออกค่าย ก็ได้รู้จักเพื่อนๆ พี่ๆ ทุกคน เพื่อนๆ ก็ให้ความรัก พี่ๆ ก็ให้ความอบอุ่น สนุกเฮฮา เมื่อได้ทำฝายทำสิ่งต่างๆ เหนื่อยก็เหนื่อย แต่ก็เต็มทีกับงานที่สุด และเมื่อทุกๆ คนเหนื่อย ในยามนั้นเอง เราจะได้เห็นน้ำใจของกันและกัน

เมื่อพูดถึงเรื่องออกค่ายผมก็นึกถึงตอนออกสำรวจค่าย มันเป็นเรื่องที่ลำบากมาก ถ้าคนที่ไม่ทำก็ไม่รู้ว่ามันเหนื่อยแค่ไหน แต่ก็ได้กำลังใจจากคนที่พาไปยังจุดหมาย นั่นคือการที่เราโบกรถไปสำรวจ ฟังดูแล้วอาจแปลกเฉพาะบางคน แต่ที่เราได้ทำมา ทำให้เรารู้ว่าน้ำใจของคนแต่ละท้องถิ่นเป็นยังไง และมีความ

เมตตาคารีเอื่อเพื่อเพื่อนขนาดไหน บางคนให้ขึ้นรถไปด้วย ก็ซื้อของมากมายให้ทาน แต่บางคนก็อาจพาไปเล่นบ้านของตัวเองบ้าง แล้วค่อยไปส่งยังที่หมาย เวลาที่เราโบกรถคามถนนไป มันจะร้อนมากๆ แล้วเราก็สนุกกับมัน ถึงเราจะเหนื่อยแค่นิดหน่อย เมื่อเราได้เห็นน้ำใจของคนไทยเราก็อบายเหนื่อย มีเรียวแรงที่จะเดินตามทางของพวกเขาต่อไป

ในทางกิจกรรมพีๆ จะปลุกฝังให้พวกเรารักกันมากๆ ถึงจะเหนื่อยแต่ก็มีความสุขเพราะว่ามีคนที่คอยสนับสนุนพวกเราอยู่ คือพี่น้องคนไทยทุกคน ที่คอยให้ความช่วยเหลือและพวกพีๆ ที่อยู่อุทยาน หรือสถานที่ต่างๆ ที่เราไปก็คอยช่วยเหลือพวกเราตลอด และก็มีส่วนที่ทำให้โครงการที่เราทำประสบความสำเร็จ สิ่งที่ผมหวังก็ไม่ได้หวังอะไรมาก คือการที่เราทำสิ่งที่มีประโยชน์ในเวลาว่าง และเพื่อให้รู้ว่าการที่คนเราเหนื่อยแล้ว มันจะรู้จักจิตใจซึ่งกันและกัน และเพื่อนคนนั้นจะเป็นเพื่อนที่ดี ไม่ใช่เป็นการซื้อเพื่อนด้วยเงิน ถึงแม้บางคนจะซื้อเพื่อนด้วยเงิน แต่ก็ไม่สามารถรู้ใจเพื่อนว่าใจคนนั้นเขาเป็นแบบไหน บางครั้งมันอาจจะไม่คุ้มด้วยซ้ำกับการที่ได้มาเช่นนี้ แต่เมื่อเราได้ออกค่าย ได้รู้จักความเหนื่อยล้า เราก็คจะสามารถรู้ได้ว่าเพื่อนคนไหนเป็นยังไง มีจิตใจเป็นยังไง และเราก็จะพบเพื่อนคนที่ดี และเพื่อนคนนั้นจะเป็นเพื่อนที่ยั่งยืน

ชีวิตที่อยู่ในค่ายอาจไม่มีความอึดหน้าสำหรับมากนัก แต่เราก็ไม่ได้ไปอึดหน้าสำหรับ เราไปเพื่อทำประโยชน์ให้ประชาชน สุขของเราคือการที่ได้เห็นรอยยิ้มของเพื่อนๆ พี่ๆ หัวเราะ ร้องไห้ เหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า มาด้วยกัน ก่อนจากกัน ก็มีการเปิดใจว่าการที่เรามาค่ายเราเป็นยังไง วันแรกที่มาเป็นยังไง วันนี้เป็นยังไง จะมาอีกไหม ได้ประโยชน์อะไร และผมว่าความสุขคือสิ่งที่ทุกคนตามหา และความสุขของผมนั่นคือการได้เห็นพี่ๆ เพื่อนๆ (สาวๆ) ยิ้ม หัวเราะ ผมก็มีความสุขแล้ว จะเอาอะไรมากกับชีวิต ทั้งชีวิตทำเพื่อตัวเองมานานพอแล้ว ถ้าเราจะได้ทำเพื่อคนอื่นบ้าง เราจะรู้สึกว่ามีสุขมากๆ

การที่ผมได้ไปทำฝายแม้วที่น้ำตกตาดโตน ผมก็คิดว่าผมช่วยอะไรได้มากมายเลย และผมคิดว่าผมเป็นผู้สร้างน้ำตกขึ้นให้ทุกคนมีความสุขสนุกสนานมากมายหลายคน ทำให้พวกเขาที่มีรอยยิ้ม คลายเครียด เล่นน้ำพักผ่อน และการที่เราได้ไปทำแนวป้องกันไฟป่า ก็ทำให้ผมมีความสุขกับการช่วยรักษาป่าไว้ เพื่อให้คนรุ่นต่อไป ไปได้เห็นความงดงามของธรรมชาติ ของป่าไม้

สุดท้ายนี้ผมก็ขอฝากชมรมสานฝันคนสร้างป่า ไว้กับทุกๆ คนด้วย พี่ๆ เพื่อนๆ ก็ขอให้มีความสุขกับการออกค่าย ผมก็รักพี่ๆ เพื่อนๆ ทุกๆ คนในชมรมเหมือนกับญาติของผมนคนหนึ่ง ผมก็อยากให้ทุกคนมาร่วมกันสร้างประโยชน์ให้กับสังคมกันต่อไป คนเราขาดอะไรก็ขาดได้ แต่ถ้าขาดน้ำ ขาดป่าไม้ ขาดธรรมชาติ ไปเราอยู่ไม่ได้ (ขาดใจ ขาดสติ ก็อยู่ไม่ได้) และผมขอให้ทุกคนรักป่า รักธรรมชาติ ระบบนิเวศให้มากๆ ขอขอบคุณที่อ่านครับ

นิวัฒน์ พันธสา

ชมรมสานฝันคนสร้างป่า “ค่าย สานฝันร่วมใจ ด้านไฟป่า”

วันที่ ๒๔-๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

ณ ห้องที่อุทยานแห่งชาติตาดโตน ต.นาเสียว อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

“ พวกเราคือครอบครัวเดียวกัน เป็นครอบครัวใหญ่ที่แบ่งปัน
ที่อยู่เคียงข้างกันเพื่อร่วมทำกิจกรรมดีๆ ร่วมสร้างไฟในใจใคร่ของใคร่ให้ลูกโซน
พร้อมก้าวอย่างมุ่งมั่นที่หวังไว้ ”

(ร่างวัลชมเชย)

ลมหายใจ ปัญญาชน ชาวค่าย

ผมคือนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาสังคมศึกษา และยังเป็นบุคคลหนึ่งในชมรมรุ่นสัมพันธ์ ถึงผมจะฟังอย่างก้าวเข้ามาในชมรมฯ ก็รู้ว่าถึงเป็นชมรมเล็กๆ ในมหาวิทยาลัยมหาสารคามแห่งนี้ แต่ยิ่งใหญ่ในใจดวงน้อยของผมเสมอ จะยิ่งใหญ่ในใจผมอย่างไรนั้นขอให้ติดตามต่อจากนี้แล้วกัน

ครั้งหนึ่งผมได้มีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมครั้งสำคัญของทางชมรม คือ “ค่ายจุดประกายไฟ ใส่สีความฝัน ครั้งที่ ๑๐” ฟังจากจำนวนครั้งก็สงสัยว่าจัดมาตั้ง ๑๐ ปีติดกัน ผมเองก็ไม่ว่าทำไมถึงจัดต่อกันนานขนาดนี้ มันมีอะไรดี จัดมันขึ้นมาเพื่ออะไร จัดมันไปเพื่อใคร ปัญหาที่ผมสงสัยนี้เองมันก็ได้มีส่วนทำให้ผมได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของค่ายนี้ “ค่ายจุดประกายไฟ ใส่สีความฝัน ครั้งที่ ๑๐” ณ โรงเรียนภูพาน อำเภอภูพาน จังหวัดขอนแก่น ในระหว่างวันที่ ๒๖ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๔ ในส่วนของการทำค่ายมีขั้นตอนต่างๆ เยอะแยะวุ่นวายไปหมด แต่ในส่วนของผมเองเป็นคนทีฟังเข้ามาเรียนรู้ เริ่มจากการเตรียมงานผมและเพื่อนๆ ได้เตรียมความพร้อมกันแรมเดือนเลยทีเดียว จากชื่อค่ายจุดประกายไฟ

เป็นการจุดไฟในตัวน้องๆ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีใจอยากศึกษาต่อในระดับชั้นอุดมศึกษา ใส่สีเติมเต็มกับความฝันของน้องๆ ให้ถึงเป้าหมายที่คาดหวังไว้ ในตอนแรกๆ ผมก็ได้ทำบอร์ดกับเพื่อนอีกคนของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์เพื่อใช้ประกอบการค่าย ในวันแรกๆ ที่เรารู้ว่าจะต้องทำอะไรผมกับเพื่อนก็ได้ลงเก็บข้อมูลสำรองเอาไว้เต็มที่ เอามาร่วมกันจัดเสนอย่างเต็มความสามารถ

พอถึงวันออกค่าย วันนั้นเป็นวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๔ วันนั้นรถออกด้วยกันสองรอบคือ ๐๕.๐๐ น. กับรอบ ๑๘.๐๐ น. ซึ่งผมกับเพื่อนบางส่วนก็ได้เดินทางไปรอบหลังเพราะติดเรียน ส่วนเพื่อนที่ไปรอบแรกก็ได้ไปเตรียมค่ายรอ ซึ่งรถที่ใช้ในการเดินทางก็เป็นรถโดยสารหลักๆ แต่จากปัญหาฝนตกทำให้รถออกจากมหาวิทยาลัยในเวลา ๑๘.๓๐ น. บรรยากาศภายในรถเป็นไปอย่างอบอุ่น ทั้งๆ ที่วันนั้นผมเองรู้สึกที่ไม่สบาย รู้สึกเพลียมาก แต่ตลอดการเดินทางก็ไม่รู้สึกง่วงเลย กลับสนุกเพราะการพูดคุยล้อกันเล่นของคนบนรถ ช่วงเป็นบรรยากาศที่น่าประทับใจยิ่งนัก รถเดินทางถึงโรงเรียนเวลา ๒๑.๐๐ น. ทันทีที่รถจอดเพื่อนๆ ที่มาเตรียมค่ายอยู่ก่อนก็ได้มาเดินสนทนาการต้อนรับอย่างอบอุ่น ทำเอาหายเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางเลยในวันนั้น ตอนลงรถทั่วทั้งโรงเรียนมีตเห็นบรรยากาศสวยๆ จากหลอดไฟไม้ก็หลอด พอลงจากรถแยกเอาสัมภาระไปเก็บก็รวมกันข้าวเย็นกัน ซึ่งก็รู้ซึ่งกันที่วันนี้แหละนะโรงเรียนติดภูเขา อาหารทุกอย่างในมือนั้นเป็นหน่อไม้หมดเลย มีทั้งแกงหน่อไม้ หมกหน่อไม้และอื่นๆ ในระหว่างกินข้าวสายตาก็เห็นพี่ๆ บัณฑิตมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของค่ายด้วย รู้สึกดีที่ค่ายเราในครั้งนี้ไม่มีใครทิ้งใครเลย ทุกคนมาให้อกำลังใจกันและกันอยู่เสมอๆ

ในวันนั้นเองหลังจากทานข้าวเสร็จก็ได้มีการประชุมปรึกษาหารือกันเรื่องค่ายในวันพรุ่งนี้ พอหลังจากการประชุมทุกคนก็ได้แบ่งหน้าที่กันไปทำตามที่ได้รับมอบในที่ประชุม ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นขั้นตอนที่มีการเตรียมการกันมาตั้งแต่มหาวิทยาลัยฯ เพียงแต่มาซักซ้อมให้คุ้นกับสถานที่เท่านั้น แต่ยิ่งซ้อมทุกคนก็ง่วงไปตามๆ กันเพราะตึกแล้ว หลายคนเริ่มกตัญถันและเริ่มแสดงอาการงีบ แต่ในเวลานั้นทุกคนก็สู้เคียงข้างกัน ไม่ทิ้งกันไปไหนเลย จนเวลาล่วงเข้าหกโมงเช้า

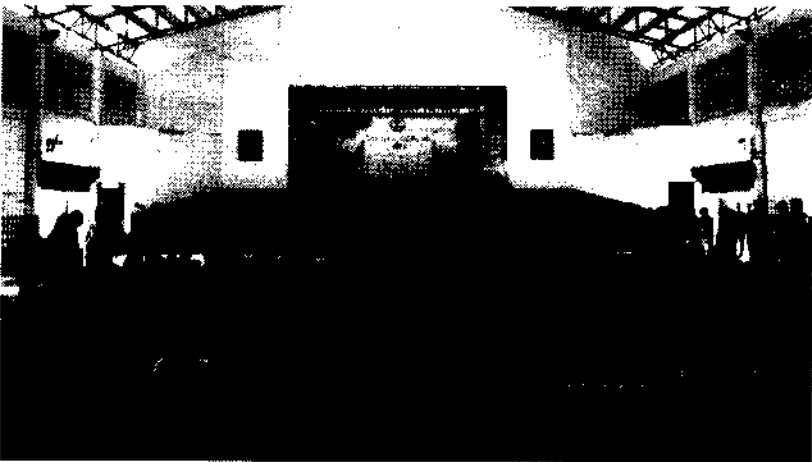
ทุกคนไปล้างหน้า แต่งตัวเพื่อเตรียมรับน้องๆ โรงเรียนภูพานที่จะมาเข้าค่าย ซึ่งมีจำนวนกว่า ๒๐๐ คนในขณะที่พี่ค่ายมีเพียง ๗๐ กว่าคน

พอเดินข้ามพันหอบประชุมสถานที่จัดค่ายเท่านั้น ทุกคนก็ตะลึงกับบรรยากาศของทิวเขาหน้าโรงเรียนซึ่งเป็นเขตอุทยานแห่งชาติภูพาน มีหมอกปกคลุมเล็กน้อยสวยงามมาก แต่ทุกคนก็ขมได้ไม่นานรีบไปล้างหน้าแต่งตัวมารับน้องๆ ที่หน้าโรงเรียน ในวันแรกที่เราร่วมงานกันจริงๆ มีการเดินสันตนาการ แต่ทำได้ไม่นานฝนก็ตกโปรยปรายลงมา ถึงจะมีอุปสรรคบ้างแต่ทุกคนก็ตั้งใจทำเพื่อน้องๆ อย่างเต็มที่ เพราะน้องเองบางคนก็ตากฝนมาเข้าค่ายที่พี่จัดให้ในครั้งนี้ ในส่วนของพี่ค่ายทุกคนอยู่ในลักษณะอาการเดียวกันคือกึ่งหลับกึ่งตื่น ได้นั่งลงเป็นหลักอย่างไม่มาเชื่อ แต่กิจกรรมในตอนเช้าๆ ก็ดำเนินไปอย่างราบรื่น มีการจัดน้องเข้ากลุ่มซึ่งทางเรามีการจัดน้องออกเป็นหกกลุ่มตามสี คือ สีม่วง สีฟ้า สีเหลือง สีแสด สีเขียว สีชมพู มีการแบ่งพี่กลุ่มกลุ่มละสองคน จากนั้นก็พาน้องๆ ทำความรู้จักกับพี่ๆ ค่ายและพาน้องทำแบบวัดบุคลิกภาพสำหรับสายงานที่ถนัดเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาต่อ ในระหว่างนี้ก็มีกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และ

การละลายพฤติกรรมของทั้งน้องและพี่ค่าย ซึ่งทุกคนก็ได้เริ่มนับหนึ่งใหม่ในการใช้ชีวิตร่วมกัน มีการสร้างกฎค่ายเพื่อให้ควบคุมกันเองภายในค่าย

ในตอนบ่ายวันนี้ก็ได้มีกิจกรรมหลักที่เป็นที่มาของค่ายนี้คือการแนะแนวการศึกษาต่อ หลังจากที่ทุกคนเตรียมงานในส่วนนี้มาตั้งแต่เริ่มค่ายแรกๆ เลย ในวันนี้ก็เป็นโอกาสที่จะแสดงความตั้งใจที่จะมอบให้เพื่อเป็นแนวทางก้าวเดินต่อของน้องๆ ซึ่งกว่าจะมาถึงวันนี้เพื่อนเราหลายคนเหนื่อยมากกับการเตรียมงานขึ้นนี้ บางคนถึงกับยอมอดหลับอดนอนเพื่อทำงานนี้ให้สมบูรณ์ บางคนถึงกับยอมควักเงินส่วนตัวเพื่อเติมเต็มงาน และที่น่าเสียดายบางคนเหล่านั้นก็ไม่มีโอกาสมาแนะแนวน้องๆ อย่างที่ตั้งใจเอาไว้ แต่ถึงอย่างไรเราก็ได้ทำหน้าที่ของพวกเราด้วยใจรักอย่างเต็มความสามารถ ยิ่งในช่วงกิจกรรมน้องๆ ตั้งใจฟังดีมาก ๆ พาเล่นน้องเล่นตาม บางทีพี่หลงบทเสนอน้องก็เป็นกันเองจนทำให้พี่คุ้นเคยและบรรยายต่อจนสมบูรณ์ และในภาพรวมในกิจกรรมหลักๆ ตัวนี้น้องๆ ให้ความสนใจมาก และคุ้มกับความตั้งใจที่พี่ๆ ค่ายตั้งใจจะมอบให้น้องๆ

ในตอนเย็นวันนี้พี่ค่ายก็ได้มีการร่วมกินข้าวเย็นกับน้องๆ ที่แรกก็อายุทั้งพี่อายุทั้งน้อง น้องอายุพี่ แต่เอาไปเอามาคุ้นเคยหยอกล้อถามกันเล่นจนเพลินก็มี และในเย็นวันนี้ก็มีอีกหนึ่งกิจกรรมที่พวกเราตั้งใจฝึกซ้อมมาเพื่อน้องโดยเฉพาะ

คือ “พิธีเทียน” นับจากวันนั้นถึงวันนี้พวกเราไม่เคยลืมเหตุการณ์ในวันนั้นได้ พิธีที่เราอุทิศสาศรีฝึกซ้อมกันมานานนับเดือนกลับมาฟังโครมลงต่อหน้าต่อตา ซึ่งมีสาเหตุที่เชื่อว่ามิผีเข้าเด็กและเกิดเป็นอุปาทานหมู่ จนเกิดความกลลางนอนอยู่พักหนึ่ง ก่อนที่ทางโรงเรียนจะเข้ามาคุมสถานการณ์และประกาศเลิกพิธี ในเวลานั้นพวกเราทุกคนเสียใจมากๆ รู้สึกเสียใจแทนน้องและแทนตัวพวกเราเอง

ที่น้องๆ ไม่ได้รับในสิ่งที่พวกเราตั้งใจจะมอบให้ เพราะพิธีนี้จะเป็นจุดเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างน้องกับพี่ได้อย่างมากอีกส่วนหนึ่ง และในวันนี้ก็จบลงด้วยการที่ทุกคนแยกกลับไปพักผ่อนด้วยสีหน้าที่ท้อแท้และหมดกำลังใจ แต่ก็ยังมีพี่ค่ายบางส่วนที่ต้องคอยดูแลความเรียบร้อยของค่ายตลอดทั้งคืน

วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๔ เราตื่นตั้งแต่ เข้าเหตุการณ์เมื่อคืนยังตราตรึงอยู่ในภวังค์ของพวกเรา เมื่อทุกคนก้าวออกมาจากที่พักมายังลานโถงหน้าโรงเรียน ก็พบกับบรรยากาศที่แสนสดชื่นและสวยงามกับเช้าวันใหม่ มันเป็นดั่งตัวเติมพลังให้พวกเราก้าวทำงานต่อภายในค่ายให้ดีที่สุดตามที่ทุกคนวาดหวังกันไว้ ในเวลาสองโมงเช้า ค่ายของเราก็ได้มีการร่วมร้องเพลงชาติหน้าเสาธง ที่ค่ายนี้เป็นครั้งแรก หลังจากที่มาเรียนที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มันอาจจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่มีความหมายอย่างยิ่งโดยเฉพาะกับผม ที่ทำให้ย้อนคิดถึงชีวิตในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้ยินเข้าแถวเคียงข้างเพื่อนเก่าทุกๆ เข้า แต่ในวันนี้ผมยืนอยู่ข้างๆ

เพื่อนในชมรมซึ่งเป็นเพื่อนปัจจุบันและเป็นมากกว่าเพื่อน พวกเราคือครอบครัวเดียวกัน เป็นครอบครัวใหญ่ที่แสนอบอุ่น ที่ยืนอยู่เคียงข้างกันเพื่อร่วมทำกิจกรรมดีๆ ร่วมสร้างไฟในใจใครต่อใครให้ลุกโชนพร้อมก้าวอย่างสุดพลังที่หวังไว้ กิจกรรมในวันนี้เป็นกิจกรรมที่พวกเราจะมีโอกาสทำให้น้องๆ เป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะจากกันในวันนี้ ในตอนเช้ามีการแนะนำแนวการศึกษาต่อ มีการแยกกลุ่มเข้าฐานเล่นเกมเพื่อผ่อนคลายจากกิจกรรมทางวิชาการที่ผ่านมา ต่อด้วยการร่วมกินข้าวเที่ยงด้วยกันเป็นมื้อสุดท้าย นึกแล้วก็น้ำใจหาย ตลอดระยะเวลาสองวันถึงแม้มันจะแสนสั้น พี่ค่ายกับน้องอาจจะยังไม่รู้จักกับครบทุกคน แต่เราเกิดความรู้สึกว่าเรารู้จักกันมานาน เราชาวค่ายมีความสนิทสนมกัน เราเองก็รู้สึกว่าเป็นพี่โรงเรียนที่กลับมาแนะนำน้องจริงๆ กิจกรรมสุดท้ายก็คือ “พิธีบายศรีสู่ขวัญ” ซึ่งในภาพรวมของกิจกรรมนี้ก็นับว่าประสบความสำเร็จอย่างมาก สร้างความประทับใจให้กับทั้งพี่และน้องเอง อีกอย่างก็เป็นการปลอบประโลมขวัญเราชาวค่ายหลังจากที่เจอเหตุการณ์อะไรๆ ไม่ดีมา และก็เป็นที่กิจกรรมอำลาส่งท้ายน้องกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ

พอน้องๆ กลับไปแล้ว ทุกอย่างก็กลับเป็นเหมือนวันแรกๆ ที่เรามาที่โรงเรียนนี้ แต่ต่างแค่เวลานี้เป็นเวลากลางวัน ทุกคนแบ่งหน้าที่รับผิดชอบดูแลความเรียบร้อยของสถานที่ ก่อนการเตรียมตัวกลับและในตอนเย็นๆ ก็มีกิจกรรมกลุ่มของพวกเราชาวค่ายเองเป็นกิจกรรมที่พี่ๆ ต้อนรับน้องปีหนึ่งอย่างอบอุ่น หลังจากกิจกรรมสิ้นสุดลงหลายคนยิ้มอย่างดีใจ หลายคนร้องให้กับ

ความสำเร็จที่เกิดขึ้น ไม่น่าเชื่อว่าพวกเราจะสามารถทำค่ายใหญ่ๆ อย่างนี้สำเร็จ หลังจากที่เราได้รวมก้าวมาทำกิจกรรม “ค่ายจุดประกายไฟ ไล่สีความฝัน ครั้งที่ ๑๐” ในครั้งนี้ได้ทำให้พวกเราทำอะไรๆ หลายๆ อย่างอย่างน้อยๆ มันก็สามารถตอบโจทย์ผมได้ว่าทำไมค่ายนี้ถึงได้จัดติดต่อกันมานานถึง ๑๐ ปี ติดต่อกัน มันมีอะไรดี จัดมันขึ้นมาเพื่ออะไร จัดมันไปเพื่อใคร ค่ายในครั้งนี้นสอนอะไรๆ เราหลายๆ อย่าง ยิ่งเราเองเป็นนิสิตใหม่ที่เพิ่งก้าวเข้ามาเรียนรู้ในส่วนนี้ ประสบการณ์ที่ได้จากการทำในจุดจุดนี้มีค่าอย่างหาที่เปรียบมิได้ ไม่สามารถถ่ายทอดผ่านคำพูดต้องรอให้ทุกคนก้าวมาสัมผัสด้วยตัวเอง ในการทำงานบางครั้งการวางแผนงานก็ทำให้งานเดินไปอย่างรวดเร็ว แต่ในบางเวลาเกิดอุปสรรค หากเราตั้งใจจะทำตามแผนเดิม บางทีมันอาจทำให้งานช้าและส่งผลเสียต่อส่วนใหญ่ จากการลงมือทำจริงก็ได้รู้ เข้าใจและเรียนรู้แนวทางแก้ไข แต่เหนือสิ่งอื่นใด “ใจเรา” การทำงานบางครั้งมีเหนื่อย ล้า และสนุกบ้างปะปนกันไป หากใจเพื่อนคนใดมอดไหม้ไปกับค่าย ขอให้รู้ไว้ว่าเราจะส่งใจที่กำลังลุกโชนเพื่อต่อเติมความหวังให้คงอยู่ต่อ หากวันใดที่เหนื่อยล้าและว่าเหวเราขอเป็นหนึ่งคนที่ จะอยู่เคียงข้างเพื่อนเสมอ หากวันใดลมหายใจเพื่อนชวค่ายใกล้หมด เราเองจะขอเป็นลมหายใจเหือกสุดท้ายที่จะพัดผ่านไปต่อลมหายใจให้กับพวกเราเอง ขอขอบคุณรุ่นพี่ที่ก่อตั้งค่ายนี้ขึ้นมา และสืบต่อๆ กันมาจนถึงรุ่นของพวกเรา ซึ่งมันได้เปิดโอกาสพิสูจน์ตัวตนที่แท้จริงของพวกเราเอง ที่ทำให้เรารู้ว่า “ลมหายใจของปัญญาชน คนชวค่าย” นี้เป็นอย่างไร

จชฎา จันทรเปล่ง

ชมรมรุ่นสัมพันธ์

ค่ายจุดประกายไฟ ไล่สีความฝัน ครั้งที่ ๑๐

หว่างวันที่ ๒๖ - ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๔

ณ โรงเรียนภูพาน อ.ภูพาน จ.ขอนแก่น

“อนาคตของน้องๆ ความหวังของพ่อแม่
เปรียบเหมือนกับเปลวเทียนที่คอยส่องทางส่งเรา”

(รางวัลชมเชย)

ค่ายแรก...คำคืนถึงดงาม

คำคืนอันมีมิติคิดว่าแววดาของแต่ละคนยังทอประกายเต็มไปด้วยความ
ตื่นเต้น ทุกคนล้วนช่วยกันจัดเตรียมข้าวของอุปกรณ์ต่างๆ ให้พร้อมสำหรับการ
ออกค่าย บ้างก็ขนกระเป๋าเสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวเตรียมพร้อมขึ้นรถ
ตอนเช้า เป็นบรรยากาศที่สนุกสนานเดินกันพลุกพล่านกระทบไหล่กันไปมา
พอเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยก็ตักพอสมควร บางคนก็กลับไปนอนที่ห้องตัวเอง
บางคนก็นอนรวมกันที่ห้องชมรมอาจเป็นเพราะเหนื่อยล้ากับการเตรียมข้าวของ
หรือไม่ก็กลัวตื่นไม่ทันสำหรับการเดินทางตอนเช้ามีด

ครั้งแรกก็ว่าได้ที่จะมีโอกาสออกค่ายต่างถิ่นต่างแดน ค่ายที่ไปออกชื่อ
โครงการ “จุดประกายไฟใส่สีความฝันครั้งที่ ๙ (ปี ๒๕๕๓)” เป็นค่ายแนะแนว
การศึกษาให้น้องนักเรียนมัธยมปลายที่ขาดข้อมูลข่าวสารการศึกษาต่ออุดมศึกษา
พร้อมทั้งจุดประกายความฝันน้องให้ชัดเจนขึ้น ครั้งนั้นพวกเราได้เลือกโรงเรียน
ประชาบดีพิทยาคม ที่จังหวัดหนองคาย (ติดลำน้ำโขงด้วย) เป็นสถานที่ออกค่าย

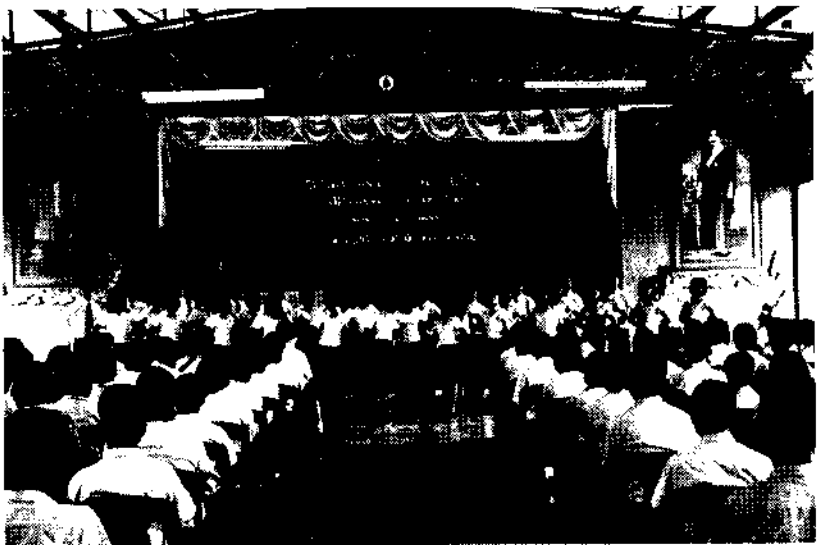
เวลาก็ตื่นทางมาถึงวินาทีที่รถคอย เข้ามืดวันนั้นบรรยากาศเงียบมาก อากาศเย็นจับใจ ต้นไม้ใบหญ้าถูกปกคลุมไปด้วยหมอกยามรุ่งอรุณ ขณะที่คนส่วนใหญ่นอนหลับไหลในภวังค์อยู่นั้น กลับมีนิสิตกลุ่มหนึ่งนั่นคือพวกผมต่างพากันขมย่ำข้าวของที่จัดเตรียมไว้เมื่อคืนมาขึ้นรถกันอย่างขุละมุนวุ่นวาย แต่ก็เต็มไปด้วยความเรียบร้อย ทุกคนขึ้นรถนับจำนวนเพื่อความรอบคอบปลอดภัย บางส่วนรวมถึงตัวผมรอไปรอบตอนเย็นเนื่องจากติดเรียน เสียงรถดังขึ้น ไฟหน้าไฟหลังส่องสว่างสาดไปรอบทิศ ล้อเริ่มหมุน รถวิ่งออกไปอย่างช้าๆ ผ่านความมืดลอดผ่านแสงนีออนสีส้มอ่อนๆ ไป รถวิ่งไปตามเส้นทางอ้อมสระน้ำหน้าโรงอาหารกลางผ่านตึกเรียนต่างๆ แล้วลับหายไปตรงทางเลี้ยวข้างตึกเรียนตามระยะทางที่ไกลออกไป

แต่ตรึมลมตลกกลุ่มผมที่รอไปตอนเย็นก็ถึงเวลา ก้าวย่างแรกที่ขึ้นรถผมรู้สึกตื่นเต้นแต่ลึกๆ ในกันบังของจิตใจ ผมรู้สึกอ้างว้างเดียวดายที่ต้องเดินทางไปต่างถิ่น แต่ความรู้สึกตื่นเต้นความสนุกสนาน ก็ได้กลบความรู้สึกนั้นไปหมดสิ้น บรรยากาศภายในรถขณะที่กำลังวิ่งมุ่งหน้าสู่จุดหมายปลายทาง บางคนก็หลับยังกับไม่ได้นอนมาหลายคืน แต่บางส่วนก็ร้องเพลงค้าย้างเพลงตลาดบ้างประสานกับเสียงกลองอย่างสนุกสนาน บางคนก็อดไม่ได้ที่วาดลวดลายเต้นแบบสุดเหวี่ยงสุดแรงเกิดไปเลยทีเดียว ช่างเป็นบรรยากาศที่สนุกสนาน ถึงระยะทางจะไกลหลายร้อยกิโล แต่นั่นก็ได้ทำให้รู้ว่าไกลเลยแม้แต่น้อย พอถึงโรงเรียนก็พลบค่ำ กลุ่มเพื่อนๆ และพี่ๆ ที่ไปเตรียมค่ายก่อนในตอนเช้าต่างยืนขนานบสองข้างทางร้องเล่นเต้นเพลงไปตามจังหวะเสียงกลองในการรอรับพวกผม หลังจากนั้นเราก็ได้กินข้าวมี้อค่ำวันนั้นพร้อมกัน เราทั้งกินข้าวไปด้วยเสวนากลางวงข้าวไปพร้อมพอกินข้าวเสร็จเรียบร้อยเราต่างแยกกันเตรียมค่ายที่เหลือรายละเอียดอีกน้อยนิดเพื่อเตรียมพร้อมรอรับน้องในวันพรุ่ง

เข้ามืดวันแรกของกิจกรรมเสียนาฬิกาปลุกตั้งว่อนประชันกัน ทุกคนตื่นลุกขึ้นทำภารกิจส่วนตัวอาบน้ำล้างหน้าแปรงฟัน ใส่ชุดนิสิตเต็มเครื่องแบบเพื่อพร้อมร้องเพลงมหาวิทยาลัยมหาสารคามในพิธีเปิด เราทุกคนกินข้าวเรียบร้อยพอ

ถึงเวลาแต่ละคนก็จะกระจายไปตามหน้าที่ของตนเอง บ้างก็ค้นหาการรอน้องในหอประชุม บ้างก็เตรียมรับน้องลงทะเลเป็นเข้ากิจกรรม บ้างก็ประสานงานเตรียมรอข้างใน ส่วนผมกับเพื่อนส่วนใหญ่มารอรับน้องหน้าโรงเรียนพร้อมกับร้องเพลงเต้นจังหวะซาวค้ายประสานกับเสียงกลองที่ดังกึกก้อง น้องคนแรกเดินมาเราทุกคนต่างตืออกดีใจตื่นเต้นต้อนรับขับสู้อย่างเป็นกันเองและอบอุ่น น้องบางคนพอเห็นพวกผมนิสิตที่เต้นแรงเต้นกาก็กลัวๆ กลัวๆ ที่จะเดินเข้าโรงเรียนตนเองก็มี น้องมาทีละคนสองคนเราก็จะกักน้องไว้จำนวนหนึ่งเราจะเดินล้อมน้องพาน้องเดินด้วยบางคนก็อวยบางคนก็กลัวๆ เซินๆ แต่บางคนก็ขอมือเอี้ยวสนุกไปกับพวกผมเลยก็มี ผมกับเพื่อนและพี่บางส่วนต่างมีแววดตาที่เต็มไปด้วยความสุขและเปื้อนไปด้วยรอยยิ้ม เราจะแบ่งบางส่วนช่วยถือกระเป๋าพาน้องไปส่งในหอประชุม

กิจกรรมต่างๆ ก็ดำเนินไปตามกำหนดการ เราได้แบ่งน้องออกเป็นกลุ่มๆ โดยจะมีพี่ประจำกลุ่มดูแลให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด พักเที่ยงเราซาวค้ายทั้งที่ค้ายน้องค้ายนั่งเป็นแถวยาวหันหน้าเข้าหากันตามกลุ่มพร้อมลงมือกินข้าว แต่ก่อนกินข้าวทุกครั้งไปต้องมีคำกล่าวบูชาข้าว “ข้าวทุกจาน อาหารทุกอย่าง อย่ากินทิ้ง

กว้าง...” ที่ตั้งกองอยู่ในความทรงจำตลอด เราน้องพีกันข้าวกันอย่างเอร็ดอร่อย พุดคุยถามไถ่กับน้อง เช่นว่าน้องชื่ออะไร อยากเรียนต่อคณะไหน เป็นต้น

ภาคบ่ายจะเป็นกิจกรรมแนะแนวน้องทั้ง ๑๖ คณะ ๒ วิทยาลัยเราจะแบ่งออกเป็นกลุ่มตามสายวิชา ผมเรียนรัฐศาสตร์เอกการเมืองการปกครอง แต่ได้รับผิดชอบคณะเทคโนโลยี (เนื่องจากสมาชิกชมรมเราไม่ได้มีครบทุกคณะ จึงได้แบ่งกันรับผิดชอบศึกษาหาข้อมูลแบบเจาะลึกถึงลูกถึงคนเพื่อที่จะนำเสนอออกมาให้ ความรู้ที่น้องได้อย่างเต็มที่) ผมก็นำเสนอบอร์ดของผมไป น้องส่วนมากก็จะตั้งใจ ฟัง พุดกันตามตรงจะมีน้องบางส่วนที่ไม่สนใจฟัง อาจเป็นเพราะน้องไม่ชอบคณะ นี้ก็เป็นได้

กิจกรรมก็ดำเนินมาจนพลบค่ำของวันเหลือกิจกรรมสุดท้ายก่อนเข้า นอน ไม่บอกหลายคนคงนึกเอาได้นั่นคือ “พิธีเทียน” พอถึงช่วงเวลาเราชาว ค่ายได้เตรียมพร้อมทุกอย่าง เราได้อุปโลกน์สร้างสถานการณ์ให้เกิดภาวะความ ตึงเครียด เพื่อบิวอารมณ์ให้ได้แล้วตลบด้วยความอบอุ่นประทับใจในภายหลัง ท่ามกลางความมืดมิดภายในหอประชุม น้องทุกคนถูกปิดตาด้วยผ้าแน่นสนิทนั้ง ล้อมเป็นวง ๓ ชั้นแล้วแจกเทียนให้น้อง ชาวค่ายเราทุกคนยื่นล้อมน้องแสงไฟจุด ที่เทียนเล่มแรกแล้วส่งต่อกันจนสว่างครบรอบวง เสียงร้องเพลงแรกตั้งขึ้น “จาก

วันนั้นเพื่อนขวัญเคยร่วมกัน ขับขาน...” ร้องไปพักหนึ่งให้น้องเปิดผ้าปิดตาออกจากความมืดมืดความวังเวง เมฆหมอกแห่งความกลัวสู่สภาพแรกที่ลิ้มดาขึ้นเห็น เปลวเทียนสว่างไสวที่พี่ชวาค่ายย็นล้อมน้องผสานกับเสียงเพลงที่ตั้งใจมอบให้ ผมเชื่ออย่างสนิทใจเลยว่าน้องต้องประทับใจสัมผัสได้ถึงไออุ่นความรักที่พวกผมรู้สึก ซ้อมแรมวันแรมคืนอยากที่จะมอบให้อย่างเต็มภาคภูมิ น้องหลายคนน้ำตาคลอหน่วยพวกผมก็ขับร้องไปเรื่อยๆ จุดเทียนส่งต่อน้องจนครบ น้องลุกขึ้นถือเทียนไปที่ละแถว เดินไปวางบนเชิงเทียนที่เตรียมไว้กลางวงของน้องๆ หลังน้องวางเสร็จแล้วต่อด้วยพวกผมชวาค่าย พอทุกคนวางเทียนครบจะมีพี่คนหนึ่งอารัมภบทพูดขึ้นเช่นว่า “อนาคตของน้องๆ ความหวังของพ่อแม่เปรียบเหมือนกับเปลวเทียนที่คอยส่องทางส่งเรา...” พอเสร็จสิ้นพิธีเทียนพวกผมต่างรีบเรียงแถวขนาบสองข้างทางพร้อมถือเทียนที่ลุกโชติช่วงรอส่งน้องเข้านอน น้องเดินผ่านพวกเราต่างประสานเสียงกันบอกให้น้องนอนหลับฝันดีแล้วเจอกันในวันพรุ่งนี้

ราตรีแห่งค่ำคืนนี้แม้จะมีมืดมืดดับสนิทของพระจันทร์ อันถูกบดบังด้วยเมฆหมอกดำทะมึนนำเกรงขาม จะมีก็เพียงแต่ดาวเล็กดวงน้อยที่ทอแสงส่องประกายให้พอมองเห็นทางอยู่บ้าง อากาศเย็นเยือกจับจืดจับใจกลืนอายุของฝนที่เพิ่งหยุดตกใหม่ๆ สายลมเย็นพัดผ่านเสียงดนตรีไม้ใบหญ้าโบกสะบัดเอนไหวไปตามแรงลม กอปรกับกิจกรรมในค่ำคืนสุดท้ายช่างเป็นบรรยากาศที่ประทับใจ เป็นความงดงามทางจิตใจ เป็นความรู้สึกยากที่จะพรรณนาเป็นคำพูดและภาพบรรยายคดีนี้แม้จะผ่านช่วงเวลามาแล้วกว่า ๑ ปี แต่ยังคงเป็นภาพที่ติดตาตรึงใจไม่เลือนรางยังชัดเจนเท่าทุกวันนี้และเชื่อว่าจะตลอดไปไม่รู้ลืม

ภาณุวัฒน์ ศรีขลา

ชมรมรุ่นสัมพันธ์

ค่ายจุดประกายไฟใส่สีความฝันครั้งที่ ๙

ณ โรงเรียนประชานิธิพิทยาคม จ.หนองคาย

การเข้าถึงข้อมูลจากจะได้ประสบการณ์แล้ว ในข้างค้ายก็ยัง
สร้างความปลอดภัยและเหตุการณ์ที่ผู้เข้าร่วมงานมีโอกาสก็มี ”

(รางวัลชมเชย)

ให้ตายเหอะ!! ประสบการณ์หนุ่ยน้อย

“การปรับปรุงแก้ไข จำเป็นต้องอาศัยโลกทัศน์ที่ใหม่ตลอดเวลา” บนถนนสายงานกิจกรรม เต็มไปด้วยรูปแบบกิจกรรมมากมาย นักกิจกรรมทั้งหลายต่างวิ่งเข้าหาและเลือกทำในสิ่งที่ตนเองชอบ ตนเองถนัด และอยากลอง อยากรู้ อยากเห็น การทำกิจกรรมเหมือนเป็นสิ่งเสพติดชนิดหนึ่ง ซึ่งได้เสพได้ลองเข้าไปซักครั้ง ก็อยากจะลองครั้งต่อไป อยากลองใหม่ ลองที่ใหม่ ที่ออกฤทธิ์แรงไปเรื่อยๆ ถึงร่างกายจะอ่อนแรง เหน็ดเหนื่อย แต่ก็ต้องวิ่งหาสิ่งนั้น อยู่ตลอดเวลา

ฮ่า ฮ่า..ข้าพเจ้าช่างสรรหาสิ่งมาเปรียบเทียบได้สร้างสรรค์จริงๆ ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งคนในหลายๆ คนที่มีความรักในการทำงานกิจกรรม มากกว่าการเรียนในห้องเรียน อาจเป็นเพราะเรียนไม่ค่อยรู้เรื่องด้วย เบื่อกับการนั่งฟังแล้วจด [ช่างสรรหาเหตุผลมาเข้าข้างตัวเองเสียจริง ฮ่าๆ] ครูและเพื่อนมักจะแซวข้าพเจ้าว่า “เวลาเรียนไม่มา งานกิจกรรมจัดเต็ม” ข้าพเจ้ารู้สึกชอบใจกับคำพูดเหล่านั้นทุกครั้งที่ถึงแม้ว่ามันจะเป็นคำหลอกต้ออยู่ก็ตาม รูปแบบกิจกรรมสุดฮอตฮิตที่สุด กิจกรรมเข้าค่าย ซึ่งแน่นอนข้าพเจ้าเสนอตัว และนำพาตัวเองเข้าร่วมทุกครั้งที่มีโอกาส

คำว่า “ค่ายกิจกรรม” เป็นคำกว้างมาก เพราะมีรูปแบบที่ไม่สามารถนับได้ ค่ายสามารถจัดได้ทำทุกงานและกิจกรรม ดังนั้นคนร่วมค่าย จึงจะได้อะไรหลายๆ อย่างจาก ค่าย อย่างแน่นอน การเข้าค่ายนอกจากจะได้ประสบการณ์แล้ว ในบางค่ายก็ยังสามารถสร้างความประทับใจและเหตุการณ์ที่ผู้เข้าร่วมจำไม่รู้ลืมเลยก็มี

ตัวข้าพเจ้าเอง ก็มีเหตุการณ์ที่แสนจะประทับใจ เหตุการณ์ที่แสนจะเจ็บปวด เหนื่อยล้า และเหตุการณ์แทบช็อค ถึงแม้ข้าพเจ้าจะผ่านการเข้าค่ายมามากมาย แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเพียงผู้ร่วมค่าย ประสบการณ์ในการจัดค่ายเอง จึงมีน้อยมาก และจุดนี้เอง ที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์อันลืมไม่ลง ให้ตายเหอะ!! ข้าพเจ้าคงไม่มีวันลืมกิจกรรมในวันนั้นแน่ๆ เหตุการณ์นั้นเพิ่งผ่านไปไม่นานนี้เอง หลังจากจบมัธยมศึกษาตอนปลาย มุ่งเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย ซึ่งข้าพเจ้าก็ยังเลือกเดินทางสายเติม ทางสายงานกิจกรรม จากประสบการณ์มากมายทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองเจ๋งพอตัว แต่ข้าพเจ้าคิดผิด [ผิดอย่างรุนแรง]

ข้าพเจ้าได้รับการติดต่อจากครูฝ่ายแนะแนว ของโรงเรียนมัธยมปลาย ถึงเรื่อง “การไปประชุมร่วมจัดค่าย สานสัมพันธ์ สายใยชมพู-เหลือง” เรียกง่ายๆ ก็ค่ายรับน้อง ม.๔ นั่นเอง กิจกรรมนี้ ถูกจัดขึ้นทุกปี รุ่นต่อรุ่น จนตอนนี้ก็ย่างเข้ารุ่นที่ ๑๓ แล้ว หลังจากได้รับคำเชิญ แน่นนอนข้าพเจ้าตอบตกลงทันที แม้ว่าในวันศุกร์ ข้าพเจ้าจะติตเรียนก็ตาม [แต่ปกติวิชานี้ก็หลับประจำ] ข้าพเจ้าเข้าประชุมจัดเตรียมค่าย ร่วมกับคณะกรรมการนักเรียน และรุ่นพี่ปีต่างๆ ที่พร้อมใจกันมาช่วยงาน จากการประชุมอันยาวนาน ข้าพเจ้ากลับไปสืบแปดคืน ผลการประชุมที่ออกมา ให้ตายเหอะ! รูปแบบใช้เหมือนปีที่แล้ว เวิร์กกรรม นั่งประชุมตั้งนานด้วยความเจ๋งพอตัว ทำให้ไม่มีใครกล้าว่าข้าพเจ้า ที่นอนหลับในที่ประชุม เขาคงเอือมระอามากกว่า ฮ่า...

ข้าพเจ้าได้รับหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ที่พวกกรรมการนักเรียนมันมอบให้ คือ “เป็นผู้ช่วย พี่นำสันทนาการ” [กรี๊ด!! ไอ้เด็กบ้า แกเห็นความสามารถฉันมีแค่นี้หรือ เป็นพี่นำสันฯ ฉันยังพอให้อภัย แต่นี่ให้เป็นผู้ช่วยพี่นำสัน ยินกระตุ่นเด็กแค่นี้นี่นะ...เออทำก็ได้วะ] และแล้วเวลาแห่งความสนุกก็เริ่มขึ้น กิจกรรมต่างๆ ถูกรับ

ตามกำหนดการที่วางไว้ อาจมีผิดเพี้ยนบ้างเป็นเรื่องธรรมดา ช่วงกลางวันเด็ก ม.๔
เข้าฐาน เรียนรู้ประวัติของโรงเรียนและชุมชนบริเวณรอบๆ ส่วนฉันก็ได้รับหน้าที่
อันใหญ่หลวงอีกแล้วครับท่าน “จัดเบรก แจกน้ำ น้บกล่องข้าว” [โห้ย!! ให้ตายเหอะ
นี่ฉันถือสังขารมาจาก ม.สารคาม เพื่อมานั่งแจกขนมรุ่นน้องเธอเนีย!! หือๆ ๆ]
กิจกรรมเข้าฐานจบลง ตามแผนที่ตั้งไว้ ข้าพเจ้ามีหน้าที่เพียงเป็นผู้ช่วยพี่นำ
สันทนากการ แต่ฟ้าคงลิขิต สวรรค์เป็นใจ ให้น้องน้องได้เห็นถึงความสามารถของ
ข้าพเจ้า เมื่อพี่นำสันทนากการสุดสวยสามโลก [สาบานได้เลยว่าฉันประชด เพราะ
เธอเป็นกะเทยจามรีซัดๆ !!] พี่แกติดธุระ ทำให้มาไม่ทัน เด็ก ม.๖ และพี่คนอื่นๆ
ที่เหลือก็ไม่มีใครกล้าเป็นผู้นำสันทนากการ ฉันจึงได้รับตำแหน่งโดยปริยาย ฮ่าๆ ๆ ๆ
[ภูมิใจหลาย]

- กำหนดการ
- ๑๗:๓๐ น้องมารวมตัวกันที่หอประชุม - ปล่อยน้องอาบน้ำ
ทำภารกิจส่วนตัว
 - ๑๘:๓๐ รับประทานอาหารเย็นร่วมกัน
 - ๑๙:๐๐ กิจกรรมสันทนากการ - เตรียมความพร้อม

ข้าพเจ้าต้องนำสันตนาการเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง ข้าพเจ้าอยากสารภาพตามตรงเลยว่า นี่เป็นการนำสันตนาการครั้งแรกในชีวิตของข้าพเจ้า [ให้อุ เออ! ใจดี ถ้าจะปฏิเสธรูน้อง ก็กลัวเสียฟอร์ม] เออวะ..ข้าพเจ้ารวบรวมลมปราดน กำลึงภายใน และกำลึงใจที่มีอยู่น้อยนิด รับไม้ค้จากรูน้อง มีอกลองยีนประจำหน้าที่ของตนเอง สตีฟและพีประจำกลุ่ม ยีนล่อมน้อง เตรียมช่วยสันตนาการ สายตากว่า ๕๐๐ คู่ จับจ้องมาที่ข้าพเจ้าด้วยใบหน้านุงง ข้าพเจ้าเริ่มแนะนำตัวเองว่าเป็นใคร ต่อด้วยร้องเพลง เต้น เล่นมุข เล่าเรื่องตลก สันเกมต่างๆ และอีกมากมาย ข้าพเจ้าใช้เวลา ๑ ชั่วโมงอย่างคุ้มค้กับเด็กประมาณ ๓๐ กว่าคน!! จะบ้าตาย!! เอ้อ..ไม่ต้องสงสัยหรอกคะ ว่าเด็กอีก ๔๐๐ กว่าคน หายไปไหน ห้องพัก ห้องน้ำ ซ็อชนม จับกลุ่มคุยกัน คุยโทรศัพท์ ถ่ายรูป และกั้น้กลับ ถ้าถามว่าทำไม เหตุการณ์ถึงเป็นเช่นนี้ จากการรวบรวมคำพูดและการไวยวายของเด็กๆ ข้าพเจ้าสรุปได้ว่า มุขที่ข้าพเจ้าเล่นไปนั้น นอกจากจะไม่ฮาแล้ว ยังเครียดอีก เกมสันก็เก้่า เพลงก็ร้องผิด ร้องถูก เต้นก็ทำอะไรไม่รู้ ไม่สนุกเอาเสียเลย ฮ่า...ก็ข้าพเจ้าไม่ได้เตรียมตัวมานี้เน้า ความผิดครั้งนี้ ข้าพเจ้าขอโทษให้ พี่จะเหยจามรีละกัน [โคตรแสนจะมีความรับผิดชอบเลย] แผนค้่ากำลึงจะพังแล้ว เพราะที่ม้การสันตนาการ เตรียมความพร้อม กั้

เพื่อจะนำน้องเข้าสู่กิจกรรมการถอดบทเรียน และแผนการรื้อจากรุ่นพี่ เพื่อเข้าสู่พิธีเวียนรับน้อง แต่ตอนนั้นน้องๆ ทุกคนกำลังเบื่อและอยากจะนอนมากกว่าจะทำอะไร เพราะการสันทนาการครั้งนี้ไม่สามารถทำให้น้องตื่นตัวได้

ขณะที่ข้าพเจ้ายืนนำเออริบประทานอยู่กลางหอประชุม รุ่นพี่ปีสูงก็พากันเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด แกดิ่งไม้ค้อออกจากมือข้าพเจ้า จากนั้นก็สาดคำต่อว่ารุ่นน้องอย่างไม่มียั้ง เด็ก ม.๔ รีบพากันกลับเข้ามานั่งประจำที่ของตนเอง รุ่นพี่เข้ามาช่วยแก้สถานการณ์นั่นเอง แผนการรื้อถูกนำมาใช้ก่อนกำหนดการจริง เรื่องกำลังเหมือนจะกำลังไปได้ด้วยดีตามแพลนที่วางไว้ แต่ก็เกิดเรื่องอีกจนได้ แผนการรื้อ : สร้างสถานการณ์ จากการทำผิดกฎของค่าย> รุ่นพี่โทษตัวเองที่ไม่สามารถทำให้น้องรักกัน มีระเบียบได้> รุ่นพี่ปีสูงขอปิดค่าย> พี่เลี้ยง พี่สตาฟ พี่ประจำกลุ่ม ขอรับผิดชอบน้อง และขอให้น้องได้รุ่น> พี่ปีสูงไม่ยอม ขอข้อแลกเปลี่ยน ขอแลกรุ่นกับการให้พี่ประจำกลุ่มออกจากค่าย เพราะไม่มีประสิทธิภาพ และลงโทษพี่ที่เหลื่อด้วยการเอารองเท้าน้องมาห้อยคอ> พี่ส่วนหนึ่งจะคอยกระตุ้นน้อง ว่าน้องจะไม่ทำอะไรเธอ พี่ของน้องนะ ที่กำลังโดนทำโทษอยู่> พี่เลี้ยง พี่สตาฟ พี่ประจำกลุ่ม ยอมรับข้อแลกเปลี่ยน [ร้องให้ระงม] >

แผนการยังไม่ทันจบ ก็ดันมีน้องกลุ่มหนึ่ง ซึ่งคงแกวริขามาไม่น้อย ดันรู้ทันแผนการของรุ่นพี่ พวกมันพากันปลุกระดมเพื่อนว่า “พวกแกไม่สงสาร พี่เค้าเหรอ พี่เค้าโดนทำโทษ เพราะเราละ พี่เค้าไม่ผิด เราต่างหากที่ผิด ถ้าจะมีใครได้รับโทษ คนคนนั้นควรจะเป็นเรา” เด็กทุกคนเห็นด้วย ต่างเออออ รุ่นพี่ปีสูงสังเกตสถานการณ์ พี่ส่วนหนึ่งกระตุ้นน้องต่อ ว่าน้องจะทำอะไร คิดสิๆ และแล้วเด็กกลุ่มเดิมก็เสนอว่า “ในเมื่อพวกผมทำผิด ผมจะขอออกจากค่ายเองครับ ปล่อยพี่ๆ ของผมเถอะ” [คำพูดของมันเหมือนจะดูดี แต่ใบหน้ามันกำลังจะเล่นตลกกับพวกข้าพเจ้า มันต้องการจะทำลายแผนการของรุ่นพี่ทั้งหมด] มันว่าแล้ว พวกมันก็ลุกเดินไปที่ห้องพักเพื่อเก็บกระเป๋า เด็กที่เหลื่อเห็นเพื่อนตัวเองยอมเสียสละขนาดนั้น ก็พากันไปปลุกไปกันหมด ข้าพเจ้าและสตาฟทั้งหลาย แทบช็อค!!

เด็กกลุ่มนั้น ทำให้ข้าพเจ้าอดนึกถึงตนเองไม่ได้ เมื่อตอนเข้าค่ายเชิงวิชาการครั้งหนึ่ง รูปแบบและแผนการหลายๆ อย่าง ข้าพเจ้าเคยเจอมาหมดแล้ว ทำให้รู้สึกเบื่อ และนึกสนุกขึ้นมา อยากจะหักหน้า แก่ลุงรุ่นพี่ วันนั้นเป็นที่สามของค่ายรุ่นที่ต้องการให้พวกเราดูแลและสนใจกันมากกว่านี้ และสร้างสถานการณ์ว่าเพื่อนหาย ซึ่งเพื่อนคนนั้นคือข้าพเจ้านั่นเอง ฮ่าๆ ๆ พี่เค้าก็เลือกถูกคนจริงๆ รุ่นพี่เอาข้าพเจ้าไปซ่อนที่ห้องเก็บของใกล้ๆ ที่พี่ก และบอกว่าถ้าเพื่อนมาตาม อย่าส่งเสียง และอย่าให้เพื่อนเจอเด็ดขาด แกยังบอกอีกว่า คือพี่เค้าอยากรู้ว่าเพื่อนเราจะรัก ห่วงเรามากแค่ไหน ข้าพเจ้าก็เออออห่อหมก ไปจ้ะๆ ภายในไม่กี่สัปดาห์ แผนการอันชั่วร้ายอยู่ แผนการของรุ่นพี่ถูกดำเนินจนวาระเฉลย พี่ผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาตามข้าพเจ้าออกไปหาเพื่อน “น้องๆ ออกมาได้แล้ว ปะไปหาเพื่อน แล้วพูดตามที่พี่บอกนะ” พี่เขาตะโกนเรียกอยู่หลายครั้ง จนเดินเข้ามาหา สีหน้าตกใจมาก ข้าพเจ้าซึ่งหลบอยู่ในตู้เก็บของอดขำไม่ได้ พี่คนนั้นน่ววิทย์ ไปถามพี่คนอื่นว่าได้พาน้องออกไปไหม คำตอบที่ได้คือ ไม่ รุ่นพี่ทุกคนตกใจออกตามหาข้าพเจ้ากันยกใหญ่ เวลาล่วงเลยกำหนดการไปมาก ข้าพเจ้ารู้สึกผิดขึ้นมา และสงสารพี่เขา จึงออกมาแล้วแก้ตัวว่าแผลสอหลบอยู่ในตู้ เพราะกลัวเพื่อนเห็นเลยไปหลบในตู้ รุ่นพี่เชื่อสนิทใจ เพราะคงนึกไม่ถึงว่าเด็ก ม.ปลาย จะคิดทำอะไรร้ายกาจขนาดนี้ มันเหมือนกรรมตามสนองข้าพเจ้า เพราะตอนนี้ เด็ก ม.๔ เก็บกระเป๋ากันยกใหญ่ บางส่วนกำลังจะสตาร์ทรถ ข้าพเจ้าและเด็กคณะกรรมกรนักเรียนเคร่งเครียด คิดหาทางออก และหันไตนั่นเอง!! ไฟทั้งโรงเรียนก็ดับลง เสียงกรี๊ด เสียงฮือฮาตังขึ้น พี่สตาพี่ชายและครูผู้ชายที่คอยรักษาความปลอดภัย วิ่งรุกกันเข้ามาอย่างร้อนรน บอกให้ทุกคนอยู่ในความสงบและมารวมกันที่หอประชุม ห้ามออกนอกบริเวณโรงเรียนเด็ดขาด เด็กๆ พากันนั่งกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยความกลัวจึงพากันเข้ามาในหอประชุมอย่างรวดเร็ว ข้าพเจ้าก็งั้นไม่ต่างกัน พี่หน่วยรักษาความปลอดภัยแจ้งว่าขณะนี้ กลุ่มผู้ประท้วงโรงงานข้างๆ เขาจะพากันเผาโรงงาน เลยส่งผลให้โรงเรียนเราไฟดับไปด้วย ให้น้องดูแลกันให้ดีด้วย เพราะอาจมีผู้ประท้วงเข้ามาภายในโรงเรียน อาจเกิดอันตรายได้ เสียงถกเถียง เสียงซักถาม เสียงวิพากษ์

วิจารณ์ดั่งขึ้น ในความมืด ก็มีคนมาดึงมือข้าพเจ้า ให้เดินไปยังอาคารอเนกประสงค์ซึ่งอยู่ถัดหอประชุมไม่กี่ไกล พี่หน่วยรักษาความปลอดภัยบอกฉันว่า หอประชุมนี้ไม่ปลอดภัยเพราะอยู่ใกล้กับโรงงาน ให้น้องๆ จูงมือกันไว้ พี่จะพาไปที่ปลอดภัย เด็กถูกจูงมือโดยพี่สตีฟชายเดินเข้ามาสู่อาคารอเนกประสงค์ ในความมืด พี่สตีฟชายสั่งให้เงียบที่สุดเพื่อความปลอดภัย บรรยากาศเงียบสงัดลง ในเวลาไม่นาน ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจ เสียงร้องไห้กระซิกที่เต็มไปด้วยความตกใจ และหวาดกลัว

เสียงเพลงที่ถูกขับร้องประสานจากคนมากกว่าร้อย ค่อยๆ ดั่งขึ้น จนกึกก้องไปทั่วอาคาร

เทียนหนึ่งถูกจุดที่นี่ เทียนนี้ถูกจุดลูกไสว
เทียนนี้ถูกจุดที่ใจ เปลวไฟถูกจุดขึ้นมา...
เปลวไฟแห่งเทียนลูกใหม่ เปลวไฟแห่งการศึกษา
เปลวไฟต่อสู่มายา เปลวไฟกล้าท้าผองภัย...
บางครั้งเทียนกะพริบบริบหรี่ เมื่อมีลมกระโชกโหมกโกลี
บางครั้งเทียนแทบดับไป แทบไม่อาจต้านลมแรง...
...ศักดิ์ศรีที่เทียนส่องอยู่ เชิดชูศรัทธากล้าแกร่ง
แม้เป็นเทียนน้อยด้อยแสง แต่แผ่สงคราะห์ธาเนืองนอง
(เทียนหนึ่งถึงคราวมอดดับ ลาลับไปจากเพื่อนผอง
แต่ ณ ที่นี่เรื่องรอง ขอเทียนน้องส่องทดแทน...)

พี่สตีฟและรุ่นพี่อีกมากมายเดินต่อแถวออกมาจากประตูอาคารทั้งสองข้าง เดินอ้อมล้อมน้องเป็นวงกลมซ้อนกันอย่างหนาแน่น ในมือถือเทียนที่จุดไฟ เพลงที่ใช้พิธีถูกขับร้องประสานต่อไปเรื่อยๆ เด็กเกือบ ๙๐% ปลอ่ยโฮ กอดกัน ร้องไห้ น้ำตาไหลแบบอัตโนมัติ ข้าพเจ้าสังเกตแววตากลุ่มเด็กแก้ววิชา แววตาพวกเขาอ่อนโยนลง หยดน้ำที่ค้างคลอเข้าตา บ่งบอกถึงความรู้สึกที่เปลี่ยนไปของพวกเขา ทำให้ข้าพเจ้าอดยิ้มไม่ได้ เสียงเพลงสุดท้ายที่สร้างความขนลุกในภายในหัวใจจบลง ทุกอย่างอยู่ในความเงียบอีกครั้ง พี่ปีสูง สายใยชมพู-เหลือง รุ่น ๖ พุดขึ้น

ด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ซึ่งข้าพเจ้าจำไม่ได้หมด รู้แต่เป็นคำพูดจากใจไม่ได้เรียงร้อยอย่างสวยงามแต่สามารถเรียกน้ำตา และได้ความรักจากน้องๆ ทุกคน นานี้้นข้าพเจ้าเชื่อว่า สายใย พี่น้อง ของค่ายครั้งนี้ประสบความสำเร็จแล้ว รุ่นพี่มอบเทียนในมือให้กับรุ่นน้อง ไฟในอาคารถูกเปิดสว่างขึ้น เสียงกลองดังกระหึ่ม ทีมงานกะเทยจามรวิ้งกรูเข้าพร้อมกับเพลงสันหนนาการ พี่สตีฟเปลี่ยนอารมณ์เต้นอย่างเมามันส์ เหลือเพียงเด็กน้อยที่ยังนั่งอยู่กับความประทับใจ ซ็อค งามง เซอร์ไพรส์ และความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายได้ เชื่อว่าในเวลานี้ พวกเขาคงไม่สามารถบรรยายความรู้สึกตนเองได้แน่

เชื่อกันว่า ค่ายครั้งนั้นจบลงได้ดีที่สุด พฤติกรรมของเด็กเปลี่ยนไป เด็กรักเพื่อนและรุ่นพี่มากที่สุด มีความรักในสถาบันของตนเอง มีความห่วงใยซึ่งกันและกัน จากเหตุการณ์ทั้งหมด ข้าพเจ้าก็รู้สึกเซอร์ไพรส์ไม่ต่างกับกับรุ่นน้อง เพราะไม่รู้แผนการอะไรเลย ถูกสตีฟลากมาในความมืด แล้วยื่นเทียน บอกให้ร้องเพลง ข้าพเจ้าก็ทำตามไป อย่างงงๆ ถ้ามอะไรก็ไม่ได้คำตอบ มีแต่สั่งให้เงียบไว้ ข้าพเจ้ามารู้ภายหลังแผนการพวกนี้ได้เตรียมไว้แล้ว อยู่ที่ว่าพี่ปัสสูงจะหยิบมาใช้ตอนไหน แผนสำรองมีมากมาย ที่ถูกคิดไว้แก้ไขสถานการณ์ต่างๆ คนที่มาก

ด้วยประสบการณ์เท่านั้น ที่จะสามารถเลือกมาใช้อย่างทันเวลาและถูกเวลา ส่วนบุคคลอื่นๆ ก็ต้องตามสถานการณ์นั้นให้ทันด้วย

ถามว่า....แผนถูกเตรียมไว้แล้ว ทำไมข้าพเจ้าถึงไม่รู้ ???

“ให้ตายเหอะ!! ไอ้น้องประธานนักเรียน มันตอบว่า ก็พี่ หลับนิ ครับ ตอนนั้น” - ___ - !!!!!

อัมฉ้ม

(น้ำฝน นารี)

ชมรมรุ่นสัมพันธ์

“ การที่เรามาได้มาได้อย่างเดียว แต่เราก็เป็นผู้รับด้วย โดยการได้พัฒนาตนเอง
ให้มีจิตสำนึกที่ดี เป็นคนดีของสังคม ได้เรียนรู้ และสร้างประโยชน์ต่อชุมชนต่อไป ”

ผู้ให้ที่ได้รับ

ณ ค่ายบ้านตาดฟ้า-ดงสะคร่าน จ.ขอนแก่น ในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อต่อเติมโรงอาหารให้ศูนย์อนุบาลของหมู่บ้าน

เช้าวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ รถได้แล่นเข้าไปจอดหน้าหมู่บ้าน มีเพื่อนๆ ชุดเตรียมค่ายมาต้อนรับเราพร้อมกันบ้างที่มาร้อง เล่น เต้นเพลงที่พี่ๆ สอนได้อย่างดี ทำให้ฉันรู้สึกว่ามันดี มีความพยายามอย่างมาก และสนุกสนานร่วมกับพี่ๆ จริงๆ และค่ายของเราไม่ได้จะมาสร้างอย่างเดียว แต่ยังรวมถึงสัมพันธ์มิตรต่อชุมชนและวัดด้วย โดยที่มีการจับพ้ออีก-แม่อัก ซึ่งก็คือ เราควรเคารพพวกเขาเหมือนเราเป็นลูกคนหนึ่ง แม่อักของฉันท่านเป็นคนใจดีมาก เวลาเราไปอาบน้ำชากลับก็ห่อกับข้าวมาให้เรากินด้วย ฉันรู้สึกเกรงใจท่านมาก แต่ก็ขัดท่านไม่ได้

แต่ละวันก็ได้ล่องเลยไปโดยที่ฉันไม่รู้ตัว เพราะฉันสนุกมากในการทำกิจกรรมแต่ละอย่าง ทุกอย่างจะต้องถูกกำหนดมาแล้วว่าแต่ละวันจะต้องทำ

อะไรบ้าง จะต้องกินอะไรบ้าง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เปลี่ยนแปลงได้ ทำให้พวกเราทุกคนทำตามหน้าที่เป็นอย่างดี และสลับสับเปลี่ยนหน้าที่กันทุกวันและทุกคน ฉันทิใจที่ได้ส่งงานก่อสร้างด้วย บางคนอาจคิดว่างานก่อสร้างเป็นงานของผู้ชาย งานครัวและกวาดถูเป็นงานของผู้หญิง แต่ค่ายเราไม่ใช่เลย ทุกคนไม่ว่าชายหรือหญิงต้องทำได้ทุกหน้าที่ไม่แบ่งแยกกัน

และเวลา ๓ ค่ำที่พวกเราไปได้เข้าวัดเพื่อปฏิบัติธรรมด้วย มันทำให้ฉันมีจิตที่สงบลงบ้าง พระอาจารย์ท่านขอแรงพวกเราไปเทลานวัดให้ ทั้งที่หน้าที่ของพวกเราแต่ละคนก็ยุ่งกันมาก แต่ทุกคนก็เต็มใจมากที่ได้ไปช่วย ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อยู่ในโครงการก็ตาม

ตั้งแต่มารู้ชีวิตอยู่ที่นี้ฉันมีความสุขมาก อากาศในทุกๆ เช้าก็เย็นสบาย มองไปทางไหนก็เจอแต่ภูเขาและต้นไม้ เต็มๆ วิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน ชาวบ้านก็ออกไปทำไร่กัน บางกลุ่มก็มาช่วยพวกเราทำก่อสร้าง คุณตาคุณยายบางคนก็นั่งเล่น และร่วมพูดคุยด้วย ทำให้ที่นี่ไม่เงียบเหงาเลย

ฉันทิใจจังที่ได้มากับชมรมนอกหน้าต่างอีกครั้ง จากที่ห่างหายจากชมรมไปนาน เพื่อนๆ ยังเหมือนเดิม หน้าเดิมๆ แต่ก็มีคนใหม่ๆ และน้องใหม่เข้ามาบ้าง แต่ก็รู้จักกันทุกคน อาจจะมีบางอย่างที่ไม่เหมือนเดิม ก็เข้าใจทุกอย่างก็คงจะเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาของมัน ฉันทิใจที่ได้มาร่วมพัฒนาและทำประโยชน์ให้กับชุมชน ซึ่งการที่เราไม่ได้มาให้อย่างเดียว แต่เราก็เป็นผู้รับด้วย โดยการได้พัฒนาตนเองให้มีจิตสำนึกที่ดี เป็นคนดีของสังคม ได้เรียนรู้ และสร้างประโยชน์ต่อชุมชนต่อไป

คำนี้ทำให้ฉันรู้ว่าอย่างน้อยฉันก็สามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และสามารถทำประโยชน์ให้เกิดแก่ชุมชนได้ ความสุข รอยยิ้ม และน้ำตาก็ได้เกิดขึ้นจากคำนี้ มันเป็นความทรงจำที่แสนประทับใจ ที่ใครไม่เคยมาต้องลองสักครั้งหนึ่งในชีวิตมหาวิทยาลัย

จิราพร แสนมา
โครงการนอกหน้าต่างบ้านเฮาเรามาสืบสานวัฒนธรรมฯ
๒๖ กุมภาพันธ์ - ๕ มีนาคม ๒๕๕๔
ณ ค่ายบ้านตาดค้ำฟ้า-ดงสะคร่าน จ.ขอนแก่น

“คำว่า กลัวคิดถึง, เมื่อไหร่ก็ตามถึงคำที่เตือนให้ระวัง นึกว่า
‘อย่าลืมไปเอาของฝากก่อนเด้อลูก’ ทำให้ชาวค่ายเองอ่อนไหวถึงใจ”

หนีร้อนเข้าป่า

การเดินทางของนักกิจกรรมกลุ่มหนึ่งตั้งต้น ณ มอน้ำชี อุทยานการ
เดินทางลำเลียงขึ้นรถสองแถวเก่าๆ เพื่อขึ้นขึ้นเขาที่แห้งแล้งแห่งเมืองสามชัย
จ.กาฬสินธุ์ การบุกบันนั่งรถฝ่าเมฆฝุ่นดินแดง ตลอดทางขึ้นเขา จนมาหยุดชะงัก
ณ จุดหมายที่หวังไว้ นั่นคือโรงเรียนเล็กๆ แห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ท่ามกลางหุบเขาที่น้ำ
ไม่สามารถไหลขึ้นมาได้ ในขณะที่รถจอด มีเด็กน้อยกลุ่มหนึ่งได้ยื่นส่งรอยยิ้มมา
ทักทายพวกเรา ทำให้เราชาวค่ายลี้มฝุ่นดินแดงที่ติดเต็มหัวและตัวไปในตอนนั้น
อุปกรณ์ทุกอย่างถูกขนลงจากรถด้วยแรงน้อยๆ ของน้องๆ และพี่ๆ นักกิจกรรม
ที่เฝ้ารอวันพบเจอ...

ค่ายวันแรกตั้งต้นขึ้นด้วยการปรับภูมิทัศน์และรองพื้นหาสีของอาคารเรียน
ห้องสมุด และห้องพยาบาล ที่กำลังสร้างขึ้น แต่นั่นไม่ได้กลายเป็นประเด็นหลัก
ของการทำค่ายของเราไปเสียแล้ว ความสุขเล็กๆ ของนักกิจกรรมเริ่มต้นขึ้น
เมื่อมีชาวบ้านส่วนหนึ่งได้นำกระตักน้ำเย็นและกล้วยที่ได้ปลูกไว้มาต้อนรับ
พวกเราด้วยรอยยิ้ม และคำพูดแทนคำว่า “พ่อ” และ “แม่” ทำให้ความรู้สึกการมา
ของนักกิจกรรม นักพัฒนา นักสร้าง ได้เปลี่ยนไป... กลับกลายเป็นความรู้สึกของ

ความเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนและครอบครัวของเขาคือสิ่งที่เรียบร้อย

แต่ผ่านเวลามา ณ คำคืนหนึ่ง ความสุขก็ได้หายไปชั่วขณะ เพราะนักกิจกรรมเริ่มนั่งจับเข่าคุยเปิดใจ พูดถึงปัญหาของการร่วมค่าย ทำเอานักกิจกรรมห้อยลอยไปส่วนหนึ่ง แต่ในขณะเดียวกัน คำว่า “พ่ออีก แม่อีก” ก็เข้ามาแทนที่ความห้อย เมื่อผู้นำค่ายได้บอกว่า พรุ่งนี้เช้า พ่ออีกแม่อีกจะพาออกหากับข้าวในแบบฉบับการดำเนินชีวิตของชุมชนชนบท ผ่านคำคืนนั้นมา สีแสงสว่าง ณ ตอนเช้า แผลงทุกอย่างเริ่มผุดผ่นเมื่อรู้ว่าต้องมีคนร่วมค่ายรีบกลับเพราะมีงานด่วนทำให้เราทุกคนต้องเร่งรีบสานงานที่ค้างไว้ให้เสร็จ เพราะเป็นความต้องการที่เราอยากจะทำค่ายพร้อมหน้าพร้อมตา ในขณะเดียวกัน พ่ออีกแม่อีกก็มารอรับลูกอีกด้วยความตั้งใจแต่เข้มีต หวังให้ลูกอีกออกไปเรียนรู้วิถีชีวิตตามที่ผู้นำค่ายได้วางแผนเอาไว้ แต่ก็ทำเอาพ่ออีกแม่อีกผิดหวัง เพราะเราต้องมารวมพลังออกแรงปั่นงานให้เสร็จ แต่ความผิดหวังของคนทั้งสองฝ่ายก็ไม่ได้ทำลายความรู้สึกดีไปได้เลย เมื่อพ่ออีกและแม่อีกยังคงมาเฝ้าดูและให้กำลังใจแก่ลูกอีกของพวกท่านอย่างไม่วางสายตา ไม่ว่าจะสายต เที่ยง บ่าย เย็น พวกท่านยังคงเฝ้าดูความตั้งใจและนำของทุนพลังมาให้ลูกอีกของท่านได้ทุกช่วงเวลา แต่นั่นไม่ใช่พลังกายของชาวค่าย แต่กลับกลายเป็นพลังใจจนทำให้พวกเรานักกิจกรรมหลงรักหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้เข้าไปอย่างสุดใจ บวกกับแรงน้อยๆ ของน้องๆ ที่ช่วยกันเก็บห้องสมุด และทาสีรองพื้นไปพร้อมกัน ทำให้นักกิจกรรมมีน้องเพิ่มอีกหลายคน เพราะทุกคนต่างรู้สึกว่เราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวไปแล้ว

หลังจากการเหนื่อยกายก็ทำเอาเหนื่อยใจอีกครั้ง เมื่อเราต้องเดินทางกลับสู่มอน้ำชี เหตุเกิดเพราะเสียงคันทูที่เสียงดังออกจากปากพ้อฮักแมฮัก เมื่อพวกท่านได้บอกกล่าวคำว่า กลัวคิดถึง, เมื่อไหร่จะมาอีก รวมถึงคำที่เตือนแล้วเตือนอีกว่า “อย่าลืมไปเอาของฝากก่อนเตอลูก” ทำให้ชาวค่ายเองอ่อนไหวไม่น้อย แล้วน้ำตาเริ่มเอ่อขึ้นอีกครั้ง เมื่อมีหญิงและชายแก่ๆ สองคนได้นำกล้วยไข่และด้ายสายสิญจน์ มาพร้อมกับการตั้งวงล้อมที่เต็มไปด้วยพ้อฮักแมฮักที่มาทำพิธีบายศรีส่งลูกฮักสู่ออก มมส จากความรู้สึกของนิสิตที่ไม่กล้าจะกลืนอาหารที่ถูกมือคนอื่นจับก็กลายเป็นยื่นปากเข้าไปรับกล้วยลูกนั้นอย่างไม่มีรีรอและไม่รังเกียจเหมือนที่ผ่านมา ชาวเหนียวกับกล้วยน้ำว่าคำนั้นยังหวานอยู่ในจิตใต้สำนึกของนักกิจกรรมอย่างพวกเรามาจนถึงทุกวันนี้

ขอบคุณทุกคนที่ทำให้คนที่เคยทะเลาะทะเลาะ
 อยากรไปอยู่ ณ ที่สูงอยากจะทำกลับมาอยู่แหบออก
 ของวิถีชีวิตที่น่าฮักและอยากกลับมาบูรณาการ
 วิถีชีวิตของคำว่า”พ้อเพียง” เพื่อที่จะอยู่กับสังคม
 ได้อย่างมีความสุข

กลุ่มนิสิตช่อราชพฤกษ์
 โครงการ หนีร้อนเข้าป่า เฮฮาแบบไม่ไร้สาระ ครั้งที่ ๓
 .ณ โรงเรียนบ้านตานเม็ก ต.สำราญ อ.สามชัย จ.กาฬสินธุ์

“สิ่งที่ของค่ายคือ การเตรียมค่าย ไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น อะไรจะเปลี่ยนไป
อะไรจะต้องแก้ไข เป็นสิ่งที่ท้าทายอีกอย่างหนึ่งของนักกิจกรรม ”

ความสุขเล็กๆ

ของการเตรียมค่ายบนความเหนียวล้าที่แสนอบอุ่นของรุ่นพี่รุ่นน้อง

กริ่ง....กริ่ง....กริ่ง.... เสียงนาฬิกาปลุกของเช้ามีดวันศุกร์ ผมสะดุ้งตื่นขึ้นมา รีบเร่งเก็บเสื้อผ้าแพ็คกระเป๋า หยิบไฟฉาย นาฬิกา เครื่องชาร์จโทรศัพท์ ยัดใส่กระเป๋าพะรุงพะรัง ผมคิดอยู่ในใจว่า “วันนี้เราต้องไปเตรียมค่ายคอยเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่ตามมาทีหลัง “พอจัดของได้ครบ ผมก็หยิบผ้าเช็ดตัวไปอาบน้ำ ตอนเช้ามีคนคนเดียว บรรยากาศของห้องน้ำรวมหอในที่วังเวง แต่ผมก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะผมชินแล้วกับหอใน ผมอาบน้ำไปซ้อมร้องเพลงค่ายไปตามประสาเด็กชมรมรุ่นๆ พออาบน้ำเสร็จ ผมก็แต่งตัวทาแป้งเล็กน้อยกะว่าจะเอาหล่นไปเลย ก่อนออกจากห้อง ผมก็ปลุกเพื่อนและฝากความหวังพร้อมกับแผ่นกระดาษสีขาวสะอาด มีตราครุฑนั้นก็คือบันทึกข้อความหรือใบลานั่นเอง ความจริงวันศุกร์ผมมีเรียนวิชาหนึ่งครับ แต่เอาน่า หนึ่งปีมีค่ายครั้ง ขอลาอาจารย์สักคาบก็แล้วกัน ลืมบอกไปเลยว่าผมจะไปเตรียมค่าย “จุดประกายไฟใส่สี่ความฝันครั้งที่ ๑๐”

ค่ายจุดประกายไฟใส่สีความฝันครั้งนี้จัดขึ้นที่โรงเรียนภูผาม่าน ตำบลภูผาม่าน อำเภอภูผาม่าน จังหวัดขอนแก่น และผมดูแล้วว่าไม่มีอะไรขาดหาย ก็รีบออกจากห้องทันที เช้าวันนี้อากาศเย็นมากครับ ฝนก็เพิ่งหยุดตกใหม่ๆ พื้นถนนที่โรงอาหารกลางเจ็มนองไปด้วยน้ำ ผมคิดอยู่ในใจอีกว่ายังไม่ถึงโรงเรียนที่จะไปค่ายเลยมีอุปสรรคซะแล้ว เวลาที่ล่วงเลยเข้าจะถึงหกโมงเช้าแล้ว เพื่อนๆ พี่ๆ ก็มากันได้พอสมควร และแล้วคนก็มาครบครับ การเดินทางออกค่ายจุดประกายไฟครั้งแรกของผมที่จะเริ่มต้นขึ้น

บนรถก็เต็มไปด้วยสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ที่จะออกค่ายในครั้งนี้นั้นทำเอาผมต้องมาเกาะอยู่ท้ายรถกับเพื่อนอีกสี่ห้าคน แต่ก็สนุกดีครับ และรถก็วิ่งไปเรื่อยๆ ผมมองไปบนท้องฟ้า เมฆก็บดบังพระอาทิตย์ ผมกับเพื่อนทายกันเล่นๆ ว่าฝนจะตกไหม ผมตอบไปว่าไม่มีทางตกหรอก หลังจากที่ผมพูดประโยคนี้ก็ไม่ได้ไม่นาน ฝนก็เริ่มตกปรอยๆ ทำเอาผมกับอึ้งไปสักพัก เสียงล้อรถที่วิ่งไปบนท้องถนนที่ขึ้นไปด้วยน้ำทำเอาผมง่วงนอนเกือบตกรถเลยทีเดียวทีเดียว ผมถามพี่ปี ๔ ว่า “พี่ครับอีกไกลไหมกว่าจะถึงโรงเรียนภูผาม่าน” พี่ก็ตอบผมว่า “อีกประมาณยี่สิบกว่ากิโลก็ถึงแล้ว” ผมมานั่งแอบคิดว่าโรงเรียนภูผาม่านมันจะเป็นยังไงน้อ

และแล้วก็เดินทางถึงโรงเรียนภูผาม่าน ผมกับเพื่อนไม่ละสายตาไปจากหน้าผาสูงตระหง่านที่ติดอยู่กับโรงเรียน โรงเรียนที่ผมมาออกค่ายในครั้งนี้นั้นสวยมาก รถก็วิ่งเข้าไปในโรงเรียน ผมก็ลงจากรถช่วยเพื่อนอีกสี่ห้าคน และมีหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งเดินเข้ามาถามว่าเป็นไบบ้างเหนื่อยไหมลูก หญิงวัยกลางคนคนนั้นก็คือคุณครูที่อยู่โรงเรียนภูผาม่านนี่เอง

การมาเตรียมค่ายมันมีเสน่ห์อีกแบบหนึ่งที่นักกิจกรรมหลายคนอาจจะไม่รู้ว่ามันเป็นยังไง แต่สำหรับผมการมาเตรียมค่ายเราจะพบอะไรก่อนเพื่อน ได้ทำอะไรก่อนเพื่อน และที่สำคัญเราต้องทำงานกับเวลา ต้องเตรียมค่ายให้พร้อมที่สุดก่อนที่เพื่อนๆ ที่จะตามมาทีหลัง พอเก็บของลงจากรถจนหมดแล้วพี่ๆ ก็มานั่งล้อมวงประชุมวางแผนว่าเราจะทำอันไหนก่อนอันไหนหลัง พี่ก็แบ่งงานให้ทุกคนเรียบร้อยแล้วก็ถึงเวลาลงมือปฏิบัติจริง ผมได้รับงานไปเคลียร์ห้องนอนสำหรับน้องๆ โรงเรียนภูผาม่านที่จะมาเข้าร่วมค่ายในครั้งนี้นี้ สำหรับห้องนอนของน้องๆ ก็มีทั้งหมดหกห้อง ซึ่งอาคาร ๑ จะแบ่งออกเป็นสามห้องให้น้องๆ นักเรียน

หญิงและอาคาร ๒ อีกสามห้องจะเป็นห้องนอนของนักเรียนชาย ผมกับเพื่อนอีกสองคนก็ไปจัดการกับห้องนอนพอถึงห้องแรก ผมกับเพื่อนต่างต้องอุทานออกมาว่า “ปาดโท” โตะกับเก้าอี้ในห้องเยอะมากครับแต่ละห้องประมาณ ๕๐ ตัวด้วยกัน ผมกับเพื่อนก็ต่างพากันขะมักเขม้นจัดโต๊ะออกจากห้องเพื่อเป็นที่นอนให้กับน้องๆ และก็ได้ทำความสะอาดอย่างสนุกสนาน พุดคุยจีปาดะกับเพื่อนๆ อย่างมีความสุขจนหายเหนื่อย และสิ่งที่ผมเห็นต่อไปคือเห็นเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่มีหน้าที่ไปล้างห้องน้ำเดินขึ้นอาคารมาช่วยผมยกโตะกับเก้าอี้ให้เสร็จ ความรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยความซาบซึ้งใจที่เห็นเพื่อนๆ มาช่วยกันอีกแรง การเตรียมค่ายนี้หรือจะเป็นสิ่งที่สร้างมิตรภาพระหว่างเพื่อนให้แน่นแฟ้นขึ้น

กว่าผมจะจัดโต๊ะจนเสร็จทำเอาเหงื่อตก พอเสร็จจากการจัดห้องนอนให้ห้องๆ แล้วผมและเพื่อนๆ พี่ๆ ก็พากันไปกินข้าวที่โรงอาหาร ผมรีบเร่งเดินไปซื้อกับข้าวทันทีเพราะความหิว ราคากับข้าวของโรงเรียนภูพานำมาทำเอาผมเกือบ “ช็อค” กับข้าวแค่จานละ ๑๕ ถึง ๒๐ บาทเอง ซึ่งเป็นราคาที่ถูกมากสำหรับราคาทีมหาวิทยาลัย พอทานข้าวเสร็จ ผมกับเพื่อนก็พากันไปเตรียมค่ายกันต่อ ผมกับเพื่อนคุยกันว่าการเตรียมค่ายมันเหนื่อยขนาดนั้นเลยเธอ เราต้องมีการวางแผนทุกอย่างเตรียมทุกอย่างก่อนที่วันเปิดค่ายของฟรุ้งนี้เช้าจะเริ่มขึ้น ผมและเพื่อนเดินรอบโรงเรียนดูสถานที่ว่าตรงไหนจุดไหนที่สามารถตั้งฐานเกมต่างๆ ฐานให้ความรู้ และก็มานั่งวางแผนจะเอาตรงไหน ตั้งฐานไหน

พอผมเดินไปถึงสนามฟุตบอลเห็นชายแก่คนหนึ่งกำลังตัดหญ้าอยู่ที่สนามฟุตบอลคนเดียว ผมเลยนึกได้ว่าแก่เป็นบักการภารโรงนี่เอง ผมดูงาน

ที่จะทำที่เหลืออีกไม่มากก็เลยฝากเพื่อนทำต่อ เพราะผมกะว่าจะไปตัดหญ้า คุณพ่อซึ่งผมเรียกนักการภารโรงคนนั้นว่าพ่อ ผมตัดหญ้าไปสักพักแดดเริ่มออกแรงขึ้นเรื่อยๆ ผมว่ามันแปลกมากเพราะเมื่อเข้าฝนยังตกอยู่เลย แต่ทำไมตรงที่โรงเรียน

มันแดดแรงมาก เครื่องตัดหญ้าของโรงเรียนก็เก่ามากๆ ตัวเครื่องสั่นแบบว่ายังกะโรงสีข้าวยังไถยังงั้น ทำเอาตัวผมสั่นไปด้วย ผมตัดช่วยคุณพ่อได้ประมาณครึ่งสนามแกบอกว่ “พอแล้วลูกเตียวพุงนี้พ่อกจะมาตัดต่อ” คุณพ่อก็ยิ้มให้กับผมและบอกว่าขอบคุณมากลูกชาย แคร่อยิ้มและคำขอบคุณเพียงแค่นี้ถึงกับทำให้ผมรู้สึกดีมากขนาดนี้ นี่หรือที่ว่าการที่เรามีคนช่วยเหลือทำให้เรารู้สึกดีมากขนาดนี้ แต่ความรู้สึกที่ดีมากกว่าคือเราได้ช่วยเหลือคนอื่น

พอผมเสร็จจากการตัดหญ้าผมมานั่งใต้ร่มไม้ใต้ต้นไม้แล้วมองไปบนผาหินสูงตระหง่านของภูผาม่าน บรรยากาศตอนนั้นใกล้พลบค่ำ มองดูผาหินกระทบกับแสงอาทิตย์เจิดจ้า ทำเอาผมถึงกับอดไม่ได้ที่จะหยิบกล้องขึ้นมาถ่ายรูปเก็บไว้ภาพสองภาพ หันได้นั้นผมได้ยินเสียงร้องดังลั่นเรียกชื่อผมมาทางหอประชุมนั่นเอง เสียงนั้นไม่ใช่เสียงใครเป็นเสียงของเพื่อนผมเอง ผมนึกขึ้นได้ว่าผมรับปากเพื่อนไว้ว่าถ้าเสร็จจากทางนี้ให้ไปช่วยกันทางโน้น ซึ่งผมลืมสนิทไปเลย ที่หอประชุมทางโรงเรียนก็จัดผ้าหน้าเวทีไว้ให้เสร็จสรรพ แต่เพื่อนผมมันบอกว่าลายจับผ้าที่จัดไว้เหมือนลาย อบต. (องค์การบริหารส่วนตำบล) ตามหมู่บ้านยังไถยังงั้น ทำเอาผมกับกลิ่นเสียงหัวเราะไว้ไม่ไหว เพื่อนผมคนนั้นบอกว่าเตียวเราจัดกันใหม่ ผมถามกลับไปว่าแกจัดผ้าเป็นเธอ เพื่อนผมก็พูดขึ้นว่าเอาน่าจะทำให้ดู และผมกับเพื่อนก็ช่วยกันจัดผ้าใหม่จนเสร็จทำเอาผมถึงกับอึ้งในผลงานของตัวเอง ตั้งแต่ผมรู้จักเพื่อนคนนี้มีมาตั้งแต่ปี ๑ ยังไม่รู้เลยว่าเขาจัดผ้าเป็นและเพื่อนผมคนนี้เป็นผู้ชายด้วยซ้ำ นี่หรือความสามารถของแต่ละบุคคลจะแสดงออกมาให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนในการเตรียมค่าย

พอจัดผ้าเสร็จก็เหลือแต่เวทีด้านบน เวทีด้านบนก็ไม่มีอะไรมาก จัดโต๊ะ หมู่บูชา ติดตัวหนังสือ ตั้งโคมเทียนไว้สำหรับกล่าวรายงาน จัดเก้าอี้ด้านข้างให้เป็นระเบียบ ก็เป็นอันเสร็จ พอเตรียมทุกอย่างเสร็จสิ้นผมก็กับเพื่อนนอนลงบนพื้นหอประชุมโดยไม่ได้สนใจว่าพื้นสกปรกหรือเปล่า สงสัยเป็นเพราะความเหนื่อยล้า ผมมองดูนาฬิกาเกือบจะสามทุ่ม เพื่อนๆ ที่มารออีกคนที่จะมาตอนที่หลังยังไม่มาถึงเลย ผมก็อดหวังไม่ได้ว่าพวกเขาเดินทางกันปลอดภัยหรือเปล่า พอประมาณสี่ทุ่มกว่าๆ ผมก็ได้ยินเสียงแตรรถดังมาแต่ไกล ไซ้แน่ๆ ผมพุดออกมาและก็รีบวิ่งไปเอากลองมาตีและก็ร้องเพลงเต้นแร้งเต้นการอรับเพื่อนๆ ที่ตามมาทีหลัง เพื่อนๆ พี่ๆ ที่อยู่บนรถก็ต่างพากันร้องเพลงสนุกสนานพาเพลินด้วยกันแบบออกฤทธิ์ออกเดช คนละข้างไปเลย สีหน้าของทุกคนที่มาเตรียมค่ายที่มารอรับเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ นั้นมีความสุขมากขนาดไหนผมไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นตัวหนังสือได้ นอกจากความรู้สึกที่มีอยู่ ณ ตอนนี

การเตรียมค่ายแต่ละครั้งทำให้เรามองเห็นสภาพค่ายก่อนที่ค่ายจะเกิดขึ้น ทำให้เรารู้จักแก้ปัญหา วางแผนต่างๆ ต้องทำงานแข่งกับเวลา สำหรับนักกิจกรรมหลายคนอาจเคยเตรียมค่ายมาหลายค่าย แต่ละค่ายจะแตกต่างกันไปตามบริบทของค่ายและสถานที่ ซึ่งอย่างที่ผมบอกไปแล้วว่าเสน่ห์ของค่ายคือการเตรียมค่าย ไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น อะไรจะเปลี่ยนไป อะไรจะต้องแก้ไข เป็นสิ่งที่ท้าทายอีกอย่างหนึ่งของนักกิจกรรม ที่หลายคนอาจมองข้ามไป แต่สำหรับการเตรียมค่าย ไม่ว่าจะค่ายไหนก็ทำให้ผมรู้ว่า “ความสุขเล็กๆ ของการเตรียมค่ายบนความเหนื่อยล้าที่แสนอบอุ่นของรุ่นพี่รุ่นน้อง” เกิดขึ้นได้เสมอ

นายจิรายุ ทวีพจน์
ชมรมรุ่นสัมพันธ์

โครงการ “จุดประกายไฟใส่สีความฝันครั้งที่ ๑๐”
ณ โรงเรียนภูพาน อ.ภูพาน จ.ขอนแก่น

“ไม่ใช่เป็นการสร้างความสุขแก่ภายนอก แต่เป็นการสร้าง
ทั้งความสุขภายในและภายนอก”

สร้างความสำเร็จด้วยความดี

(๑)

ใครๆ ก็อยากเป็นคนงาม เพราะคนงามย่อมมีสง่าราศี จะทำอะไรก็ย่อมดูดีและเป็นที่รักเป็นที่ชอบใจของผู้คน เรื่องราวของความสำเร็จจึงอยู่ในความสนใจของผู้คนเสมอมา แต่ไม่ว่าจะเป็นเคล็ดลับความสำเร็จจากครั้งโบราณหรือวิทยาการสมัยใหม่ใดๆ ก็ตาม หาได้สร้างความสำเร็จเทียบเท่ากับความดีไม่ เพราะเนื้อแท้ของความสำเร็จอยู่ที่จิตใจ ผู้ที่รักในการทำความดี มีจิตใจที่ตั้งงามเท่านั้น จึงจะนับได้ว่าเป็นผู้ที่มีความงามอย่างแท้จริง

ใครๆ ก็คงคิดว่า “ชมรมพุทธา” คงต้องไปแต่วัด สวดมนต์ นั่งสมาธิ แต่งตัวเรียบร้อยแบบเดิมๆ ขอบอกว่า คุณคงคิดผิดแล้วละ กิจกรรมดีๆ ที่หลากหลาย แทรกด้วยสาระบวกด้วยความสนุกสนาน ได้ถูกประมวลรวมไว้แล้ว ณ ที่แห่งนี้ ชมรมพุทธศาสนาและสมาธิ

โห!! ผมนตทหนักยังกะฟ้ารั่วแหะ เพราะคืนวันนั้นเอง วันอาทิตย์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๔ พวกเราได้จัดเตรียมสถานที่ วันตัดบาตรต้อนรับน้องใหม่ ท่ามกลางสายฝนที่ไม่มีสัญญาณว่าจะหยุดตกแม้แต่บ่อย พวกเราได้เตรียมไม้ถูพื้นมาเช็ดผ้ากระสอบ เตรียมขนอุปกรณ์ต่างๆ มาไว้ได้ตึกคณะกรรมการบัญชา เพื่อความสะดวกในการจัดงาน และได้จัดเก้าอี้เพื่อเตรียมต้อนรับพระภิกษุสงฆ์ที่จะมาเป็นเนื่อนาบุญให้กับพวกเราในอรุณรุ่งของพรุ่งนี้ แต่ดูเหมือนฟ้าจะไม่เห็นใจพวกเราเลย ฝนเม็ดใหญ่ที่มากพร้อมกับคลื่นพายุโหมกระหน่ำ ทำให้เก้าอี้ที่เราจัดเตรียมไว้ล้มระเนระนาดไม่เป็นท่าเลย แต่พวกเราทุกคนก็ช่วยกันแก้ปัญหาและยังสนุกสนานได้ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้นอนกันเลย จนกระทั่งเช้าวันจันทร์ที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ ตะวันทอแสงแล้ว ก็ยังเห็นเม็ดฝนปรอยๆ แอบลั่นในใจว่า เราจะสามารถดำเนินการจัดตัดบาตรได้หรือไม่ แต่พอถึง ๖ โมงเช้าเม็ดฝนก็เริ่มหยุด พร้อมกับได้ยินเสียงร้องดังพร้อมกันว่า ไชโย!!! ฝนหยุดตกแล้ว จากพวกเราทีมงาน

จากนั้นเราทั้งหมดได้มาช่วยกันปูผ้ากระสอบเพื่อให้น้องๆ ที่มาร่วมงานได้นั่งใส่บาตร มีการวางโต๊ะหมู่บูชา องค์พระ ดอกไม้ ธูปเทียน และอื่นๆ พวกเรายังเตรียมสถานที่ไม่เสร็จเลย แต่เราก็ได้เห็นรอยยิ้มของน้องๆ ซึ่งเป็นน้องนิสิตใหม่ เดินเข้ามาในกลุ่มใหญ่แล้วมากล่าวทักทายว่า “สวัสดีครับ สวัสดีค่ะ มีอะไรให้พวกเราช่วยไหมคะ?” (ก็ดีเลยมีคนมาช่วย น้องจะได้เอาบุญพิเศษ ช่วยเตรียมสถานที่กับพี่ๆ)

หลังจากนั้นบรรยากาศการงานตัดบาตรก็ได้ดำเนินต่อไป จนเสร็จเรียบร้อยด้วยความร่วมมือระหว่างพวกเราชมรมพุทธศาสนาและสมาธิและทีมงานขององค์กรฯ ภาพที่เกิดขึ้นวันนั้นทำให้พวกเรานึกปลื้มจนลืมความเหนื่อยล้า ในทุกๆ ครั้งที่นึกถึงภาพใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยเมตตาของพระภิกษุสงฆ์ที่มาเป็นเนื่อนาบุญ ท่านอธิการบดี บุคลากร และน้องๆ นิสิตใหม่มหาวิทยาลัยมหาสารคามทุกคน ได้มาร่วมกันทำบุญตัดบาตรของปีการศึกษาใหม่ เป็นการเริ่มต้นสิ่งดีๆ ให้กับชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย นึกขึ้นได้เราก็เคยเป็นนิสิตชั้นปีที่ ๑ มาแล้วเหมือนกัน

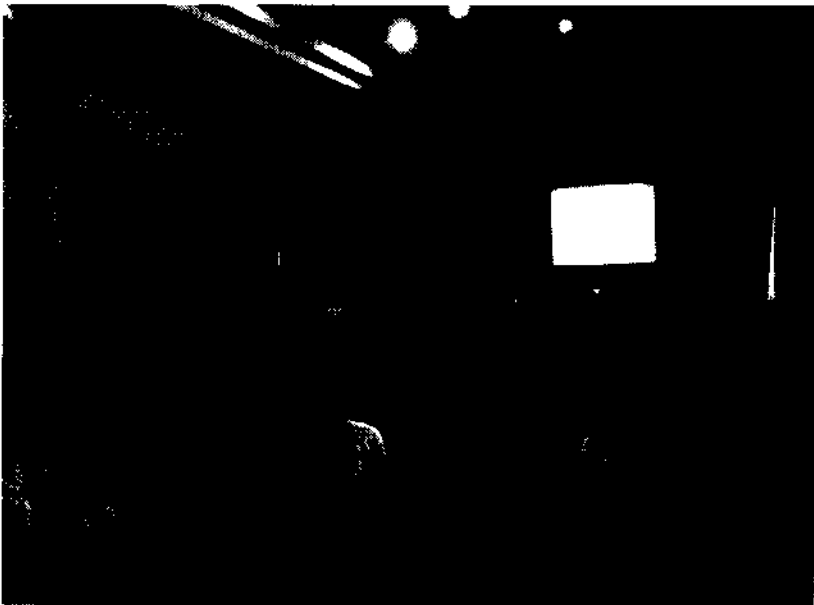
ภาพความทรงจำในวันนั้นกับสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้ไม่ต่างกันเลย เพราะเป็นความทรงจำดีๆ ที่ถูกบันทึกไว้ในดวงใจน้อย ต่างกันที่ภาพวันนี้เราได้เปลี่ยนจากผู้รับมาเป็นผู้ให้ ได้เตรียมงานไว้ต้อนรับน้องๆ ทุกคน

(๒)

Supervisor ชุดีจิงคำนี้ คือ อาสาสมัครผู้ประสานงานโครงการตอบปัญหาธรรมะทางก้าวหน้า ที่เปิดโอกาสให้นิสิตที่มีจิตอาสามาทำหน้าที่ประสานงานในการจัดสอบที่ศูนย์สอบประจำแต่ละอำเภอ ในจังหวัดมหาสารคาม ปีนี้เป็นปีที่พิเศษมากมายเพราะพวกเราได้ดูแลในศูนย์ทุกๆ ศูนย์สอบในจังหวัดมุกดาหารด้วย กิจกรรมนี้เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่พวกเราสมาชิกชมรมไม่ว่ารุ่นไหนต่างก็ต้องทุ่มเททั้งร่างกายและแรงใจ เพื่อภารกิจที่สำคัญนี้ แต่เดี๋ยวก่อนนะก่อนที่จะทำภารกิจใดๆ ของชมรม พวกเราจะมาสวดมนต์ นั่งสมาธิ อธิษฐานจิตร่วมกัน และยังมีการปล่อยปลาให้ชีวิตสัตว์เป็นทานในทุกๆ สัปดาห์ด้วย การที่ได้ทำสิ่งเหล่านี้

มันเป็นการเติมกำลังใจให้สมาชิกทุกคนในแต่ละวัน ให้มีกำลังใจพร้อมที่จะดำเนินกิจกรรมของชมรมต่อไป การทำหน้าที่ Supervisor ของพวกเราต้องไปทำหน้าที่ที่โรงเรียนที่เป็นศูนย์สอบ ชื่อเสียงของ มมส ขจรขยายไปแล้วหลายๆ จังหวัด ไม่ว่าจะจังหวัดที่ไกลก็คือ ลพบุรี ไกลเข้ามาเป็น กาฬสินธุ์ ร้อยเอ็ด แต่ที่เป็นหลักๆ ก็คือในจังหวัดมหาสารคามนี่เอง

ในการไปทำหน้าที่ในแต่ละปีนั้น ความประทับใจที่น้องๆ ได้เขียนลงไป ในสมุดบันทึกของ Supervisor เมื่อได้อ่านแล้วก็รู้สึกประทับใจแทนน้องเขาจริงๆ อาจารย์ประสานงานที่ประจำแต่ละศูนย์สอบต่างก็ยินดีต้อนรับและชื่นชมน้องๆ Supervisor จากมอเรากันทั้งนั้น การไปทำหน้าที่ Supervisor ในแต่ละปีจะเป็นช่วงเดือนพฤศจิกายน แม้จะเป็นช่วงฤดูหนาว แต่พวกเราก็ไม่หวั่นในการทำหน้าที่ในการนำธรรมะไปสู่อใจของน้องๆ เยาวชนผู้สานต่อปณิธานอันมีคุณค่า จากความเหนื่อยต่างๆ ที่ได้เจอกลับกลายมาเป็นความปลื้ม ความประทับใจที่ไม่มีวันลืม

(๓)

D-Mind Camp & SSC มันคืออะไรหว่า...? ถ้าอยากรู้มาตุกันเลย จริงๆ แล้วทั้งสองอันนี้ก็คือค่ายปฏิบัติธรรมนั่นเอง ถ้าพูดถึงการปฏิบัติธรรม ส่วนใหญ่คนจะมองว่าเป็นการนั่งสมาธิ แถมนั่งสมาธิแบบเอาเป็นเอาตายกันซะด้วย แต่จริงๆ แล้ว ค่าย D-Mind Camp และค่าย SSC ไม่ใช่แบบนั้นเลย เป็นการปฏิบัติธรรมแบบพักผ่อนกาย พักผ่อนใจ นั่งสมาธิแล้วทำให้เรามีความสุขได้ นอกจากนี้จะมีการนั่งสมาธิแล้วยังมีกิจกรรม Walk Rally ที่เป็นกิจกรรมสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ เป็นกิจกรรมที่ตั้งเอาศักยภาพทั้งภายนอกและภายในของตัวเราออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่เลยก็ว่าได้...

เรื่องราวเหล่านี้แหละที่พวกเราแอบไฝฝินอยากจะทำ เพราะมันทำให้เรารู้สึกว่า เรามีคุณค่าและสร้างประโยชน์ให้กับสังคมมากที่สุด ไม่ใช่เป็นการสร้างความสุขแค่ภายนอก แต่กิจกรรมเหล่านี้เป็นการสร้าง ทั้งความสุขภายนอกและภายใน ซึ่งความสุขภายนอกทุกๆ คนก็สามารถหาได้จากสังคมสิ่งแวดล้อมภายนอกที่ช่วยเอื้ออำนวยความสุขได้ ไม่ว่าจะเป็น การได้กินอาหารที่อร่อย การได้ดูในสิ่งที่ชอบ หรือแม้กระทั่งการที่ได้ทำในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับในสังคม แต่ถ้ามองความสุขภายใน มันเป็นความสุขที่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยตัวเองเพียงแค่ว่ารับรู้ เข้าใจ และยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน

ชมรมพุทธศาสนาและสมาธิ

“ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นคือภาพความทรงจำที่จดงาม
และติดตรึงในหัวใจ เพราะเราได้นำคอมพิวเตอร์มาออบให้แก่เด็กๆ”

ความรู้นี้พี่ให้น้อง

ความมืดบอดทางปัญญา คือปัญหาในการพัฒนาชาติบ้านเมือง
ความสว่างไสวทางการศึกษา เป็นหนทางสู่การพัฒนาที่มั่นคง

ในการประชุมใหญ่ของชมรมรุ่นสัมพันธ์ ในวันนี้มีทั้งทีมบริหาร สมาชิกชมรม พี่น้องเลือดฟ้าขาวต่างนั่งล้อมวงกันอย่างพร้อมเพรียง เป็นการประชุมที่แสนจะวิเศษที่สุด เพราะจากวันที่เข้ามาชมรมวันแรกๆ ที่ได้เห็นคนเก่าคนแก่ของชมรม เป็นเวลาที่ผ่านมานานมาก เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงที่ผมเข้ามาปีหนึ่งใหม่ๆ และตอนนี้ผมกำลังจะขึ้นปีสอง บรรยากาศการประชุมในวันนี้เป็นไปด้วยความปิติยินดี ที่ทุกคนมาประชุมอย่างหนาแน่นกว่าทุกครั้ง วันนี้เป็นวันที่มีการเสนอโรงเรียนเพื่อจะไปจัดค่ายความรู้นี้พี่ให้น้อง มีการเสนออยู่สองโรงเรียน คือโรงเรียนเชียงยืนและโรงเรียนเมืองทุ่ง จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ที่นำโรงเรียนมาเสนอต่างพากันเสนอโรงเรียนด้วยความรู้เกี่ยวกับโรงเรียนนั้นๆ ชนิดที่ว่าถึงพริกถึงขิงก็ว่าได้ ในที่สุดโรงเรียนที่ผ่านการคัดเลือกจากสมาชิกชมรมทุกคนก็ คือ โรงเรียน

เมืองทุ่งจังหวัดร้อยเอ็ด เป็นโรงเรียนประจำตำบลอยู่ในชนบท มีนักเรียนสามร้อยกว่าคน ครูสิบกว่าคน อาคารเรียนสามหลัง หอประชุมหนึ่งหลัง

ในการประชุมมีการวางแผนงานในแต่ละฝ่าย เช่น ปฏิคม สวัสดิการ ประสานงาน ทะเบียน คหกรรม และตำแหน่งที่ผมได้รับคือ สายงานที่ดีที่สุดก็คือ “อลอัวและทั่วไป” เป็นสายงานที่ตั้งขึ้นเองและมีหน้าที่ทำงานทุกฝ่าย เราขอรับบริจาคหนังสือจากหลายหน่วยงาน หลายองค์กร แต่สิ่งหนึ่งที่เราสงอกในการทางบประมาณในการจัดค่ายในครั้งนี้ คือ การเปิดหมวก ช่วงเวลาตอนเย็นของทุกวัน พอเรียนเสร็จเราจะริบมาห้องชมรม ทั้งนี้ยังไม่เปลี่ยนชุดนิสิตเพราะต้องรีบไปเปิดหมวก กลัวว่าถ้าไปช้าจะไม่มีทำเลที่ตั้งเนื่องจากชมรมอื่นก็มีการเปิดหมวกด้วยเช่นกัน การเปิดหมวกนั้นเป็นประสบการณ์ที่นึกถึงทีไร ก็รู้สึกประทับใจในทุกที อดยิ้มไม่ได้ทุกครั้งไป มีท่าเต้นที่เร้าใจและบทเพลงที่ไพเราะ

ในวันไปสำรวจค่ายเราไปกันด้วยมอเตอร์ไซด์สี่คัน ผมนั่งรถกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง ระยะทางที่เราเดินทางจากมหาสารคามถึงโรงเรียนเมืองทุ่งมีระยะทางประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบกิโลเมตร ถือว่าเป็นการเดินทางที่แสนไกล แวะทานข้าว

เที่ยงที่ร้านก๋วยเตี๋ยวข้างทาง ผมทานไปสองชามเพราะเดินทางตั้งแต่เช้า ตอนนั้นก็เกือบเที่ยง เราออกเดินทางต่อ ตอนนี้นั่งท้องก็ตึงหนังตาก็หย่อน ผมง่วงนอนมากจนเกือบจะดรกด เพื่อนผมจึงเอาผ้าขาวม้าด้านหนึ่งมัดไว้ที่เอวของผมอีกด้านหนึ่งมัดไว้ที่เอวของเพื่อน เพราะไม่งั้นผมคงดรกดแน่เลย เราเดินทางมาถึงโรงเรียนต่างคนต่างสำรวจในส่วนที่ตนเองได้รับมอบหมาย เช่น อาคารเรียน ห้องน้ำ ห้องครัว ต่างคนต่างรีบเร่ง เวลานั้นจวนจะค่ำแล้ว เพราะกลัวกลับถึงสารคามตีวันนี้แม่เจ้าของโรงเรียนลาบเปิด ดัมเปิด รอราก่อนที่จะมาโรงเรียน ดัมเปิดใช้โบมะขามอ่อนรสเปรี้ยวกำลังพอดี ลาบเปิดก็ได้กลิ่นหอมของข้าวคั่วและยังมีกลิ่นของผักหอมเป (ผักชีฝรั่ง) หลังจากทานข้าวเสร็จ เรารีบเดินทางกลับมหาสารคามทันที

เช้าตรู่ของวันศุกร์ รถหกล้อมาจอดรอที่โรงอาหารกลาง เราทุกคนรีบเก็บของที่เตรียมไว้ออกมาจากห้องชมรมเพื่อที่จะขึ้นรถ ก่อนขึ้นรถเราสันทนการเมตเลย์ แปดเพลง ผมแทบเป็นลม หางฝ่ายมือกลองก็รัวกลองเป็นจังหวะ ผมและเพื่อนไฮ้เอาฤกษ์เอาชัยกันสามยก และล้อรถก็หมุนออกจากมหาวิทยาลัยไปสู่วังโรงเรียนเมืองทุ่ง พอขึ้นรถพวกผมก็รูปแบบเดิมหลังทั้งแถวตั้งแต่ขึ้นจนถึงโรงเรียน เลยอดชมบรรยากาศข้างทางสู่วังเมืองทุ่ง

ตอนนี้รถของเรามาถึงโรงเรียนข้างๆ ถนนเด็กๆ ยืนเข้าแถวรอต้อนรับผมแอบดีใจเพราะไม่ได้มาบ้านนอกนานเกือบปีแล้ว ทำให้คิดถึงบ้านตัวเองและคิดถึงสมัยที่เรียนอยู่ชั้นประถม ท่านผู้อำนวยการคณะครู นักเรียนให้การต้อนรับด้วยความยินดีปรีดา เราช่วยกันเก็บสัมภาระเข้าโรงนอนชายและหญิง ในวันแรกนี่ถือเป็นวันเริ่มเตรียมงาน พาน้องตัดหญ้า ปลูกลงไม้ จัดเตรียมหอประชุม สอนน้องๆ ในการเขียนป้าย จับผ้า ทาสีลานบาสเกตบอลและสนามวอลเลย์บอล หลังจากเตรียมงานเสร็จเรามีการแข่งขันกีฬาพื้นบ้าน เช่น วิ่งกระสอบ วิ่งเปี้ยว กินวิบาก ชักเย่อ ช่วงนี้แหละผมแอบมานั่งอยู่ใต้ต้นहुกวางและตุน้องๆ เขาแข่งกีฬากันจนเพลอกลับไป หลังจากทีเด็กๆ แข่งกีฬาและปล่อยเด็กๆ กลับบ้านเราได้มาเตรียมงานอีกครั้งหนึ่ง และเย็นวันนี้มีพี่จากกองกิจการนิสิตมาเยี่ยมค่าย พี่

ทุกคนนั่งรถตุ้มมากันหลายคน มาให้คำแนะนำและให้กำลังใจในการจัดค่าย โดยเฉพาะพี่พนัส คำพูดของพี่เขาแต่ละคำมันช่างมีความหมายและเป็นส่วนที่ช่วยให้ค่ายในครั้งนั้นออกมาดี

ตอนเวลาประมาณตีสองผมรีบวิ่งขึ้นรถเพื่อที่จะไปตลาด เรามาตลาดในอำเภอเมืองสุวรรณภูมิ ช่วงเข้ามีตึ้นตลาดคึกคักมากเพราะพ่อค้าแม่ขายกำลังพากันขายของเต็มตลาดเลย ผมและทีมงานไม่รอช้ารีบจับจ่ายซื้อของอย่างชะมัดซะมัน ตอนเช้าวันนี้เราจะทำผัดผักรวมในสูตร “ผักหนึ่งไร่ต่อหมูหนึ่งกิโล” และก็ทำต้มขาไก่ พวกเรารีบเตรียมอาหารจนสว่าง วันนี้เราแต่งกายชุดนิสิตเต็มเครื่องแบบผู้ชาย ผู้หญิงดูดีกันทั้งนั้น ช่างเป็นภาพที่น่าภูมิใจยิ่ง เราได้แบ่งคนไปรับผู้ปกครองและนักเรียนอยู่ที่หน้าโรงเรียน มีการสนทนาการอย่างสนุกสนาน คุณยายบางท่านก็แสดงท่าเต้นจนลืมอายุไปเลย ในพิธีเปิดเราได้รับเกียรติจากท่านกำนันตำบลเมืองทุ่ง มาเปิดงาน เมื่อพิธีเปิดเสร็จทุกคนได้รับประทานอาหารร่วมกันและได้พาน้องไปจัดห้องสมุดให้เป็นหมวดหมู่ บางคนก็สอนน้องอ่านหนังสือ บ้างก็พาน้องตกแต่งห้องเรียน ตายีนเราได้พาน้องๆ ได้เดินแห่ขบวนผ้าป่ารอบหมู่บ้าน เพื่อหาเงินสมทบทุนก่อสร้างถนนคอนกรีตเข้าวัด มีการแห่กลองยาวโดยมีชาว

บ้านมาร่วมเพื่อนร่ำด้วยเป็นภาพที่ประทับใจมากๆ เมื่อมาถึงโรงเรียนฝ่ายพ่อครัวแม่ครัวก็เตรียมอาหารไว้สำหรับทุกคน ซึ่งทุกคนกลับมาด้วยความเหนื่อยล้าจึงพากันนอนหลับ

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของค่ายแล้ว เราได้พากันไปทำบุญที่วัดโดยถวายผ้าป่า ซึ่งยอดเงินที่ทุกคนร่วมบริจาคเป็นจำนวนเงินสี่พันกว่าบาท หลังจากนั้นเราร่วมกันรับประทานอาหารกับชาวบ้าน มีการฝากตัวเป็นลูกพ่ออีกแม่อีก ซึ่งทุกคนต่างประทับใจและเก็บความทรงจำที่คึกไว้ใจในหัวใจ พวกเราทุกคนกลับมาเก็บสัมภาระขึ้นรถและเดินทางกลับ วันนั้นเราคงไม่อยากกลับเลยเพราะกำลังสนุกกับการทำงานที่สุดแสนจะประทับใจ แต่อย่างไรก็ตามไม่มีงานเลี้ยงใดที่ไม่มีการเลิกลา ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นคือภาพความทรงจำที่งดงามและติดตรึงในหัวใจเพราะเราได้นำความรู้มามอบให้แก่น้องๆ สิ่งเรานี้เราขอเก็บเป็นความเข้าใจ เพราะความเข้าใจจะติดตรึงอยู่ในดวงใจ ซึ่งต่างกับความจำ เพราะสักวันอาจลืมได้

กานต์ชนก ไครอุบล

ชมรมรุ่นสัมพันธ์

โครงการ ความรู้ที่พี่น้อง ครั้งที่ ๙

ณ โรงเรียนเมืองพู่วิทยา อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

“ ค่ายและกิจกรรมของชมรมมุ่งเน้นให้คนหันมาให้ความสำคัญกับจิตใจ
มากกว่าวัตถุ และการมีจิตอาสาเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ”

หน้าที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

หากทุกคนบนโลกนี้รู้จักปฏิบัติตามหน้าที่ ไม่เกะกะเกรไรใคร ไม่ทำตัวไร้สาระ ไม่มีประโยชน์และเห็นความสำคัญของตนเอง ปฏิบัติตามภาระหน้าที่ของตัวเองให้เสร็จสิ้น โลกนี้ก็คงจะไม่เกิดปัญหาเยอะเยอะมากมายอีก ทั้งความผาสุก ก็คงจะเกิดขึ้นไม่ยากนัก

คำว่าหน้าที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด สิ่งอื่นใดในที่นี้จะยกตัวอย่างในเรื่องเกี่ยวกับความรัก ความรักเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและสวยงามถ้าหากความรักนั้นเกิดจากความบริสุทธิ์ใจ จริงใจและปรารถนาให้คนที่ตัวเองรักเป็นสุขและให้โดยไม่หวังผลตอบแทน แต่ความรักที่ดูเหมือนจะมีอิทธิพลกับจิตใจมากที่สุดและอาจทำให้เราประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวได้ ส่วนใหญ่จะเป็นรักแบบหนุ่มสาว ซึ่งปัจจุบันนี้ช่างหาความจริงใจได้ยากยิ่งนัก จากรักก็กลายเป็นหลงและมีเรื่องของกามตัณหาเข้ามาแต่เชื่อว่าความรักที่จริงใจจะไม่มีอยู่เลยบนโลกใบนี้ อาจารย์ผู้ชายท่านหนึ่งบอกว่า “ผู้ชายร้อยละ ๙๙ เจ้าชู้และเห็นแก่ตัว” สำหรับข้าพเจ้าเองเป็นผู้หญิงก็อยากจะทำเหมือนกันว่า “ร้อยละ ๙๙ ของผู้หญิงก็เจ้าชู้และเห็นแก่ตัวไม่ต่างกัน” เพราะทุกคนก็ล้วนเป็นมนุษย์มีกิเลสตัณหาด้วยกันทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าคิดว่าในชีวิตหนึ่งของคนเราการได้เรียนรู้ว่าความรักเป็นอย่างไรก็ถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ดี ถ้ารักแล้วออกหักก็ยิ่งเป็นประสบการณ์ที่ดี การออกหักจะทำให้เราเป็นผู้ที่มีความเข้มแข็ง มองโลกในมุมที่กว้างขึ้น หันมารักตัวเองมากขึ้น และเข้าใจหัวใจของคนก็เป็นพ่อแม่มากขึ้น และเชื่อได้ว่ารักครั้งต่อไปของจะเป็นรักที่มีการวางแผนและมีเหตุผลมากขึ้น ถึงแม้ว่ารักจะทำให้เป็นทุกข์มากแค่ไหน ทำให้เสียน้ำตามากสักเท่าไรแต่คนเราก็คงใจว่าหากความรักไม่มีวันหยุดหย่อน

ความเป็นจริงการที่ไม่มีแฟนก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิตของเราถึงไม่มีแฟนเราก็สามารถใช้ชีวิตบนโลกใบนี้ได้ได้อย่างเป็นสุข แต่หน้าที่คือสิ่งที่เราต้องทำและรับผิดชอบ บางทีหน้าที่กับความรักก็ไม่สามารถไปด้วยกันได้ดีเสมอไป เป็นเรื่องยากนักที่จะตัดใจและตัดความผูกพันออกไปได้โดยง่าย ถ้าออกหักยังดีกว่าเลิกเราในขณะที่ยังรักกันอยู่ ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง พระเอกเป็นนักศึกษากฎหมายนางเอกเป็นนักศึกษาแพทย์ นางเอกมีอุดมการณ์ที่แน่วแน่ที่จะเป็นแพทย์อาสาช่วยรักษาคนไข้ตามชนบทที่อยู่ไกล เธอมีจิตอาสาอยากจะช่วยเหลือใครๆ โดยไม่หวังเรื่องส่วนตัว จนทำให้ต้องจากกันกับคนรักแม้จะต้องเสียใจมากสักเพียงใดแต่อุดมการณ์และความมุ่งมั่นตั้งใจไม่เคยเปลี่ยน ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นตันใจและนับถือในความมีจิตอาสา จิตสาธารณะที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าความสุขส่วนตัว เห็นหน้าที่เป็นสิ่งสำคัญเป็นการเสียสละที่ยิ่งใหญ่

ในด้านของความรู้สึก ซึ่งปัจจุบันนี้จะมีจิตอาสาแบบนี้เหลืออยู่น้อยมาก

แนวคิดของเธอเหมือนกับชมรมเทิดคุณธรรมและอีกหลายชมรมในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ค่ายและกิจกรรมของชมรมมุ่งเน้นให้คนหันมาให้ความสำคัญกับจิตใจมากกว่าวัตถุ และการมีจิตอาสาเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ตระหนักถึงความสำคัญของการเป็นผู้ให้ พัฒนาคนให้เป็นคนดีมีจิตสำนึกที่ดีเมื่อคนหนึ่งคนเป็นคนดีก็สามารถนำพาอีกหลายๆ คนให้เป็นคนดี ในวัยเรียนเราเป็นนักศึกษาที่ดี วันข้างหน้าเราก็ต้องเป็นผู้ใหญ่ที่ดีอย่างแน่นอน อีกทั้งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป คนในโลกนี้จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขไม่จำเป็นต้องร่ำรวยด้วยวัตถุเงินทอง ไม่ต้องใช้จ่ายหรูหราฟุ่มเฟือยแต่ก็มีความสุข เหมือนสมัยปู่ตายายของเราที่วัตถุยังไม่ได้เจริญมากมายขนาดนี้ แต่จิตใจของผู้คนดีงามยิ่งนัก ชมรมเทิดคุณธรรมจึงอยากที่จะเป็นส่วนหนึ่งแม้จะเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ในการพัฒนาคน พัฒนาจิตใจให้ตั้งมั่นให้มีจิตสำนึกและอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

ดังนั้นเรื่องหน้าที่กับความรักที่นำมายกตัวอย่างก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงจิตอาสาและความมุ่งมั่นตั้งใจที่อยากจะทำประโยชน์ให้กับสังคมและประเทศชาติ โดยเริ่มจากตัวเราก่อน จากพลังเล็กๆ ที่ทุ่มเทเสียสละเพื่อคนส่วนรวมละทิ้งได้แม้กระทั่งความสุขส่วนตัวพัฒนาโดยเริ่มจากตัวเราก่อน ในส่วนของความรักนั้นเพียงเรามีสติและรู้ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ รักให้เป็นและรับผิดชอบต่อหน้าที่ ตอนนี้อยู่ในวัยเรียนมีหน้าที่เรียนหนังสือก็ต้องทำให้ดีที่สุด ความรักที่บริสุทธิ์จริงใจกับเรามากที่สุดคือความรักของพ่อแม่ที่รักโดยไม่หวังผลตอบแทนและรู้สึกดีใจทุกครั้งเมื่อเห็นเราได้ดีมีสุข เราจึงต้องสำนึกพระคุณแล้วตอบแทนพระคุณ

ปัทมาพร ภูกาบิล

ชมรมเทิดคุณธรรม

โครงการค่ายปัญญาชนเพื่อสันติภาพ รุ่นที่ ๑

ณ มูลนิธิเทิดคุณธรรม ต.เชียงยืน อ.เชียงยืน จ.มหาสารคาม

“อยากให้ทุกคนไม่วั
รับการอนรมที่ดีก่อน

กตัญญูตาธรรม

ท่านจอมปราชญ์ขงจื้อกล่าวว่า ความดีงามทุกประการกตัญญูตามาเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อรู้พระคุณ สำนักพระคุณ แล้วจึงต้องตอบแทนพระคุณ บุคคลที่มีความกตัญญูย่อมเจริญรุ่งเรืองในทุกเรื่องทุกด้าน จะทำการใดราบรื่นและไม่มีอุปสรรคเพราะพลังของความกตัญญูตั้งคำกล่าวที่ว่า “ลูกกตัญญูตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้” เพราะคนที่มีความกตัญญูจะไม่กล้าทำผิดพลาดเสียหายอย่างแน่นอน

ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ไปเข้าค่ายกับชมรมเทิดคุณธรรมมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ร่วมกับทางมูลนิธิเทิดคุณธรรมก็ได้มีโอกาสอบรมหัวข้อ (กตัญญูตาธรรม) อาจารย์ผู้บรรยายท่านเป็นประธานมูลนิธิเทิดคุณธรรม แต่ก่อนท่านเป็นพยาบาลวิชาชีพ เป็นคุณครูสอนคุณธรรม จริยธรรมและภาษาจีน หลังจากนั้นได้ผันตัวเองมาทำงานสังคมสงเคราะห์ เป็นประธานมูลนิธิเด็กกำพร้าและปัจจุบันท่านได้ดำรงตำแหน่งประธานมูลนิธิเทิดคุณธรรม หลังจากเข้ารับการอบรมแล้วข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ตัวเองมีจิตสำนึกคุณมากขึ้น และคิดถึงความรู้สึกของพ่อ กับแม่มากขึ้น

อาจารย์ท่านบรรยายเรื่องเล่าไว้หลายเรื่องข้าพเจ้าจะขอเล่าเท่าที่จำความได้ ในขณะที่ท่านกำลังทำงานสังคมสงเคราะห์ลูกกึ่งกำพร้าอยู่นั้น มีอยู่วันหนึ่งแม่คนหนึ่งอุ้มลูกมาพร้อมกับร้องไห้ตั้งใจว่าจะนำลูกมาทิ้งไว้หน้าบันไดสถานสังคมสงเคราะห์ที่อาจารย์ดูแลอยู่ อาจารย์ท่านเดินผ่านมาพอดีจึงได้แอบดูอยู่ห่างๆ แม่คนนั้นหอมลูกแล้วหอมลูกอีกไม่กล้าปล่อยไปจากอ้อมกอด จนกระทั่งตัดสินใจวางลูกลงแล้วเดินหนีไป เดินไปได้สักสองสามก้าวก็ต้องย้อนกลับมาอุ้มลูกขึ้นมาหอมอีกไม่กล้าจากไป แม่ทำใจอยู่เป็นเวลานานก่อนจะตัดสินใจเด็ดขาดวางลูกไว้หน้าบันได แล้วตัวเองก็วิ่งร้องไห้จากไป เช้าวันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ลงข่าวมีผู้หญิงกระโดดน้ำฆ่าตัวตายปรากฏว่าเป็นคนเดียวกันกับแม่ที่นำลูกมาทิ้งไว้ ที่แม่ต้องตัดสินใจทำเช่นนั้นก็เพราะว่าตนไม่สามารถจะดูแลลูกได้ มีปัญหาเยอะแยะมากมายที่จะต้องแบกรับและระอวยใจยิ่งนักที่ต้องทิ้งลูกจึงตัดสินใจฆ่าตัวตายแต่ลูกทุกวันนี้กลับทิ้งพ่อแม่ได้อย่างไม่ระอวยใจ

แม่อีกคนหนึ่งให้กำเนิดลูกแล้วตกเลือดมากเพราะลูกขวางลำตัวออกมาซึ่งอาจารย์ได้มีโอกาสรับคลอดด้วยมือของตนเอง เด็กขวางลำตัวออกมาอาจารย์ต้องช่วยดึงขาออกมาก่อน แม่เจ็บปวดมากแทบขาดใจหมอจึงจำเป็นต้องผ่าตัดเอาเด็กออก ก่อนจะทำการผ่าตัดต้องถามพ่อก่อนว่าถ้ามีเหตุฉุกเฉินจะเอาลูกไว้หรือจะเอาแม่ไว้ พ่อได้แต่ยืนที่อึดอัดอะไรไม่ออกเมื่อแม่ได้ยินดังนั้นก็ร้องเสียงดังออกมาอย่างชัดเจนว่า “เอาลูกฉันไว้ เอาลูกฉันไว้เพราะลูกสำคัญกว่า” จิตใจของแม่จึงเป็นอย่างนี้เพื่อลูกแล้วไม่ห่วงแม้กระทั่งชีวิตของตน ลูกที่ยังไม่เคยเห็นหน้าไม่รู้ว่าจะจะรักจะกตัญญูต่อตัวเองหรือไม่

หลังจากหมอทำการผ่าตัดเสร็จแล้วปรากฏว่าปลอดภัยทั้งแม่และลูก แม่สลบไปพอตื่นขึ้นมาได้ยินเสียงเด็กร้องทั้งที่อาการยังไม่สู้ดีนักก็ร้องถามอาจารย์ว่า

“ลูกฉันอยู่ไหน ลูกฉันอยู่ไหน” ในตอนนั้นอาจารย์ยังไม่ได้เป็นแม่ยังไม่เข้าใจจึงดูว่า “ลูกเธอที่ไหน รู้ได้ยังไง พักผ่อนให้ตัวเองแข็งแรงก่อน เธอรู้ได้อย่างไรว่าเป็นลูกของเธอ” แล้วแม่คนนั้นก็ตอบว่า “เสียงร้อง

มันบาดหัวใจ” เมื่ออาจารย์ได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกสะเทือนใจแล้วเดินไปดูเด็กที่ร้อง
ปรากฏว่าเป็นลูกของเธอจริงๆ จึงอุ้มมาให้ แม่รู้สึกดีใจมากทั้งกอดทั้งหอมลูก
อาจารย์จึงเข้าใจทันทีว่าแม่กับลูกมีสายใจที่ผูกพันกันแม้ตัดสายรกสายสะดือแล้ว
แต่สายใจนั้นยังตัดไม่ขาดยังผูกพันกันแม่คนนี้นิ่งรู้ว่าเด็กที่ร้องให้เป็นลูกของ
ตัวเอง แม่บางคนเมื่อลูกเกิดอันตรายก็จะมีกลางสังขรณ์เกิดขึ้นก่อนเพราะแม่ลูกมี
สายใจสื่อถึงกันและความรักของพ่อแม่เป็นความรักที่บริสุทธิ์จริงใจรักโดยไม่หวัง
สิ่งตอบแทนไม่มีอะไรมาเปรียบเทียบได้ แฟนหาใหม่ได้ เพื่อนหาใหม่ได้ แต่พ่อแม่
นั้นมีเพียงคู่เดียวหาใหม่ไม่ได้ ดังนั้นตอนที่ท่านยังอยู่กับเราจะต้องรักและกตัญญู
ต่อท่าน ภายหลังจากได้ไม่ต้องมาเสียใจเมื่อท่านไม่อยู่กับเราแล้ว

เมื่อข้าพเจ้าผ่านการอบรมแล้วรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนักตั้งใจว่าหลังจากจบ
ค่ายแล้วจะไปกราบขอขมาพ่อแม่ แล้วข้าพเจ้าก็ทำได้จริงๆ ข้าพเจ้ากราบเท้า
แม่เท้าที่เย็บผ้าเพื่อหาเลี้ยงข้าพเจ้ามาตั้งแต่เกิดจนบัดนี้ กราบเท้าพ่อที่ตรากตรำ
ทำงานหนัก หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินและประหยดอดออมเพื่อข้าพเจ้ามาโดยตลอด
ทุกวันนี้พ่อกับแม่รู้สึกภาคภูมิใจในตัวข้าพเจ้ามาก

ปัจจุบันที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาทำกิจกรรมในชมรมเทิดคุณธรรมเพียงเพื่อ
อยากให้ทุกคนไม่ว่าจะเป็น เยาวชน ปัญญาชน วัยผู้ใหญ่และวัยสูงอายุได้มีโอกาส
รับการอบรมที่ดีก่อเกิดจิตสำนึกคุณ เป็นการสร้างคนให้เป็นคนสมบูรณ์ มีความ
กตัญญูต่อพ่อแม่ เป็นคนดีของสถาบันและสังคม และเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ
ชาติต่อไป ถ้าเป็นอย่างนี้บ้านเมืองของเราก็จะน่าอยู่ มีแต่คนดีและมีจิตสำนึก
ข้าพเจ้าและชมรมเทิดคุณธรรมอาจจะเป็นเพียงส่วนเล็กน้อยในการที่จะจรรโลง
สิ่งที่ตั้งมให้กับสังคมแต่ก็เป็นส่วนน้อยที่ตั้งใจดี และอยากเห็นมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม สังคม ประเทศชาติและโลกของเราเจริญขึ้นทั้งทางด้านวัตถุและ
จิตใจเพื่อที่จะได้มีความสุขตลอดไป

ปีทมาพร ภูกาบิล
ชมรมเทิดคุณธรรม

66 การมาค้าขายไม่จำเป็นต้องคาดหวังอะไร เพียงแต่มาด้วยความตั้งใจที่ยากจะหา
ส่วนการค้าหวังนั้นเป็นเรื่องของอนาคต ควรจะเก็บเกี่ยวให้มากที่สุด เพียงเท่านี้ความคาดหวังก็เกินพอแล้ว ๑๑

อีก ณ หนองแคนดอนสนุก “ค่ายสร้างคน คนสร้างค่าย”

ก่อนอื่นฉันขอบอกเล่าเรื่องราวที่มาของการร่วมอุดมการณ์นักกิจกรรมของฉัน ตั้งแต่เรียนปี ๑-๓ ฉันเคยเป็นผู้ร่วมค่ายและผู้รับผิดชอบค่ายในค่ายอื่นๆ มา ๕-๖ ค่ายแล้วในนามของ ชมรมคนวัยใสใสใจสุขภาพ แต่สำหรับการทำค่ายครั้งนี้ฉันเป็นผู้ดำเนินโครงการในนามของ กลุ่มกอไผ่ (กลุ่มอิสระ) ซึ่งเกิดจากอุดมการณ์ของนักกิจกรรมที่มีอุดมการณ์เดียวกันที่จะสานงานต่อกองานเพิ่ม และเสริมสร้างสังคมให้น่าอยู่ จึงได้ปรึกษาหารือกับผองเพื่อนในชมรมคนวัยใสใสใจสุขภาพ และแยกตัวออกมาเพื่อสร้างกลุ่มนักกิจกรรมในการเป็นเด็กค่ายสร้างสุข ฉันและผองเพื่อนจึงได้ตัดสินใจเลือกเส้นทางนักกิจกรรมเพิ่มขึ้นมา แบบว่า “ความคิดแตกต่าง แต่ไม่เคยแตกแยก ยังรักกันเหมือนเดิมและจะรักตลอดไป คนวัยใสๆ”

หมู่บ้านสองหมู่บ้านเล็กๆ ที่ลีกลงไปในอ้อมกอดแห่งชายทุ่ง ชาวบ้านที่อยู่อย่างเรียบง่าย มีชีวิตที่ไหลเอื่อยๆ ขนานด้วยท้องทุ่งนาสีเขียว นี่คือหมู่บ้านหนองแคน และดอนสนุก ต.สร้างนาขาว อ.โพธิ์สัย จ.หนองคาย ที่ฉันและผองเพื่อน

ไปทำค่ายนั้น ณ โรงเรียนหนองแคนดอนสนุก ซึ่งโรงเรียนแห่งนี้มีนักเรียนมาเรียนจาก ๒ หมู่บ้าน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด ๘๘ คนซึ่งเป็นนักเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีครูจำนวน ๕ คน ชาย ๒ คน หญิง ๒ คน มีอาคารเรียน ๒ หลัง ห้องน้ำ ๘ ห้อง ที่ทรุดโทรมมาก ๔ ห้อง ซึ่งหมู่บ้านทั้ง ๒ หมู่บ้านนี้ได้ให้ลูกหลานมาเรียนที่โรงเรียนบ้านหนองแคนดอนสนุก เพราะว่าเป็นโรงเรียนที่อยู่ใกล้หมู่บ้านและสะดวกสบายต่อการเดินทาง ซึ่งชาวบ้านก็มีการระดมเงินเพื่อช่วยเหลือโรงเรียนในบางส่วนเนื่องจากว่ามิงบประมาณไม่เพียงพอต่อการสร้างอาคารอเนกประสงค์ และชาวบ้านมักจะมาประชุมที่โรงเรียนเป็นหลัก พื้นที่ไม่เพียงพอที่จะรองรับชาวบ้านเนื่องจากสภาพอาคารอเนกประสงค์มีขนาดเล็กและทรุดโทรม อาคารอเนกประสงค์ที่ยังไม่พร้อมที่จะใช้ในการทำกิจกรรม เพราะว่าโครงสร้างของตัวอาคารก็ชำรุด พร้อมทั้งสภาพแวดล้อมบริเวณโรงเรียนไม่เอื้อต่อการทำกิจกรรม จึงทำให้เห็นว่าควรที่จะสร้างประโยชน์ให้กับทางโรงเรียนเพื่อที่จะใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมวันไหว้ครู กิจกรรมวันเด็ก เป็นต้น เพื่อที่จะเอื้อต่อการส่งเสริมสุขภาพและการทำกิจกรรมภายในโรงเรียน และห้องน้ำของทางโรงเรียนนั้นชำรุดไม่สามารถใช้งานได้จำนวน ๔ ห้อง อ่างล้างมือ ที่ดื่มน้ำของนักเรียนชำรุดทรุดโทรมมาก อาจส่งผลต่อสุขภาพของนักเรียนได้ จึงทำให้เห็นว่าควรที่จะสร้างประโยชน์ให้กับทางโรงเรียนเพื่อที่จะให้เอื้อต่อการส่งเสริมสุขภาพภายในโรงเรียน

และอีกหนึ่งเหตุผลที่คิดว่าจะทำค่าย ณ แห่งนี้ คือ เป็นพื้นที่ที่มีปัญหาทางด้านสุขภาพมากพอสมควร เช่น ปัญหาการสูบบุหรี่และการดื่มสุรา ซึ่งปัญหานี้ทั้งสองหมู่บ้านก็ยิ่งพบมาก เนื่องมาจากการรับรู้ข่าวสารไม่เพียงพอ ไม่มีแกนนำป้องกันการสูบบุหรี่ ไม่มีการสร้างกระแสถึงโทษของการสูบบุหรี่และการดื่มสุรา จึงทำให้ชาวบ้านไม่ตระหนักถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับตนเองและบุคคลรอบข้าง และก่อให้เกิดโรคอื่น ๆ ตามมา ชาวค่ายจึงได้ตระหนักถึงความสำคัญในการสร้างกระแสถึงโทษของการสูบบุหรี่ของชาวบ้านให้มากขึ้น เพื่อเป็นการลดค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลและบรรณรค์ให้ชาวบ้านห่างไกลจากบุหรี่และสุรา และที่สำคัญเนื่องจากจังหวัดหนองคายมีชื่อเสียงเรื่องการเกิดบั้งไฟพญานาค ในวันออกพรรษา และเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ทางชาวค่ายจึงมีความต้องการที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับชาวบ้านที่อยู่บริเวณนั้นเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องบั้งไฟพญานาค เนื่องจากมีความสนใจในเรื่องดังกล่าว เราจึงเห็นว่า “ที่นี่แหละ ใช่เลย” ฉะนั้นจึงได้กำหนดวันทำค่ายในระหว่างวันที่ ๑๐-๑๖ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยทำค่ายในรูปแบบบูรณาการ ซึ่งในความเข้าใจของฉันทันคือการผสมผสานระหว่างการสร้างและการเรียนรู้ นั่นเอง ซึ่งได้รับงบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) และมูลนิธิโกมลคีมทอง

วันแรกของการทำค่าย (๑๐ มีนาคม ๕๔) ต่างรายล้อมด้วยความอบอุ่นจากพ่ออีกแม่อีกที่มาเตรียมต้อนรับชาวค่ายที่เดินทางมาถึง สิ่งที่เป็นตัวแทนของการต้อนรับของคนอีสานที่ขาดไม่ได้คือ “การบายศรีสู่ขวัญ” พ่ออีกแม่อีกต่างมาผูกข้อต่อแขนลูกอีกอย่างตั้งใจ เสียงร้องเรียกขวัญชาวค่าย “มาเด้อขวัญเอ๊ย” ทำให้ชวนขนลุกไปตามๆ กันสร้างความประทับใจให้กับฉันทันและชาวค่ายยิ่งนัก ฉันทันเชื่อว่านี่คือสัญญาณของความรักระหว่างชาวค่ายและชาวบ้านที่เราจะได้อยู่ร่วมกันกับท่านเป็นเวลา ๗ วัน พอถึงเวลาช่วงบ่ายๆ ก็มีการให้ทำความรู้จักกันระหว่างชาวค่ายกับชาวค่ายในกิจกรรม “เข้าฐานสานสัมพันธ์ฉันทันพี่น้อง” ทำให้ฉันทันและชาวค่ายได้รู้จักกันและสร้างมิตรภาพที่ดีต่อชาวค่ายด้วยกัน ฉันทันชอบกิจกรรมช่วงบ่ายนี้มาก เพราะทำให้รู้สึกว่ารู้อีกฉันทันรู้จักเธอมากขึ้น ซึ่งแต่ก่อนเพื่อนที่เรียนในห้อง

เดียวกันยังไม่มีโอกาสได้พูดคุยกัน รู้ใจกันมากกว่าการได้มรทำกิจกรรมร่วมกันด้วยซ้ำ ฉันต้องขอบคุณกิจกรรมที่ทำให้ฉันเข้าใจคำว่า เพื่อนพ้องน้องพี่ มากยิ่งขึ้น

พอดกเย็นหลังจากเรารับประทานอาหารเย็นเสร็จ ก็มีการให้ชาวค่ายได้ตั้งกฎค่ายร่วมกัน โดยการระดมความคิดเกี่ยวกับระเบียบวินัยและการใช้ชีวิตภายในค่าย ภายใต้กฎระเบียบที่ตั้งขึ้น กิจกรรมนี้ทำให้รู้ว่า กฎที่ตนเองตั้งจะต้องทำให้ได้ มีใช้ตั้งขึ้นไว้เป็นสายลักษณะอักษรเพียงอย่างเดียวเท่านั้น หลังจากที่ตั้งกฎค่ายเสร็จเรียบร้อยก็มีการให้ชาวค่ายได้ถามตัวเองว่า “คุณมาค่ายนี้ คุณคาดหวังอะไร” จากที่ฉันได้ฟังความคาดหวังของชาวค่าย ก็คือ อยากมีเพื่อนใหม่ อยากหาประสบการณ์ อยากใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ อยากเรียนรู้ชุมชน เป็นต้น แต่มีความคาดหวังของชาวค่ายคนหนึ่ง เขาบอกว่า “ไม่คาดหวังอะไรเลย” ฉันจึงอดถามไม่ได้ว่า ทำไมถึงไม่คาดหวัง เขาจึงตอบด้วยความเต็มใจว่า “การมาค่ายไม่จำเป็นต้องคาดหวังอะไร เพียงแต่มาด้วยความตั้งใจที่อยากจะทำ ส่วนการคาดหวังนั้นเป็นเรื่องของอนาคต ควรจะเก็บเกี่ยวให้มากที่สุด เพียงเท่านั้นความคาดหวังก็เกินพอแล้ว” เมื่อเสร็จสิ้นจากกิจกรรมที่กล่าวมา ก็ได้มีการนัดเวลาในการทำกิจกรรมในวันต่อไปว่าจะทำอะไรบ้าง หลังจากนั้นทุกคนก็สวดมนต์ให้พระเจ้าขึ้น

เสียงเครื่องเสียงดังกังวานแว่วอยู่ในหู ชวนให้ตื่นขึ้นมา ตีห้าเศษกับการมาโยกย้าย สายสะโพกโยกย้ายเต้นแอโรบิคเพื่อสุขภาพของชาวค่าย ชาวค่ายตื่นขึ้นมาพร้อมหน้าตาที่กำลังหลับไหลอยู่กับที่นอนแต่จะทำอย่างไรได้หละ กฎที่ตั้งไว้ให้เต้นแอโรบิคทุกวัน ก็ต้องมาทำสิ หลังจากนั้นเวลา ๗ โมงเช้า ทุกคนต้องมาพร้อมเพรียงเพื่อรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน “ข้าวทุกจาน อาหารทุกอย่าง ลอย่ากินทิ้งขว้าง เป็นของมีค่า ผู้คนอดอยาก มีมากนักรักษา สงสารบรรดาเด็กตาต่าๆ” ในขณะที่ชาวค่ายกำลังมีความสุขกับการกินอยู่นั้น เสียงระฆังดังกังวาล แม้ง แม้ง ได้เวลาที่พักเรียนเช้าแถวเคารพธงชาติแล้ว ชาวค่ายที่ห่างหายการเข้าแถวเคารพธงชาติก็เลยพากันวิ่งไปเข้าแถวร่วมกับน้องๆ เป็นภาพบรรยากาศที่เกินกว่าจะบรรยาย ในขณะที่นั้นเสียงร้องเพลงชาติไทยดังขึ้น “ไทยนี้รักสงบ แต่ถึงรบไม่ขลาด

เอกราชจะไม่ให้ใครข่มขี่ สละเลือดทุกหยาดเป็นชาติพลี เถลิงประเทศชาติไทยทวี มีชัย ชโย” มันทำให้ฉันอดนึกถึงตอนที่เรียนประถมไม่ได้ สภาพการแต่งตัว “อู๊ยะ อ๊ะยะ” ของเด็กๆ ในโรงเรียนแห่งนี้ไม่ต่างจากที่ฉันเคยเป็นเด็กเลย สายตาของเด็กๆ เหล่านั้นแลดูว่าเหมือนคาดหวังกับเราบางอย่าง

และแล้ววันนี้กิจกรรมที่ให้ชาวค่ายทำก็คือ การได้รับบทเป็น “กรรมกรตัวน้อย” ปรับปรุงห้องน้ำ อาคารอเนกประสงค์ ที่ตีมน้ำที่ถูกสุขลักษณะ สภาพแวดล้อมโรงเรียนเป็นระยะเวลาสามวันที่จะต้องทำให้เสร็จ ต่างคนต่างก็พากันตั้งใจและทุ่มเทกับงานมาก ชาวค่ายบางคนก็บ่นว่าเหนื่อย ท้อ แต่สนุกดี บางคนก็บอกว่า จัดหนักไปเลย! ยังมีอุปสรรคมากเท่าใด ยังจะทำให้รู้ใจกันมากเท่านั้น ตลอดระยะเวลาสามวันที่รับหน้าที่เป็นกรรมกรตัวน้อย ทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ประสบการณ์หาได้ไม่ยากหากทำเอง” ตอนนั้นชาวบ้านและเยาวชนต่างพากันมาร่วมกิจกรรมพัฒนาแบบนี้อย่างเต็มที่ จนกระทั่งครูในโรงเรียนได้มาเล่าให้ฟังว่า “ไม่เคยมีกิจกรรมแบบนี้มานานแล้ว นอกจากจะเป็นงานบุญหรืองานประเพณีที่จะมีชาวบ้านทั้งสองหมู่บ้านมารายล้อมรวมกันแบบนี้” ฉันรู้สึกภูมิใจ

มากเมื่อได้ยินคุณครูเล่าเช่นนั้น มันทำให้ฉันมีแรงผลักดันที่อยากจะทำแบบนี้อีก
อย่างน้อยก็เป็นการสร้างความสามัคคีระหว่างชาวค่ายด้วยกัน และชาวค่ายกับ
ชุมชนอีกด้วย

พอดกเย็นของแต่ละวัน ก็มักจะมีกิจกรรมที่แปลกๆ มาให้เล่นสนุกสนาน
เสมอๆ ถือได้ว่าคลายความเหนื่อยจากการทำงานมาเลยทีเดียว อีกทั้งยังมีการ
ให้แบ่งปันข้อความให้กำลังใจระหว่างชาวค่ายด้วยกันผ่านกระดาษเศษแผ่น
เล็กๆ และหยอดลงไปในตู้จดหมายที่แต่ละคนได้ออกแบบไว้ โดยใช้นามว่า
“Facebook” การเล่นเฟสบุ๊กในค่ายอาจแตกต่างที่เคยเล่นผ่านโน้ตบุ๊กในเรื่อง
ลักษณะการใช้ แต่สิ่งที่ไม่แตกต่างกันนักคือ การเขียนความรู้สึกถามสารทุกข์
สุขดิบให้กำลังใจชาวค่ายด้วยกัน นั่นคือเครื่องมือที่สร้างกำลังใจให้คนท้อได้มีกำลังใจ
มากยิ่งขึ้นและสัปดาห์ที่อยากจะออกจากค่ายด้วยซ้ำไป นอกจากนี้แล้วยังมีสมุด
กระຈก ที่เป็นเครื่องมือสะท้อนตัวตน ในแบบฉบับของชาวค่ายทำกัน ชาวให้ถอด
เขียนไม่ได้ เพราะชาวค่ายแต่ละคนมีเอกลักษณ์และความเป็นตัวตนไม่เหมือนใคร
ในคำค้นแห่งความอบอุ่นของชาวค่ายและชาวบ้าน ก็มีกิจกรรมให้ระดมความคิด

เกี่ยวกับปัญหาสุขภาพและยาเสพติด มีการส่งเสริมให้ชุมชนเห็นความสำคัญของการป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพ แลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับความเชื่อของบั้งไฟพญานาคจากปราชญ์ชาวบ้าน และที่ขาดไม่ได้เลยของกิจกรรมแต่ละวัน คือการถอดบทเรียน กระบวนการทางความคิดว่าวันนี้เราได้อะไรบ้าง และการร้องเพลงคำย่ำที่แสดงถึงกลิ่นอายของชาวคำย่ำโดยแท้ “เราอาสาพัฒนา ใจเริงร่าและสามัคคี ล้วนตั้งจิตอุทิศชีวิตพลี ผูกไมตรีแต่พี่น้องผองไทย...”

เช้าวันใหม่ ๑๔ มีนาคม วันนี้เป็นวันที่ให้ชาวคำย่ำได้ลงพื้นที่เรียนรู้วิถีชุมชนซึ่งจะแบ่งชาวคำย่ำออกเป็นกลุ่มๆ โดยมีการศึกษาการทำนา ณ บ้านหนองแคน ศึกษาวิธีการปลูกยางและกรีดยาง ณ บ้านดอนสนุก และศึกษาการทำเสื่อ ณ บ้านหนองแคน โดยแบ่งเป็นกลุ่มๆ ซึ่งในการลงพื้นที่นั้นจะเป็นการเรียนรู้กันแท้ของชาวอีสาน แนวทางการดำเนินชีวิตแบบพอเพียงของชาวจังหวัดหนองคาย และเอกลักษณ์วัฒนธรรมประเพณีที่โดดเด่นของชาวจังหวัดหนองคาย นั่นคือ บุญพระเวส สิ่งที่ได้ในวันนี้เป็นการศึกษารากเหง้า แก่นแท้ของคนอีสาน โดยเฉพาะการทำนาที่เป็นอาชีพที่เลี้ยงคนอีสานตั้งแต่บรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน และเมื่อได้รับความรู้จากการได้ลงพื้นที่จริงนั้น ชาวคำย่ำแต่ละกลุ่มก็ได้มาร่วมกันสรุปกิจกรรมที่ได้ไปเรียนรู้วิถีชุมชน พร้อมนำเสนอ เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ จากกลุ่มอื่น ถือได้ว่าการลงพื้นที่เป็นการเรียนรู้นอกห้องเรียนในแบบฉบับชาวคำย่ำ

และหลังจากนั้นชาวคำย่ำก็ได้ไปอยู่บ้านพ่ออ๊กแม่อ๊ก และร่วมกินข้าวเย็นกับท่านในคืนนั้น ความรู้สึกตอนนั้นเหมือนดังว่าฉันเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเพียงไม่กี่วันทำให้ฉันรู้สึกว่าเป็นลูกเป็นหลานที่รักกันมานาน ข้าวปลาอาหารอย่างดีบดดีที่คอยต้อนรับลูกอ๊ก ฝนที่ตกอย่างหนัก พ่ออ๊กแม่อ๊กก็ซนอาสามาส่งที่คำย่ำด้วยความเต็มใจ ฉันไม่รู้จะขอบคุณพ่ออ๊กแม่อ๊กอย่างไร ท่านดูแลฉันมากเหมือนเป็นลูกแท้ๆ คนหนึ่ง ฉันรู้สึกอบอุ่นประทับใจและอดคิดถึงท่านไม่ได้เมื่อมองดูภาพถ่ายที่เคยถ่ายร่วมกัน ถือได้ว่ามันเป็นเรื่องราวที่ทรงพลังเรื่องหนึ่งที่ทำให้ใจของลูกอ๊กคนนี้รู้สึกผูกพันมาก ปากต่อปากเล่าขานระหว่างชาวคำย่ำด้วยกันว่าไปบ้านแม่อ๊กพ่ออ๊กได้อะไรมาบ้าง? แต่ละคนตอบว่า ได้กินนั่นกินนี่ แบบที่ต่างกันไป

แต่สิ่งที่ไม่ต่างกันเลยคือความอบอุ่นที่พ่อฮักแม่ฮักมอบให้ในคำคืนแห่งความทรงจำที่ดี ขอขอบคุณเวลาที่ได้อยู่ร่วมกัน ขอขอบคุณค่ายสร้างคน คนสร้างค่าย ที่ให้ความฮักเกิดจากสิ่งเล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่และทรงพลังเฉกเช่นลูกฮักและพ่อฮักแม่ฮัก

คำคืนที่ ๔ ของวันทำค่าย กิจกรรมวันนี้ต่างไปจากทุกวัน เพราะมีเพียงแต่ชาวค่ายเท่านั้นที่ร่วมกิจกรรม วันนั้นฉันรู้สึกได้ถึงความเหนื่อยล้าและอยากกลับบ้านของใครหลายๆ คน อาจเป็นเพราะเหนื่อย งานหนัก ลำบาก หรืออาจเป็นเพราะฝนที่กำลังตกหนัก ชวนให้เหงาอย่างบอกไม่ถูกก็เป็นได้ คำคืนนี้มีเพียงชาวค่ายและอ้อมกอดของสายฝนที่ตกโปรยปรายอย่างไม่ขาดสาย กิจกรรมก็ดำเนินไปตามปกติ แต่ที่มีเพิ่มเข้ามาคือ “แสงเทียนส่องใจ” เป็นกิจกรรมที่让ชาวค่ายได้แสดงความรู้สึกและความประทับใจในการใช้ชีวิตเด็กค่าย ซึ่งลักษณะกิจกรรมจะมีการให้ชาวค่ายนั่งล้อมวงและจุดเทียนพร้อมแสดงความรู้สึก หลังจากนั้นก็มี การร้องเพลงค่ายร่วมกัน บรรยากาศที่แสนจะเป็นใจให้โรแมนติก ชาวค่ายแต่ละคนแสดงความรู้สึกโดยถอดความเป็นตัวของตัวเองออกมา ทำให้รู้ใจกันมากยิ่งขึ้น จากชาวค่ายถึงชาวค่าย

“กว่าจะรู้จักกัน มันก็นานแสนนาน
กว่าจะมาเป็นเพื่อนกัน ต้องใช้เวลาเนิ่นนาน
อยู่กันมานานแสนนาน จากกันไปไกลแสนไกล
จดจำไว้ เพื่อนยังไม่ลืม

บน...เส้นทางยาวไกล ร่วมฝ่าฟันไว้ ก้าวไปด้วยกัน

จำ...วันนั้นยังจำ เคยร่วมกันทำ ด้วยความมั่นใจ

สุขเราก็เคยร่วมเสพ เจ็บเราก็เคยร่วมเจ็บ จดจำไว้ ถึงวันเก่าเก่า...”

น้ำตาของฉันที่ไหลเอ่อออกมาจากกันบั้งหัวใจไม่ใช่เกิดจากความเสียใจ แต่เกิดจากความประทับใจที่ชาวค่าย ณ หนองแคนตอนสนุกรักกัน บางครั้งการที่หลายๆ คนจากชีวิตที่แตกต่างมาทำอะไรที่ดีๆ ร่วมกันไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ยาก หากทุกคนมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นคือ ความรัก ที่จะสร้างสังคมให้น่าอยู่ด้วยกัน ขอขอบคุณชาวค่ายทุกคนที่มีโอกาสได้อยู่ร่วมกันและเรียนรู้ไปด้วยกัน

อีก ๑ วัน สำหรับการทำค่าย วันนี้มีกิจกรรมที่ให้ชาวค่ายและชาวบ้าน ได้สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เป็นกิจกรรมที่ให้ชาวค่ายได้ร่วมกันประชาสัมพันธ์ รณรงค์ป้องกันปัญหาการดื่มสุราและการสูบบุหรี่ให้กับชาวบ้านและเยาวชน ในหมู่บ้าน โดยการเดินขบวนรอบหมู่บ้านเพื่อประชาสัมพันธ์ ลด ละ เลิก บุหรี่ และสุรา และสนับสนุนการเล่นกีฬาต้านยาเสพติด ชาวค่ายกับชาวบ้านได้เล่นกีฬาอย่าง สนุกสนาน ในช่วงกลางคืนเป็นกิจกรรมที่ให้ชาวค่ายและชาวบ้านรวมทั้งเยาวชนใน หมู่บ้านได้มีการแสดงพื้นบ้านต่างๆ ซึ่งสร้างความสนุกสนานส่งท้ายคืนสุดท้ายแห่งการทำค่ายมากเลยทีเดียว กิจกรรมรอบกองไฟใน ค่ำคืนนี้เริ่มขึ้นทันทีหลังภารกิจเกี่ยวกับอาหาร มื้อค่ำได้เสร็จสิ้นลง ชาวบ้านต่างอึ้งลุกจูง หลานเดินทางมาร่วมกิจกรรมอย่างล้นหลาม

เป็นคำคืนที่ไม่พบบ่อยนักที่ชาวบ้านจะออกมาปฏิสัมพันธ์กันตึกตื้นเช่นนี้ เว้นเสียแต่มีงานบุญหรืองานในวิถีของชุมชนเท่านั้น และก็ดูเหมือนว่ากิจกรรมรอบกองไฟของชาวค่ายจะกลายเป็นงานสำคัญของชาวบ้านไปแล้ว เปรียบเสมือนมโหรีของหมู่บ้านที่ถูกรังสรรค์จากชาวค่ายและชาวบ้าน นานที่ปีหนึ่งที่ชาวบ้านหนองแคนตอนสนุกต้องเข้านอนอย่างตึกตื้นแฉกเช่นคืนนี้ เกือบเที่ยงคืนกิจกรรมรอบกองไฟยุติลง มีเพียงกองฟืนพอที่จะ จี๋ข้าวกินได้ เพื่อนหญิงต่างพากันเข้านอนในห้องเรียน อันโหลมหับ ส่วนเพื่อนชายหลายคนนอนเสื่อผืน หมอนใบ ในห้องครัวและมีเพียงไม่กี่คนกลับเลือกที่จะอยู่เป็นเพื่อนฉันเขียนป้าย โกลัๆ กองไฟที่เริ่มโรยแรง

และแล้วก็มาถึงวันสิ้นสุดของการทำค่าย ฝนตกปรอยๆ ยามเช้า ฉันทื่นสายกว่าใครๆ เพราะบรรยากาศเป็นใจชะเหลือเกิน คุณครูท่านหนึ่งเดินมาปลุกฉัน วันนี้เป็นวันที่ต้องทำบุญตักบาตรฉลองอาคารอเนกประสงค์ที่ชาวค่ายได้ร่วมมือร่วมใจกันซ่อมแซมให้ดีขึ้น ฉันทื่นด้วยความอ่อนล้า แต่ต้องบังคับใจให้ตื่นเพื่อมาทำภารกิจให้เสร็จสิ้น หลังจากทำบุญเสร็จแล้วก็มีกรออำลาชาวค่าย โดยมีการผูกข้อมือ บายศรีสู่ขวัญให้กับชาวค่าย และมีพิธีส่งมอบอาคารอเนกประสงค์ ห้องน้ำ

ที่ดื่มน้ำ หลังจากนั้นก็เป็นพิธีปิด การอำลาครั้งนี้ เป็นการอำลาที่ยังคงความคิดถึงกันไว้เหมือนเดิม “ก่อนจากกัน ฉันมาบอกลา ด้วยน้ำตาที่มันเอ่อล้นอยู่เต็มหัวใจ อยากบอกเธอ บอกเธอด้วยใจ ว่ารักเราจะมีให้กันอย่างนี้เรื่อยไป แล้วเราจะมาพบกันใหม่ จะกลับมาร่วมทุกข์สุขกัน ให้เหมือนวันวาน...” ฮัก ณ หนองแคน ตอนสนุก จะเก็บความทรงจำดีๆ ใส่กล่องหัวใจเอาไว้ ค่ายสร้างคน คนสร้างค่าย

ดินสอด้ามฝน
สาวสุจิตรา วิชาพูล
กลุ่มกอไผ่

ประกาศกองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
เรื่อง ผลการพิจารณารางวัลเรื่องเล่าเร้าพลัง และภาพถ่ายค่าย

ตามที่กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้ประกาศรับผลงานการเขียนเรื่องเล่าเร้าพลัง และภาพถ่ายค่าย ของนิสิตหรือกลุ่มองค์กรนิสิตที่ได้จัดกิจกรรมค่ายในช่วงภาคฤดูร้อน (มีนาคม-เมษายน ๒๕๕๓) และกิจกรรมค่ายที่ได้จัดผ่านไปแล้ว ทั้งนี้คณะกรรมการได้คัดเลือกผลงานที่ส่งเข้าประกวดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงขอประกาศผลการพิจารณา มีรายละเอียดดังนี้

๑. ผลการพิจารณาเรื่องเล่าเร้าพลัง

รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ เรื่อง เรียนรู้โลกใหม่ แค้นเปิดใจเท่านั้น ชมรมนอกหน้าต่าง

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๑ จำนวน ๒ เรื่อง ได้แก่

เรื่อง ฟาลีชีวิตวัยเด็กสาย ชมรมคนวัยใสใสใจสุขภาพ

เรื่อง เรื่องเล่าขาค่าย ชมรมรุ่นสัมพันธ์

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ไม่มีเรื่องที่ได้รับรางวัล

รางวัลชมเชย ๑ ได้แก่ เรื่อง หนึ่งค่ายแต่อีกหลายใจ ชมรมนอกหน้าต่าง

รางวัลชมเชย ๒ ได้แก่ เรื่อง เรื่องเล่าของคนทำโปง ชมรมสานฝันคนสร้างป่า

รางวัลชมเชย ๓ ได้แก่ เรื่อง ขอเชิญร่วมออกค่ายกับชมรมทอฝัน ชมรมทอฝัน

๒. ผลการพิจารณาภาพถ่ายค่าย

รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ ภาพแสงตะวันแห่งศรัทธา ชมรมนอกหน้าต่าง

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๑ ได้แก่ ภาพชุดร่องห่อต่อความหวัง ชมรมนอกหน้าต่าง

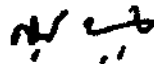
รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ได้แก่ ภาพทำอะไร... ชมรมนอกหน้าต่าง

รางวัลชมเชย ๑ ได้แก่ ภาพพ้ออีกสอนลูกอีก กลุ่มนิสิตช่อราชพฤกษ์
รางวัลชมเชย ๒ ได้แก่ ภาพอ่าวริบคิงเร็ว...จะได้รับไปอาบน้ำ ชมรมอาสาพัฒนา
รางวัลชมเชย ๓ ได้แก่ ภาพจิ้งซีมันต้องขุด ชมรมสานฝันคนสร้างป่า

ทั้งนี้ ผลงานที่ได้รับการคัดเลือกทั้งหมดจะถือเป็นลิขสิทธิ์ของกองกิจการนิสิต
ที่สามารถนำไปเผยแพร่และตีพิมพ์และเผยแพร่ต่อสาธารณชน เพื่อจัดทำเป็นสื่อสำหรับการ
เรียนรู้ต่อไป

จึงประกาศมาให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๓

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิน บุตรดีสุวรรณ)

รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนานิสิต

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

“ เพราะชีวิตเราต้องเดินต่อไปต้องเจอกับปัญหาอีกมากมาย
ค่ายเป็นเพียงงบททดสอบย่อยๆ ว่าคุณสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ ”

(ร่างวลีชนะเลิศ)

เรียนรู้โลกใหม่ แค่เปิดใจเท่านั้นเอง

สำหรับการทำกิจกรรมนั้นมีพี่เคยบอกว่ามันทำให้เราได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ผมคิดว่ามันคงดีที่เราได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ที่ไม่มีในห้องเรียน กิจกรรมนี้ทำให้ชีวิตในมหาวิทยาลัยดูมีชีวิตชีวามากขึ้น แต่จะดียิ่งกว่านั้น หากเราสามารถแบ่งเวลาในการเรียนและการทำกิจกรรมให้ไม่กระทบต่อกันได้ และทำเคียงคู่กันจนประสบความสำเร็จทั้งสองอย่าง

ผมเข้ามาร่วมกิจกรรมกับชมรมนอกหน้าต่าง และได้สัมผัสกับการทำกิจกรรมดีๆ ที่มีพี่ๆ ในชมรมคอยให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ จึงกลายเป็นประสบการณ์ในการทำกิจกรรมอย่างหลากหลาย ดูเหมือนเป็นการพัฒนาตนเอง และเหมือนจะได้แนวคิดอะไรหลายๆ ได้มากกว่าเพื่อนที่ไม่เคยเข้าร่วมทำกิจกรรม และมองอะไรที่ต่างมุม แต่เพื่อนหลายคนสงสัยว่า เราทำกิจกรรมทำไม ทำเพื่ออะไร และทำเพราะอะไร ในเมื่ออยู่มหาวิทยาลัยเรียนอย่างเดียว รอเรียน รอกิน รอนอน รอสอบแค่นั้นก็น่าจะพอ แต่ผมว่ามันไม่พอ และพอดคิดไว้ในเมื่อเรามี

โอกาสที่จะพัฒนาตัวเองแล้วทำไมเราจะไม่ลองเรียนรู้ศิลปะ

กระทั่งวันหนึ่งมีที่มาชวนไปออกค่ายกับชมรมนอกหน้าต่าง ในโครงการ “สองมือ หนึ่งค่าย นอกหน้าต่างรวมใจเพื่อน้องครั้งที่ ๖” ที่โรงเรียนโนนสวาทหนองโพนบูลย์ ต.อุทัยสวรรค์ อ.นากลาง จ.หนองบัวลำภู ในวันที่ ๑๓-๑๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๓ ข้าพผู้มีโอกาสได้ไปค่ายเตรียมก่อนในวันที่ ๑๐ มีนาคม โดยออกเดินทางในเวลาตี ๔ ที่บอกว่าจะถึงหนองบัวลำภูก็ประมาณสัก ๔ โมงเช้า คิดว่าน่าจะถึงหรือไม่ก็คงน่าเบื่อไม่น้อย แต่พอก้าวขึ้นรถ ความคิดนั้นก็หมดไป เพราะบนรถมีการเล่นเกม ร้องเพลงกันสนุกสนาน จนดูว่าเวลามันช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน เราก็เดินทางไปถึงโรงเรียน พอรถจอดที่หน้าโรงเรียน เด็กนักเรียนทุกคนออกมาที่ระเบียงแล้วกล่าวว่า “สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ค่ะ” พร้อมกัน ช่างเป็นเสียงที่ไพเราะปราศจากความเสแสร้งในน้ำเสียง บวกรอยยิ้มและแววตาที่บ่งบอกถึงความใสซื่อพลอยให้หัวใจของผมพองโตอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน โรงเรียนนี้เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ผมมีโอกาสเดินไปสอนเด็กๆ เขียนเรียงความ ดูเหมือนเด็กๆ จะตั้งใจมากที่มีพี่ๆ มาจากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มาคอยเป็นเพื่อนพาร์้องเพลงพาเล่นเกมต่างๆ มากมาย ถัดจากนั้นเราก็ทำการเตรียมค่ายของเราต่อ มีทีมงานเตรียมที่นอน ประสานงานกับหมู่บ้าน ติดต่องานก่อสร้างต่างๆ เวลาผ่านไปแล้วสองวันที่ได้ทำงานร่วมกันกับเพื่อนๆ แต่มีเพื่อนส่วนหนึ่งจะกลับไปทำหน้าที่ต่อที่มหาวิทยาลัย บ้างต้องไปทำงานในหน้าที่ของตน ผมรู้สึกใจหายพอสมควรที่มีเพื่อนที่เคยได้ทำงานด้วยกันจะกลับก่อน แต่เราก็ต้องทำงานของเราต่อไป และในพรุ่งนี้ก็มีงานการต้อนรับเพื่อนค่ายจริงที่จะเดินทางมาในวันพรุ่งนี้ ความรู้สึกในตอนนั้นมันมีหลายอารมณ์ทั้งตื่นเต้นที่จะได้พบเพื่อนใหม่ และใจหายที่จะได้จากกับเพื่อนเก่า

แล้วก็มาถึงวันที่สมาชิกค่ายมาครบ มีการเตรียมการต้อนรับอย่างน่าประทับใจ ถึงจะไม่หรูหรานัก แต่ก็น่าประทับใจไม่น้อย มีเด็กๆ ชาวบ้าน และคณะครูมาคอยต้อนรับกันอย่างอบอุ่น มีกิจกรรมจับ “พ่อฮัก แม่ฮัก” เพื่อเป็นการเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน ในช่วงเวลาเย็นเราจะได้มีโอกาสเข้าบ้านพ่อฮัก แม่ฮัก เพื่อที่

จะไปทำอาบน้ำ ทำธุระสวนตัวและช่วยงานทางบ้าน ไม่ว่าจะล้างจาน กรอกน้ำ กวาดบ้านแล้วแต่ที่เราจะสามารถช่วยได้ เป็นโอกาสที่ดีของผมมากที่ได้พ้ออีกเป็น ผู้ใหญ่บ้านที่บ้านโนนสวาท และอีกท่านเป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านที่บ้านหนองไผ่บุลย์ ผมมีโอกาสซักถามถึงประวัติหมู่บ้านและประเพณีของชุมชนผ่านพ้ออีก มีความ น่าสนใจมากนั่นก็คือคือ บุญเวส มีการแห่เผรส เข้าเมือง ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำให้ ชาวบ้านมีความรักความสามัคคีในชุมชน กิจกรรมพ้ออีกแม่ฮักเป็นกิจกรรมที่เปิด โอกาสให้เราได้เรียนรู้วิถีชาวบ้านอย่างเต็มที่และทำให้ชาวบ้านและชุมชนเกิดความ สัมพันธ์ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แล้วถึงตอนเย็นของทุกวัน จะมีกิจกรรมที่ทำร่วม กับชาวบ้าน เป็นกิจกรรมสันทนาการที่ชาวบ้านจัดขึ้นทุกคืน และพ้อๆ แม่ๆ ใน บ้านก็มากันมากขึ้นทุกวัน มีทั้งการสอนร้องเพลงชมรม มีการเล่นเกมแล้วก็มี การ ทำโทษ ทุกคนที่มาร่วมกิจกรรมตอนกลางคืนนั้นก็เกิดความสุขสนุกสนานไปตามๆ กันจนทำให้ชาวบ้านและชุมชนเกิดความรู้จักสนิทสนมและได้ทำความรู้จักกับชาว บ้านมากขึ้น จนเกิดเป็นความสัมพันธ์กันระหว่างชุมชนกับชาวบ้าน

หลังจากกิจกรรมสันตนาการเสร็จแล้ว พี่ก็เรียกประชุมเพื่อที่จะให้สรุปรงานของแต่ละฝ่ายในแต่ละวัน ผู้รับผิดชอบงานนั้นต่างๆ นั้นจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เพื่อที่จะไม่ให้ชาวค่ายทำแต่งงานเดิมๆ ทุกคนในค่ายจะได้ทำทุกงานตั้งแต่เก็บขยะยังงานสำคัญของค่าย เช่น ทำอาหาร หรืองานก่อสร้างที่บางคนไม่เคยได้ทำก็ได้ลองทำในค่ายนี้ ทุกคนจะเอาเรื่องที่ตนได้ทำมาในแต่ละวันมาพูดให้ทุกคนในค่ายฟังว่าได้ทำอะไรมาบ้าง มีปัญหาอะไรไหม หากมีปัญหาทุกคนก็ช่วยกันออกความคิดเห็นและช่วยกันหาทางแก้ไขนั้นร่วมกัน หากเราพบปัญหาในลักษณะเดียวกันแล้วจะได้แก้ไขได้ทันทั่วๆ ที่ ไม่ว่าปัญหานั้นมันจะเกิดที่ไหน เราก็สามารถนำแนวทางในการแก้ปัญหาได้ แล้วเมื่อเสร็จจากการสรุปรงาน เราก็แบ่งงานกันในวันต่อไปว่าเราจะทำอะไรกันบ้าง มีการวางแผนในการทำงานร่วมกันโดยรับฟังความคิดเห็นของทุกคน ไม่ว่าจะป็นรุ่นน้องเสนอแนวคิดมา พี่ๆ ทุกคนก็รับฟังโดยไม่ถือว่าทุกคนต้องทำตาม พี่บอกเท่านั้น ชมรมนอกหน้าต่างจะเปิดโอกาสให้น้องๆ ทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ พอเราวางแผนงานของวันพรุ่งนี้เสร็จทุกคนก็มีภาระหน้าที่ของวันพรุ่งนี้เรียบร้อย ทุกคนก็พร้อมที่จะลงงานในวันต่อไป แทนที่เราจะแยกย้ายกันไปนอนด้วยความกังวลในงานของวันพรุ่งนี้ว่าจะต้องเจอกับปัญหาอะไรอีก เราก็มาร้องเพลงกัน เนื้อหาเพลงนั้นบอกอะไรหลายๆ อย่าง เราเข้าใจและตีความหมายออก ไม่ว่าจะป็นเพลงค่าย เพลงชมรม เนื้อหาที่ผมจับใจความได้มีสองลักษณะคือเนื้อหาที่บอกถึงความเป็นจิตอาสาที่จะมาร่วมพัฒนาชุมชนบ่อให้เกิดแรงใจในการที่สู้ต่อไปเช่นเพลงที่ชื่อว่า “เราอาสา” ที่ฟังแล้วมีความสุขในการทำกิจกรรม เนื้อเพลงมีประมาณว่า “เราอาสาพัฒนา ใจเริงร่าและสามัคคี เราตั้งจิตอุทิศชีวิตพลี รวมไมตรีเพื่อพี่น้องพ้องไทย...” หรือเพลงที่บอกถึงการให้กำลังใจชาวค่ายด้วยกันให้ม่กำลังใจในการที่ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาเพื่อให้เรามั่นใจว่าเรา ไม่ได้เดินบนเส้นทางนี้เพียงคนเดียว ยังมีเพื่อน พี่และน้องที่คอยรวมทุกข์ ร่วมสุขกับเรา เพลง “เพียงเธอ” ที่เป็นเพลงชมรมนั้น อยากให้ทุกคนมาฟังร่วมกันมัน เพราะและมีความหมายดีมาก ได้ฟังเมื่อไรมันทำให้เรามีกำลังใจจะสู้ต่อไปในตอนที่ว่า”อย่าได้ท้อแท้เพียงปัญหา เธอต้องการจะก้าวไป เธอหวัง

กังวลสับสนหรือไม่ เป็นเช่นไรช่วยบอกที่ ลัน ลันลัน ลัน ลา ลัน ลันลัน ลัน ลามา เรามาร้องเพลง ฟังดนตรีครื้นเครงแล้ว ลืมความเศร้าก้าวไปพร้อมกัน” ทำให้เราพร้อมที่จะสู้กับปัญหาที่กำลังจะเข้ามา ในอีกไม่ช้านี้ แต่ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรผ่านเข้ามาก็ยังดีเพื่อน พี่ น้องคอยที่จะก้าวไปพร้อมกัน การทำงานก่อสร้างในค่ายนั้น มักมีปัญหามากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการวางแผนในการทำงานว่าจะทำอะไรบ้าง แต่งานก่อสร้างนี้มักจะเป็นการวางแผนร่วมกับ พ่อๆ ที่คอยมาช่วยเป็นกำลังหลัก ให้พวกเราและจะมีพ่อๆ คอยบอก คอยสอนในเรื่องงานช่าง ไม่ว่าจะเป็น งานไม้ งานปูน หรืองานทางด้านประปา พ่อๆ ก็จะคอยให้ความรู้และให้เราฝึกทำ บางทีงานก่อสร้างกว่าจะเสร็จก็ตึก เพราะหากเราไม่ทำก็อาจไม่เสร็จตามกำหนด บางครั้งก็กินเวลาไปกว่าตีสองตีสาม แต่พี่ๆ พ่อๆ ก็ยังยืนเคียงข้างเสมอ แม้จะเหนื่อยจะท้อก็ยังดีเพื่อนๆ ที่ร่วมสู้กับเราไม่ว่าจะตึกแคไหน ก็ไม่มีเสียงบ่นสักคำ คอยผลัดกันพักคนละห้านาที่บ้างสิบนาที่บ้าง แต่คนที่พักใช้ว่าจะนั่งเฉยๆ เขาก็เอากีตาร์มาร้องเพลงให้กำลังใจเพื่อนที่กำลังทำงาน จึงไม่รู้สีกว่ามันเหนื่อย แต่กลับสนุกที่ได้ทำงานร่วมกับเพื่อนๆ พี่ๆ หลังจากที่เราทำงานเสร็จแล้วเราก็เข้านอนกันบางคนก็อาบน้ำ บางคนก็ไม่อาบน้ำก็เข้านอนซะอย่างนั้นจนเป็นเรื่องธรรมดาที่ชาวค่ายเขาไม่อาบน้ำกัน

เรื่องอาหารในค่ายนั้น คนที่เคยมีประสบการณ์ในการออกค่ายก็น่าจะรู้ดีว่าอาหารในค่ายนั้นเป็นอย่างไร แยกแต่ละชามหากใครเจอเนื้อนั้นดูเหมือนเป็นเรื่องมหัศจรรย์ เพราะส่วนใหญ่จะเน้นที่ปริมาณ ส่วนหน้าตาและรสชาตินั้นดูเป็นเหมือนเรื่องที่ไม่ค่อยสำคัญเท่าไร และเป็นเรื่องที่น่าจะดูเป็นเรื่องปกติไปแล้ว คือการที่พูดเรื่อง “อุจจาระ” เวลากินข้าว มาที่แรกมี พี่และเพื่อนบางคนถึงกับมีอาการมึนในการกินสักเท่าไรนัก แต่บางคนถึงกับอ้วกแตกครับ เพราะที่เขาพูดได้เข้าถึงเหมือนเอาอุจจาระมาวางไว้ตรงหน้าจริงๆ แต่สุดท้ายพี่ก็มาสอนว่าทำไมเราต้องพูดเรื่องนี้เวลากินข้าว “เพราะเวลาเรากินนั้นเปรียบเหมือนเรากำลังทำงานสักอย่าง แล้ว “อุจจาระ” เป็นเหมือนจินตนาการ เป็นความคิดของเรา หากเราทำงานแล้วคิดถึงแต่สิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือที่เราเรียกกันว่า “ความกลัว” ใหม่ๆ ที่เป็นแค่ความคิดยังไม่เกิดขึ้นเป็นเพียงจินตนาการช่วงหนึ่ง แต่หลายคนก็กลัวจนอ้วกออกมา ใหม่ๆ ที่มันไม่มีจริง ยังไม่เกิดขึ้นจริง แต่กลับกลัวกันไปยกใหญ่ คำพูดของพี่ที่พูดออกมามันก็จริงนะ แต่เรากลับคิดไม่ถึง คิดแค่ว่าแกล้งกันสนุกๆ ในค่ายเท่านั้น แต่ทุกเรื่องที่พี่ได้บอกนั้นเป็นคำสอนที่ดีหรือดี มากในการใช้ชีวิต

การที่ผมมาค่ายครั้งนี้ผมได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่างจากค่ายนี้มาก ได้รู้สึกถึงองค์ประกอบของชมรมนอกหน้าต่างๆ ที่มี เพื่อน พี่ น้อง เพลงค่ายที่เป็น องค์ประกอบที่มีความสอดคล้องและมีความสัมพันธ์กัน เพื่อนที่เคยทำงานร่วมกัน ร่วมหัวเราะ ร่วมร้องเพลง ร่วมกิน ร่วมนอน จนเกิดเป็นความรัก ความผูกพัน พี่ที่คอยพ่ำสอน อบรม ผูกให้รู้จักอะไรมากมายในค่าย เช่น การทำงานเป็นทีม ความสามัคคีในกลุ่ม การวางแผนในการทำงาน และอีกหลายอย่างที่สำคัญและสามารถปรับใช้ในชีวิตได้ น้องที่คอยให้กำลังใจ คอยเป็นห่วง คอยดูแล เมื่อพี่ๆ เหนื่อยจากการทำงาน และพวกเราใช้ เพลงในการในการให้กำลังใจระหว่างเพื่อน พี่ น้อง ในการที่จะให้ทุกคนพร้อมที่จะสู้ต่ออุปสรรคที่ผ่านเข้ามาในวันข้างหน้า ไม่ว่าจะใน ค่ายนี้จะมีอะไรเกิดขึ้น ผมก็รู้ว่าไม่ได้มีผมคนเดียวที่แต่ผมรู้ว่ายังมี เพื่อนๆ และ พี่ๆ ที่คอยเป็นห่วงและทำให้ผมทนสู้กับปัญหาได้อย่างกล้าหาญ แม้การทำงานใน ค่ายจะเหนื่อยแค่ไหน มองไปข้างๆ ยังคงเห็นพี่ เห็นเพื่อนที่ยังยืนร่วมทุกข์กับเรา อยู่เราก็ไม่ท้อที่จะสู้ต่อไป เพียงมีเธอเคียงข้างร่วมถนนบนเส้นแห่งศรัทธา นี้ไปด้วย กัน วันเวลาที่เราได้เรียนรู้ที่จะไว้ใจกันเรียนรู้ที่เชื่อใจกัน เรียนรู้ที่ให้กำลังใจกัน แค่นั้นก็คงพอหากเรามีคนที่เราเชื่อใจ และเขาคอนั้นก็เชื่อใจในเรา หากเรามีคนที่เรา ไว้ใจ และเขาก็ไว้ใจเรา มีคนที่รอจะให้กำลังใจเรา และเขาคอนั้นก็เป็นคนที่คอยให้ กำลังใจเราตลอดเวลา คุณจะให้ใครหาคนเหล่านี้ให้คุณ หากคุณไม่ลองเปิดใจรับ และหากเรามีสถานการณ์หลายๆ สถานการณ์เป็นตัวมาเป็นตัวทดสอบว่า คุณสามารถไว้ใจคนคนหนึ่งได้จริง ก็ค่ายนี้แหละที่มีสถานการณ์นั้นมากมายและ แล้วคุณก็จะพบว่า คนในค่ายทุกคนคือคนที่มีความเชื่อใจ คือคนที่พร้อมจะเคียงข้างเรา ไม่สถานการณ์จะเลวร้ายแค่ไหน ทุกคนก็พร้อมที่จะก้าวไปด้วยกัน ไม่ทิ้งกันแม้ จะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม เขาคือเพื่อน พี่ น้อง ในค่ายนั่นเอง

แล้วเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วแล้ววันแห่งการอำลา ก็ใกล้จะมาถึง ในใจนึกว่าพรุ่งนี้จริงๆ หรือที่เราจะได้กลับ เรามาอยู่เกือบแปดวันแล้วเธอ ทำไม ในความรู้สึกคิดว่าตัวเองเพิ่งมา ความรู้สึกที่ได้พบได้เจอ มันเริ่มฝังแน่นในใจมากขึ้น กิจกรรมวันคืนสุดท้ายนั้นเป็นกิจกรรม รอบกองไฟ ได้เชิญพ่อฮัก แม่ฮัก และ

ชุมชนมาร่วมกิจกรรมด้วย เป็นกิจกรรม ที่เป็นแนวสันทนการคืนนั้นมีการแบ่งกลุ่มเป็นสามกลุ่มแล้วให้แต่ละกลุ่มไปคิดละครมาแสดงรอบกองไฟ คืนนั้นดูเหมือนว่าการแสดงจะเรียกเสียงหัวเราะกับชาวบ้านได้ไม่น้อย แต่พอเสร็จจากนั้น ก็เป็นการเปิดใจกันของชาวค่ายว่ามาค่ายนี้ รู้สึกอย่างไร มีอะไรอยากจะบอกกับใครบ้าง ในการเปิดใจในคืนนั้นกินเวลาไปถึงเช้า มีพื้นที่เดินบนเส้นทางสายกิจกรรมนี้มายาวนานได้ให้คำสอน คำแนะนำ อะไรหลายๆ อย่างกับน้องที่เพิ่งเคยมาเดินบนถนนสายนี้

เช้าแห่งการอำลา ในตอนเช้าวันนี้รู้สึกว่าการจะได้กินดีเป็นพิเศษ เพราะมันเป็นอาหารที่พ่อๆ แม่ๆ ในบ้านทำมาเพื่อทานข้าวร่วมกันเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากทานข้าวก็มีพิธีบายศรีสู่ขวัญ ให้ลูกๆ พ่อๆ แม่ๆ ในบ้าน ดูเหมือนทุกคนทำหน้าที่เสร็จ เพราะมันเป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่เราจะได้ พบกัน น้ำตาแห่งความรัก ความผูกพัน ของชาวค่าย พ่อ แม่และเด็กๆ ต่างพากันไหลออกมา เสียงร้องเริ่มดังขึ้นเป็นลำดับ ตามมาด้วยคำอวยพรของพ่อๆ แม่ๆ ช่วงเป็นภาพที่น่าจดจำมาก แล้วเราก็ได้กลับบ้านไปที่บ้านพ่ออีกแม่อีกเป็นครั้งสุดท้ายแล้วก็มีคนนำของฝากมาให้ลูกๆ ของตน แล้วทั้งหมดก็มารวมกันที่กลางหมู่บ้าน ในที่สุดนาที่แห่งการจากลา ก็มาถึงจริงๆ เรามาอยู่กลางหมู่บ้านแล้วชาวค่ายก็อยู่ท่ามกลางการล้อมรอบของชาวบ้านและเด็กๆ ที่เคยเจอหน้ากัน เล่นเกม ร้องเพลง ทำงานด้วยกัน ร่วมทุกข์ ร่วมสุขกันมา จนกลายเป็นความผูกพัน ก่อเป็นสายใย และความห่วงใยกัน แล้วในระหว่างนั้นผมเหลือวไปเห็นพี่คนหนึ่งที่เป็นรุ่นพี่ที่ มมส เป็นรุ่นพี่ที่ ออกแบบ ตราโรจนากร ชื่อพี่ภูมินั้นลงจากรถแล้วเข้าไปไหว้ชาวบ้านพร้อมกล่าวคำว่า “ขอบคุณครับที่ดูแลน้องๆ ของผมเป็นอย่างดี” ความรู้สึกในตอนนั้นมันแบบว่าพี่นั้นมีความห่วงใยเราขนาดนี้หรือหึงๆ ที่ก็หลายคนก็ไม่รู้จักชะด้วยซ้ำว่าพี่เป็นใคร แต่ก็ยังคงคอยเป็นห่วงน้องๆ นี้หรือรุ่นพี่ มมส ผมก็คิดว่าไม่รู้ผมจะเป็นพี่ที่ดีได้อย่างพี่ภูมินี้ไหม แต่ตอนนั้นมันก็ทำให้น้องหลายคนรู้สึกอบอุ่นไปตามๆ กัน แล้วเพลง “จำลา” ก็ดังขึ้นท่ามกลางการโอบล้อมของพ่อๆ แม่ๆ น้องๆ เพลงนี้มีมนต์ขลังอย่างมากสำหรับผม หากได้ยิน ได้ร้อง หรือได้อ่าน มันทำให้ผมคิดถึง

ภาพเก่าๆ เหตุการณ์ที่ประทับใจหลายเหตุการณ์ และคำสอนของพี่ๆ ที่เคยพร่ำบอก แล้วน้ำตามันเกิดไหลขึ้นมา ไม่ใช่แค่ผม ชาวค่ายหลายคน พ่อๆ แม่พี่น้องๆ หลายคน ก็เป็นเช่นเดียวกับผม เราต้องจากไปจริงหรือแต่ก็ต้องเป็นอย่งนั้นนั่นมัน้องๆ เดินมาส่งที่รถ เสียงคำอวยพร และน้ำตาก็เริ่มต้งขึ้นเรื่อยๆ แล้วรถก็เคลื่อนตัวออกจากหมู่บ้านอย่างช้าๆ แล้วเราก้ได้เดินทางกลับมาทำหน้าที่ของแต่ละคนต่อไป เพราะชีวิตเราต้องเดินต่อไปต้องเจอกับปัญหาอีกมากมาย ค่ายเป็นเพียงบททดสอบย่อยๆ ว่าคุณสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ แต่ในอนาคตอาจมีเรื่องราวอีกมากมายที่จะผ่านเข้ามา หากเรามีประสบการณ์ เราก้อาจไม่ต้องกังวลกับปัญหาเพียงแค่นี้ ประสบการณ์จะทำให้เรายึดสู้ได้ทุกเมื่อโดยไม่หวั่นไหว และถือว่่าเป็นการเรียนรู้อีกแบบ การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยอาจจะง่ายขึ้น สบายขึ้น และเราก้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

หากคุณยังไม่ลองเดินบนถนนสายนี้คุณจะรู้ใหม่ว่าระหว่างทางเราได้เจออะไรมาบ้าง พบอะไรมาบ้าง เห็นอะไรมาบ้าง สวยงามและน่าประทับใจแค่ไหน คุณอาจได้ยินเขาเล่ามา แต่คุณก็ได้แค่เป็นผู้ฟัง คุณยังไม่ได้อะไรหลายๆ อย่างที่คนพูดเขาได้ หากคุณลองก้าวมาบนถนนสายนี้ คุณจะรู้ว่ามันไม่เหนื่อยอย่างที่คิด มันไม่มีอะไรน่ากังวล แต่ยังมีเพื่อนร่วมทางอีกมากบนเส้นทางสายกิจกรรม เรายังรอความคิด ความสามารถของท่านที่จะมาร่วมสร้างสรรค์ สิ่งดีๆ ให้กับประเทศชาติของเรา และมีรถคันนี้ที่มีชื่อว่า “นอกหน้าต่าง” จะพาคุณไปยังถนนสายนี้อย่างอบอุ่น สนุกสนาน เรายังรอคุณอยู่ แค่นี้บอกเราจะจอต้อนรับคุณทันที มีเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่จะคอยเคียงข้าง หากคุณขอแค่คุณเปิดใจ คุณจะได้เรียนรู้ใหม่อีกมากมาย แม้เส้นทางจะยาวไกล ขอจงมั่นใจว่่า เราจะเคียงข้างคุณเสมอ

ชมรมนอกหน้าต่าง

โครงการสองมือ หนึ่งค่าย นอกหน้าต่างรวมใจเพื่อน้องครั้งที่ ๖

“ ลูกๆ กลับไปแล้วหมู่บ้านคงเงียบน่าดู ทุกคืนที่แม่ได้ยินเสียงลูกๆ ร้องเพลง
ทุกเช้าที่แม่ได้ยินเสียงลูกเปิดเพลงออกกำลังกาย แม่คงจะไม่ได้ยินเสียงนั้นอีกแล้ว ”

(รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๑)

ฟ้าลิขิตชีวิตเด็กค่าย

คำว่า “ค่าย” ทุกคนอาจจะมองเห็นว่ามันเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ ต้องทนอยู่กับสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบ ต้องอยู่ในกฎระเบียบ นอนตึกตื่นเช้า แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วคำว่า “ค่าย” มีความหมายมากมายนัก ค่ายทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง มันไม่ใช่สิ่งที่น่าเบื่ออย่างที่คิดแต่เป็นกระบวนการสร้างคนไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่น ต่างสถาบัน ต่างวัย ต่างความคิดที่มันจะคอยสร้างไปเรื่อยๆ

ในระยะเวลาที่อยู่ในค่าย ค่ายนี้มีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นค่ายเรียนรู้ ค่ายสร้าง และอื่นๆ อีกมากมาย แต่สำหรับค่ายที่ข้าพเจ้าได้จัดขึ้นและได้ทำในครั้งนี้ เป็นค่ายบูรณาการมีทั้งสร้าง เรียนรู้ และกว่าที่จะมาเป็นค่ายในครั้งนี้ได้ เหล่าทีมงานชมรมคนวัยใส ใส่ใจสุขภาพมีความตั้งใจที่จะจัดค่ายในครั้งนี้เป็นอย่างมาก และต่างก็อยากให้ทุกๆ ท่านได้มาเป็นส่วนหนึ่งในค่ายครั้งนี้

วันเวลาก็มาถึง หลังจากวันที่สอบปลายภาคเสร็จ (๘ มี.ค.๕๓) ข้าพเจ้าก็เก็บข้าวของเพื่อที่จะไปเตรียมค่ายในครั้งนี้ เพื่อนๆ ทุกคนต่างตื่นเต้นกับการ

ไปค่ายครั้งนี้ เพราะส่วนมากจะเป็นการไปค่ายครั้งแรกด้วยกันทั้งนั้น ครั้งแรกที่ข้าพเจ้ามองเห็นเพื่อนๆ รอขึ้นรถหน้าหอ มันทำให้ใจของข้าพเจ้าลั่นที่เห็นเพื่อนๆ พร้อมที่จะไปจริงๆ ทุกคนต่างเก็บข้าวของขึ้นรถพร้อมที่จะออกเดินทาง ช่วงเวลาในการเดินทางเพื่อนๆ ต่างก็ร้องเพลงอย่างสนุกสนาน และข้าพเจ้าอยากจะบอกว่าบรรณมิกิตาร์ กลอง แต่ไม่มีใครเล่นเป็นสักกะคนเลย พอร้องเพลงไปนานๆ เพื่อนบางคนบ้างก็หลับๆ ตื่นๆ เพราะเสียงเพลงที่เพื่อนร้อง ทุกคนต่างก็เหนื่อยล้ากับการนั่งรถพอถึงค่ายทุกคนต่างก็ตั้งใจ เย้เราถึงชะที! ทุกคนต่างแยกย้ายทำภารกิจส่วนตัว

ในช่วงเวลาในการเตรียมค่ายสามวันนี้มีอุปสรรคมากมายไม่ว่าจะเป็นเรื่องงบประมาณ เรื่องประสานงาน ส่วนเรื่องงบประมาณในการเตรียมค่ายในครั้งนี้เราใช้งบที่ทางชมรมพอมืออยู่บ้าง เพราะงบประมาณยังเบิกไม่ได้ ปัญหาที่เริ่มเข้ามาเงินที่จะใช้ซื้อของก็ไม่เพียงพอ เราได้แต่แก้ไขเฉพาะหน้าไปเรื่อยๆ จนถึงวันเริ่มค่ายวันแรก พอมารวันหนึ่งเพื่อนบอกว่าเงินเข้าบัญชีแล้ว มันทำให้สิ่งที่เคยกลัวใจได้หายไป

เช้าวันรุ่งขึ้นชาวค่ายได้เดินทางมาถึงค่าย ความรู้สึกในตอนนั้นข้าพเจ้าตื่นเต้นที่เห็นชาวค่ายหิวกระปาลงจากรถเด็กๆ ก็ตั้งใจที่เห็นพี่ๆ ได้เดินทางมาถึงหลังจากนั้นได้เริ่มกิจกรรมบายศรีสู่ขวัญด้วยจับฉลากพ่ออ๊ก-แม่อ๊ก บรรยากาศตอนนั้นทุกคนยิ้มแย้มแจ่มใส ชาวบ้านมารอรับชาวค่ายเด็กๆ นักเรียนนั่งเรียงเป็นแถวตาละห้อย พอถึงเวลาจับฉลากพ่ออ๊ก-แม่อ๊ก ข้าพเจ้าได้มองเห็นแววตาของชาวบ้านที่มองชาวค่ายรู้สึกดีใจมาก คิดว่าการอยู่ค่ายครั้งนี้ก็คงจะมีแต่ความสุขความอบอุ่นที่ชาวบ้านจะมอบให้ชาวค่าย แล้วแววตาของเด็กๆ ที่ตั้งตารอจะได้พี่อ๊ก ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าความรู้สึกของชาวค่ายในครั้งนั้นรู้สึกเหมือนข้าพเจ้าไหม แต่ข้าพเจ้าคิดว่าทุกคนต่างก็ตั้งใจและประทับใจที่ได้เห็นชาวบ้านและเด็กๆ ที่ตั้งหน้าตั้งตารอต้อนรับเป็นอย่างดี

พอตกบ่ายชาวค่ายได้ทำกิจกรรมเข้าฐานสานสัมพันธ์ฉันพี่น้อง ข้าพเจ้าเสียดาบมากที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมนี้ด้วย เพราะข้าพเจ้ากลัวแต่ไปประสานงานข้างนอก แต่มีเพื่อนคนหนึ่งพูดให้ฟังว่า เด็กนักเรียนมารวมเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนานและอยากจะบอกว่าไม่มีใครตกลองเป็น แต่ก็ยังดีที่ยังมีประธานที่จะพอตีได้เข้า

จังหวะบ้างไม่เข้าบ้าง ก็สนุกสนานกันไป เห็นรอยยิ้มของทุกคนแล้วมีความสุข พอดกเย็นบรรยากาศอันเปลี่ยนเหงามและว่าแหวกก็มาถึงหลังจากทำกิจกรรมร้องเพลงเสร็จทุกคนต่างก็เข้านอน ทันใดนั้นเข้าเจ้าได้มองไปเห็นแสงไฟระยิบระยับในห้องนา ตอนแรกข้าพเจ้านึกกลัวว่ามันเป็นแสงไฟอะไร แต่มันเป็นแสงไฟที่สวยงามมาก เพราะข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมาก่อนมันคล้ายๆ แสงหิ่งห้อย และสักพักนี้มีเพื่อนเดินมาบอกว่า มันเป็นแสงไฟของชาวบ้านที่ออกไปจับจิ้งหรีด หรือภาษาอีสานเรียกว่า ได้จิ้งหรีด ที่เรากินกันตอนเที่ยงใจ ความกลัวในขณะนั้นก็ได้หายไปกลายเป็นแสงไฟที่มองดูแล้วมีความสุข

เช้าวันรุ่งขึ้นของวันที่ สอง สาม สี กิจกรรมในสามวันนี้เป็น การปรับปรุงอาคารอเนกประสงค์ ทาสีกำแพง สามวันนี้ก็กิจกรรมจะคล้ายๆ กัน แล้วเวลาสามนี้ มีสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าประทับใจจนลืมไม่ลงก็คือ “น้ำใจของชาวบ้าน” และความร่วมมือของชาวบ้านทุกคนต่างก็ช่วยกันทำงานอย่างเต็มที่ผู้ชายก็ต้องงานหนักกันหน่อย ส่วนผู้หญิงก็แบ่งออกมาทำกับข้าว ชาวบ้านก็ได้มาช่วยทำด้วย เรื่องทำกับข้าวในครัวนี้ต้องยกให้พ่อครัวคนเก่งของค่ายก็คือ “พ่อครัววิทย์” วิทย์เป็นผู้ชายที่ทำกับข้าวเก่งมาก ข้าพเจ้าเป็นผู้หญิงยังทำกับข้าวไม่เก่งเท่ากับวิทย์เลย ได้แต่หุงข้าวหม้อใหญ่สุกบ้างไม่สุกบ้าง

ดีห้าของวันที่ห้าก็ได้มาถึง ชาวค่ายทุกคนเหนื่อยล้าและอ่อนไหวไม่อยากจะออกกำลังกาย ข้าพเจ้าก็มีความสุขเช่นกันขึ้นเหมือนกัน แต่ทุกคนก็ต้องฝืนออกกำลังกายเหมือนทุกๆ วัน สีหน้าของทุกคนช่างไม่สดใสเหมือนทุกๆ วันที่ผ่านมา การออกกำลังกายในครั้งนี้ เพื่อนๆ ทุกคนเหมือนยังไม่ตื่น เมื่อมองดูแล้วจะตลกก็ไม่ตลก จะว่าสงสารก็ไม่สงสาร พอออกกำลังกายไปเรื่อยๆ แสงแดดยามเช้าก็เริ่มโผล่ขึ้น ทุกคนแยกย้ายกันไปอาบน้ำ กิจกรรมวันนี้ชาวค่ายทุกคนต้องลงพื้นที่เรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้านทั้งหมู่บ้านชาทรายและหมู่บ้านมะเขือ ซึ่งจะมีการเรียนรู้ “ประเพณีแตกบ้าน การต้มเกลือ การทำขี้ไฟจิ๋ว และการหาขี้ยาง” ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังสองเรื่องก็แล้วกัน

“ประเพณีแตกบ้าน” ทุกคนอาจจะไม่เข้าใจและไม่รู้เลยด้วยซ้ำไปว่ามีประเพณีแบบนี้ของมัน เป็นประเพณีที่ทำกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ ชาวบ้านเล่ากันว่าตั้งแต่เกิดมาก็มีประเพณีแบบนี้แล้วพ่อแม่พาทำมาตั้งแต่เด็กจะว่าเป็นประเพณี

ความเชื่อที่ว่าได้ เพราะชาวบ้านบอกว่าวันนี้เป็นวันที่ไม่ดีชาวบ้านต้องออกไปข้างนอกหมู่บ้าน ห้ามอยู่ในหมู่บ้านและต้องออกไปทางทิศตะวันตกของหมู่บ้าน ชาวบ้านก็จะพากันออกจากหมู่บ้านไปทั้งวันห้ามเข้ามาอยู่ในหมู่บ้าน พอถึงเวลา ๑๗.๐๐ น. ชาวบ้านก็จะพากันกลับหมู่บ้านแต่ก่อนที่จะกลับได้นั้นจะมีคนแก่คนหนึ่งจะมาเรียกกลับถึงจะกลับได้คนแก่พูดว่า “มาเด้อกลับมาอยู่บ้านเฮา ฝนกะตกแล้ว เข้าปลาอาหารกะอุดมสมบูรณ์แล้ว กลับมาบ้านเฮาเด้อ มาเด้อ....” ชาวบ้านถึงจะสามารถกลับเข้ามาในหมู่บ้านได้ ประเพณีนี้อาจจะเป็นประเพณีการแก้เคล็ด เอาความไม่ดีออกจากหมู่บ้าน เพื่อที่ชาวบ้านจะได้อยู่กับอย่างมีความสุข

มาฟังอีกเรื่องที่ข้าพเจ้าอยากจะเล่าให้ฟัง การหา “ซี้ยาง” ข้าพเจ้าก็เคยเห็นทีนี้เป็นครั้งแรก เพราะหมู่บ้านของข้าพเจ้าไม่มีต้นยางใหญ่ขนาดนี้ แล้วก็ไม่มีชาวบ้านหาซี้ยางอย่างนี้ด้วย

ชาวบ้านเล่าให้ฟังว่า จะใช้มีดหรือขวานเจาะเข้าไปในต้นยางพอประมาณ แล้วก็นำไฟไปตรงรูที่เจาะไว้ หลังจากนั้นก็ปล่อยให้จนกว่าน้ำยางจะไหลออกมา พอได้น้ำยางแล้วชาวบ้านก็จะนำน้ำยางที่ได้ไปผสมกับท่อนไม้ที่ผุแล้วเพื่อทำเป็นเชื้อเพลิงในการก่อไฟ ซึ่งการหาซี้ยางของชาวบ้านนี้มันเป็นวิถีชีวิตที่สภาพแวดล้อมเอื้อให้ทำ แล้วชาวบ้านจึงได้นำทรัพยากรที่มีอยู่ใช้ให้เกิดประโยชน์

หลังจากลงพื้นที่เรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้านแล้ว พอตกเย็นจะเป็นกิจกรรม “แสงเทียนสองใจ” กิจกรรมนี้ข้าพเจ้าอยากจะทำให้มีทุกค่ายเลยก็ว่าได้มันเป็นการ

พูดความรู้สึกในการมาอยู่ค่ายในครั้งนี้ พูดในสิ่งที่ตัวเองอยากจะพูด พอเริ่มกิจกรรมทุกคนก็จะพูดไปเรื่อยๆ พอถึงเพื่อนคนหนึ่งเขาได้พูดความรู้สึกตั้งแต่วันแรกจนถึงวันสุดท้ายของการมาอยู่ค่าย พอถึงเหตุการณ์หนึ่งเขาได้พูดว่า มีเด็กๆ บอกเขาว่า

ด : พี่ ข พี่ ญ ตามหา บอกว่าให้ไปพบด้วย

ช : เดินไปหา ญ แล้วพูดว่า มีอะไร

ญ : ทำไมไม่เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ ไปไหนมา ทำไมไม่บอกกันก่อน ถ้าเป็นอะไรไปแล้วจะทำยังไง

ช : ก็ไม่ได้ไปไหน ก็แค่ออกไปเดินเล่นกับเด็กๆ ช่างนอก รู้สึกเบื่อๆ ปวดหัว

ญ : รู้ไหมว่าเพื่อนๆ ทุกคนเป็นห่วง ถามหา ช ว่าไปไหน ทำไมไม่เห็นมาร่วมกิจกรรม

ช : เจ็บ ขอโทษ ไม่คิดว่าเพื่อนๆ จะเป็นห่วงขนาดนี้ ขอโทษจริงๆ เหตุการณ์ที่เพื่อนคนนี้ได้พูดมานี้ ข้าพเจ้าก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย เราคุยกันอยู่ ๓-๔ คน ในเหตุการณ์นี้มีการเสียน้ำตาด้วย มันทำให้รู้ถึงความห่วงใยที่เพื่อนมีให้กับเพื่อน พอมาถึงเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง เขาได้พูดอะไรมากมายแต่เท่าที่จำได้เขาพูดว่า “ทำไมเมื่อมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นถึงไม่บอกเขา เขาพร้อมที่จะอยู่ข้างๆ เสมอ บอกเขามาลสิ” ข้าพเจ้ารู้เลยว่าเพื่อนพูดถึงข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเมื่อเจอปัญหาอะไรข้าพเจ้าจะไม่ค่อยบอกเพื่อนๆ จะพยายามแก้ปัญหาคนเดียวไปก่อน ไม่อยากให้เพื่อนมากลุ้มใจด้วย และข้าพเจ้าได้รู้ว่าเพื่อนยังเป็นห่วงเราเสมอ

เหตุการณ์ในกิจกรรมนี้ข้าพเจ้าคิดว่าชาวค่ายทุกคน ได้ทั้งรอยยิ้ม ความรู้สึกดีๆ ที่เพื่อนมีให้กันและกันพร้อมทั้งน้ำตาแห่งความปลื้มใจของชาวค่ายทุกคน เหตุผลนี้แหละที่ข้าพเจ้าอยากให้ทุกๆ ค่ายมีกิจกรรมแบบนี้ขึ้น เพื่อให้ทุกคนจะได้รู้ถึงความรู้สึกที่มีให้กันและกัน

แสงแดดยามเช้าของวันที่หก ชาวค่ายและชาวบ้านต่างมุ่งหน้าไปยังบ้านมะเขือเพื่อที่จะตั้งขบวนกลองยาวแห่กีฬาสิ และรณรงค์การดื่มสุราและสูบบุหรี่ ขบวนเริ่มเคลื่อนออกจากหมู่บ้านมะเขือเข้าสู่บ้านชาทราย ทุกคนต่างสนุกสนานกับการแห่ขบวนกลองยาวในครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นความสนุกสนาน รอยยิ้มของ

เพื่อนๆ และชาวบ้านมันทำให้ข้าพเจ้ายิ้มไม่มีวันหยุดเลยที่เดียว พอขบวนแห่ถึงสนามกีฬาโรงเรียนทุกคนก็ได้แยกย้ายไปกินข้าวโดยเรามีพ่อครัวคนเก่งทำกับข้าวไว้รอเด็กๆ ชาวบ้าน และชาวค่ายทุกๆ คนกับข้าวมีเนื้อเกือบไม่พอกันกิน พอตกบ่ายก็จะเป็นการแข่งขันกีฬาที่มีทั้งกีฬาหินวิบาก วิ่งหลายขา ตะกร้อ ฟุตบอล วอลเลย์บอล ลูกโป่ง ทุกคนต่างเล่นกันอย่างสนุกสนาน แสงแดดลับขอบฟ้า กิจกรรมรอบกองไฟก็เริ่มขึ้นชาวบ้านต่างพากันมาดูกิจกรรมรอบกองไฟของชาวค่ายที่ได้จัดขึ้น ทุกคนสนุกสนานกับกิจกรรมนี้

เช้าวันรุ่งขึ้นของวันที่เจ็ด วันสุดท้ายของการอยู่ค่าย เช้าวันนี้เป็นอะไรที่ตกใจมาก ทุกคนพากันตื่นสายกันหมด (๐๖.๐๐ น.) พ่อครัวคนเก่งก็ตื่นสายเหมือนกัน ทุกคนต่างพากันกลัวว่าจะทำกับข้าวเสร็จไม่ทันตักบาตร เพราะเช้าวันนี้เราจะตักบาตรอาหารอเนกประสงค์ร่วมกันกับชาวบ้าน แต่ทุกคนก็ต่างช่วยกันทำกับข้าวเสร็จทันตักบาตร ข้าพเจ้าเสียดายมากที่ไม่ได้ตักบาตรกับเพื่อน เพราะมัวแต่ไปอาบน้ำ เลยกลับมาไม่ทันตักบาตรกับเพื่อนๆ วันนี้มีเพื่อนคนหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าว่า “ยังไม่อยากกลับบ้านเลย อยากอยู่ต่ออีกสักหนึ่งวัน กลับไปคงจะคิดถึงพ่อฮัก-แม่ฮักและเด็กๆ น้าดู” ด้วยเสียงที่เศร้า

พอถึงกิจกรรมอำลา ข้าพเจ้าไม่ชอบกิจกรรมนี้เลย แต่ทุกครั้งที่มีกิจกรรมนี้ทำให้รู้ว่าทุกคนต่างก็จะคิดถึงกันและกัน เคยเจอหน้ากันอยู่ทุกวัน พรุ่งนี้ก็จะไม่เจอหน้ากันแล้ว ถึงแม้กิจกรรมนี้บรรยากาศอาจจะเศร้าแต่ข้าพเจ้าก็ตั้งใจ ยิ้มทั้งน้ำตา สายตาของเด็กๆ และพ่อฮัก-แม่ฮัก ที่จ้องมองชาวค่ายมันทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากจะกลับ แม่ฮักบอกว่าลูกๆ กลับไปแล้วหมู่บ้านคงเงียบน่าดู ทุกคืนที่แม่ได้ยินเสียงลูกๆ ร้องเพลง ทุกเช้าที่แม่ได้ยินเสียงลูกเปิดเพลงออกกำลังกาย แม่คงจะไม่ได้ยินเสียงนั้นอีกแล้ว คำพูดที่แม่ฮักได้พูดกับข้าพเจ้า มันทำให้ข้าพเจ้าน้ำตาคลอพูดอะไรไม่ออก ตื้นตันในความรู้สึกที่แม่ฮักได้มีให้กับเรา ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าอยากกลับไปเยี่ยมพ่อฮัก-แม่ฮักทุกเดือนเลยก็ว่าได้

ทุกคนได้เก็บสัมภาระขึ้นรถเด็กๆ พ่อฮัก-แม่ฮักต่างก็ถือข้าวของขึ้นรถช่วย ทุกคนต่างก็ได้ของฝากจากพ่อฮัก-แม่ฮักไม่ว่าจะเป็นมะม่วง ข้าวผัดถุง ข้าวผัดคอก น้ำใจที่พ่อฮัก-แม่ฮัก มีให้กับลูกๆ ทุกคน พอรถเคลื่อนรถออกจากหมู่บ้าน ข้าพเจ้าแทบกลั้นน้ำตาไม่อยู่ สายตาที่ทุกคนมองขึ้นมา

ที่รด รอยยิ้มที่ทุกคนยิ้มให้มันทำให้ข้าพเจ้าพูดกับตัวเองว่า “สักวันฉันจะกลับมาที่นี่อีก”

“ค่ายเปลี่ยนคน คนเปลี่ยนความคิด” ถ้าคุณได้มาสัมผัสกับคำว่า “ค่าย” อย่างที่ข้าพเจ้าสัมผัสอยู่ทุกวันนี้ คุณจะได้อะไรหลายๆ อย่างคุณจะรู้สึกเลยว่ามันไม่ได้น่าเบื่ออย่างที่คิด คุณจะได้สัมผัสกับสิ่งที่คุณไม่เคยเจอ ซึ่งคุณจะเข้าใจว่าค่ายให้อะไรกับคุณหลายๆ อย่าง และค่ายมีความหมายมากมายแค่ไหน ข้าพเจ้าอยากให้คุณลองสัมผัสดูว่ามันเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าพูดจริงหรือไม่ สุดท้ายข้าพเจ้าอยากจะเป็นกำลังใจให้กับเหล่าชาวค่ายทุกๆ คนผ่านบทเพลงนี้ มันเป็นเพลงประจำชมรมของข้าพเจ้าเองซึ่งพี่ๆ ได้แต่งไว้

เพียงแคเรา

อาจจะมึนน้ำตาลในเวลาที่เราเหนื่อย
อาจจะสัมผัสก็ครั้งเรายังลุกขึ้นได้
เพียงแคเราทำใจให้เข้มแข็ง
พอให้ใจได้หยุดยืนข้ามผ่านทุกเวลา
จงยิ้มสู้แม้รู้ว่าต้องแพ้
จงหันหน้าสู้ฟ้าเดินต่อไป
จากวันนี้ที่ใจเราแข็งแกร่ง
ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา

อาจจะรอความหวังของวันใหม่
อาจจะเจ็บแต่ต้องหายคงไม่นาน
อย่าอ่อนแรงก้าวไปแม้อ่อนล้า
แม้อ่อนล้าเราจะผ่านไปด้วยกัน
อย่าอ่อนแอแม้รู้ว่าอ่อนไหว
วันข้างหน้าอาจยาวไกลต้องไปถึง
ผ่านเรื่องราวร้ายแรงมาหนักหนา
จะจดจำทุกเวลาทุกนาที

ทุกรอยยิ้มนั่นแหละ คือกำลังใจที่เรามีให้กันและกัน

นางสาวพรสุภารัตน์ สมจิตร

โครงการคนวัยใสสัญจรครั้งที่ ๕ “สร้าง นำ ช่อม” พร้อมเรียนรู้สู่ชนบท ๑๑-๑๗ มี.ค. ๕๓

ณ โรงเรียนบ้านขาทรายมะเขือสามัคคี ต.พระเสาร์ อ. มหาชนะชัย จ. โยธธร

“เราเอาหนังสือทุกเล่ม เน้นเลยว่าทุกเล่มจริงๆ ที่อยู่ในชั้นหนังสือทุกชั้นที่มีเยอะ
มากๆ ลงมาวางกับพื้นก่อน แล้วค่อยนำผ้าชุบน้ำมาเช็ดหนังสือทีละเล่ม ทีละเล่ม ”

(ร่างวัลรอนขณะเลิศอันดับ ๑)

เรื่องเล่าชวค่าย

“เสียงหัวเราะ รอยยิ้ม คราบน้ำตา” เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในค่ายความรู้ที่ให้ น้อง ตลอดระยะเวลาสามวันสองคืน กับโรงเรียนเมืองเหนือพิทยาคม จังหวัดกาฬสินธุ์ สิ่งที่เกิดขึ้นในค่ายแห่งนี้มีมากมาย เราเดินทางออกจากมหาวิทยาลัยตั้งแต่เช้าครู่ของวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๒ จากมหาวิทยาลัยสู่วัโรงเรียนเมืองเหนือพิทยาคม ตลอดการเดินทางเต็มไปด้วยความสนุกสนาน ชื่นมื่น เราพี่น้องรุ่นสัมพันธ์ ร้องรำทำเพลงตีกลองบรตโดยสาร มีทั้งเสียงหัวเราะ เสียงพูดคุย บ้างก็นอนหลับพักผ่อนเอาแรง เมื่อเดินทางถึงโรงเรียนเสียงกลองก็เจียบลง ทุกคนต่างตื่นเต้นกับค่ายในครั้งนี้ โดยเฉพาะน้องๆ ปีหนึ่ง ที่ได้มาค่ายนี้เป็นครั้งแรก

เราก้าวลงจากรถพร้อมแยกเก็บสัมภาระเข้าสู่ที่นอนที่ได้มีการเตรียมไว้แล้ว จากนั้นทุกคนไม่รอช้า แบ่งงานกัน ส่วนหนึ่งไปทำอาหารกลางวัน อีกส่วนที่เหลือเดินขึ้นไปบนห้องสมุดของโรงเรียน โดยการนำของอาจารย์ท่านหนึ่งซึ่งคอยอำนวยความสะดวกให้กับเรา เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องสมุด ปรากฏว่าทุกคนอึ้ง ออกอาการตามๆ กันว่า โอ้ว.....แม่เจ้า นี่มันห้องสมุดหรือโกตั้งอะไรชักอย่าง ที่ดูเหมือนว่าไม่มีการเปิดใช้งานใดๆ มาก่อนหน้านี้อยู่ มันเต็มไปด้วยฝุ่น โต๊ะ เก้าอี้

วางระเกะระกะเต็มไปหมด ชั้นหนังสือจัดวางไม่เป็นระเบียบ หากใครได้เห็นห้องสมุดห้องนี้ คงต้องนึกไม่ออกเป็นแน่ว่าจะจัดการกับมันอย่างไรดี แต่ด้วยความตั้งใจบวกกับวิญญานชาวค่ายของเราทุกคนแล้ว เราจึงได้นั่งประชุมกันก่อนว่าจะทำตรงไหนก่อน เมื่อประชุมกันเสร็จแล้ว จึงได้ลงมือทำตามแผน เราเอาหนังสือทุกเล่ม เน้นเลยว่าทุกเล่มจริงๆ ที่อยู่ในชั้นหนังสือทุกชั้นที่มีเยอะมากๆ ลงมาวางกับพื้นก่อน แล้วค่อยนำผ้าชุบน้ำมาเช็ดหนังสือทีละเล่ม ทีละเล่ม เพื่อนคนอื่นต่างช่วยกันคนละไม้คนละมือ เช็ด กวาด ชั้นวางหนังสือด้วยความขะมักเขม้น ยกโต๊ะ เก้าอี้ ทุกตัวออกจากห้องสมุด และนำไปเช็ดล้างทำความสะอาดให้ใหม่เอี่ยม เพื่อนของเราบางคนถึงกับเอาบันไดป็นขึ้นไปเช็ดพัดลมบนเพดานเพราะทุกที่มีฝุ่นเกาะเยอะเต็มไปหมด เวลาผ่านไปสามถึงสี่ชั่วโมง งานก็ไม่เสร็จเสียที่ยินมองตุลกลับรู้สึกว่ามีแต่แค่ครึ่งเดียวอยู่เลย ระหว่างนั้นเพื่อนๆ ก็ทำงานทุกคนทำงานได้เร็วมาก ไม่มีเสียงพูดคุย จนได้ยินแต่เสียงเปิดหนังสือออกมา เช็ด เสียงเช็ดถูทำความสะอาดพัดลม เสียงยกกองหนังสือ จนเพื่อนคนหนึ่งทนไม่ไหว ลุกไปหยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่พกติดตัวมา เอามาเปิดเพลงฟัง และเมื่อเสียงเพลงดังขึ้น ทุกคนถึงกับหัวเราะ เพราะว่าเพลงที่เปิดขึ้นนั้นเป็นเพลงหมอลำ ซึ่งร้องโดย จินตหรา พูนลาภ ชื่อเพลงคือ ชีวิตฉันทาเธอไม่ได้ ซึ่งในช่วงนั้นกำลังฮิต เมื่อมีเสียงเพลงก็ดูเหมือนว่าทุกสิ่ง บรรยากาศรอบๆ ตุ๊กตาก็เริ่มมาขึ้น เราจึงมีพลังที่จะทำงานมากยิ่งขึ้น ทำให้ความรู้สึกดีๆ ในค่ายเพิ่มมากขึ้นกับเรื่องราวเล็กๆ เช่นนี้ และจากที่เงียบอยู่ก็มีเสียงพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปบางคนเหนื่อยก็นั่งมาอ่านหนังสือบ้าง และในความเหนื่อยล้าเหล่านี้ ก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้เรารู้ว่า มีคนห่วงใยเราอยู่เสมอเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน เพราะมีเพื่อนเราหิ้วกระติกน้ำพร้อมแก้วน้ำขึ้นมาบนห้องสมุดให้เราดื่ม เพราะเห็นว่าทุกคนเหนื่อยและที่น้ำเย็นดีไปมากกว่านั้นคือในกระติกนั้นไม่ใช่ น้ำเปล่า แต่เป็นน้ำแดงอันหอมหวานน่าดื่ม เราทุกคนจึงได้อร่อยกับน้ำหวานและมีความสุขในการทำงานมากยิ่งขึ้น และได้รู้สิ่งหนึ่งคือ ความมีน้ำใจระหว่างเพื่อนพี่น้องที่มีให้แก่กันในค่าย แม้จะเป็นเพียงแค่การกระทำที่เล็กน้อยก็ตาม แต่ความรู้สึกที่ได้กลับมานั้นหาได้ยากจากเหตุการณ์ต่างๆ ไป จากนั้นเราทุกคนจึงทำงานต่อด้วยความตั้งใจและมีกำลังใจ จนถึงเวลาพลบค่ำ ฝ่ายคหกรรมก็ได้เตรียมอาหารรอไว้แล้ว เราทุก

คนไปอาบน้ำและรับประทานอาหารร่วมกัน หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ เราก็กลับไปทำงานที่ค้างไว้ต่อ ทุกคนทำงานจนดึก แต่ก็ยังไม่นอนกัน จนพี่ๆ ปีสามสี่ห้า หก มาเรียกเราไปนอน (บังเอิญว่าพี่ชมรมเรามีครบทุกชั้นปี อีอิ) แต่การนอนครั้งนี้ช่างไม่ยุติธรรมกับเพื่อนๆ พี่ๆ ของเราที่เป็นผู้ชายเอาเสียเลย ทำไมล่ะ!! เพราะว่ามีการจัดเวรยามให้ผู้ชาย เป็นยามประจำการในแต่ละจุด คอยตรวจตราดูแลความเรียบร้อยของค่าย ส่วนผู้หญิงนอนพักผ่อนเตรียมตัวสำหรับวันพรุ่งนี้

ค่ายวันแรก เราตื่นกันตอนตีห้า มาออกกำลังกาย ซึ่งเป็นการออกกำลังกายที่แสนวิเศษที่สุด นึกภาพดูว่าทุกคนเพิ่งตื่นนอน ทั้งๆ ที่นอนดึก แต่ต้องตื่นแต่เช้า ทั้งอดโรยจากการทำงานหนักมาทั้งวัน แต่การออกกำลังกายครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งอื่นๆ เราเข้าแถวประมาณเจ็ดแถว โดยให้เพื่อนคนที่เป็นเวรยามออกมานำเพื่อนออกกำลังกาย พี่ๆ บอกว่าให้นำออกกำลังกายคนละหนึ่งท่า เพื่อนๆ ของเราไม่รอช้า คนแรกถือว่าเบสิค เป็นท่าออกกำลังกายธรรมดาๆ ไม่มีอะไรมาก คนถัดมาไม่แน่ใจว่า กินยาสิมเขย่าขวดหรือเปล่า โอ้.....จืดดดด ท่าที่นำเด็มนั้นช่างเป็นท่าที่ตลกพิสดาร ทุกคนเห็นแล้วต้องปล่อยก๊ากหัวเราะกันเกลียว พี่ๆ ทำหน้าดูแล้วถามว่า จะหัวเราะทำไม (ใส่อารมณ์แบบโหดๆ) เราก็ไม่รู้จะตอบว่ายังไงก็ทำมันตลกนี่นา แล้วพี่ก็สั่งให้เราทำท่านั้น เพื่อนที่นำเด็มนั้นบอกว่า มันชื่อว่าท่า “ผดุงนารี” เป็นอีกเหตุการณ์ที่สร้างเสียงหัวเราะ

ถึงแม้พี่ๆ จะทำหน้าดูเสียงโหด แต่ในใจพวกเรทุกคนต่างก็รู้ว่าพี่ๆ แค้แกล้งทำเฉยๆ ว่าแล้วพี่ๆ ก็หัวเราะออกมาเหมือนกัน มันน่าแปลก ไม่รู้ว่าสาร

เอนโดรฟินมันหลั่งออกมาหรือว่ายังไง ความรู้สึกในตอนนั้นคือ หัวใจพองโต มีความสุขอย่างบอกไม่ถูก คงเป็นเพราะเรากำลังมีความสุขกับสิ่งที่ทำอยู่ละมัง!!

หลังจากออกกกำลังกายเสร็จแล้ว ก่อนที่พี่ๆ จะปล่อยให้เราไปอาบน้ำ ก็ได้เล่าเรื่องคนที่ เป็นเวรยามให้เราฟังว่ามีคนหลับยาม พวกเราคนหนึ่งก็เลยถามขึ้นว่า “พี่ๆ รู้ได้ยังไงว่าเค้าหลับยาม” ในค่ายของเรา ก็จะมีวิทยุสื่อสารที่พวกเค้าเวรยามเขาใช้ติดต่อกัน ทุกคนที่เข้ากะอยู่ยามจะมีคนละหนึ่งเครื่อง โดยเวลาประมาณตีสาม พี่เค้า ว. ไปถามเพื่อนคนที่อยู่ยามคนหนึ่งที่ “ให้แจ้งชื่อลูกชายพร้อมรหัสมา” แต่เพื่อนคนนั้นตอบว่า “เหตุการณ์ทุกอย่างปกติดีครับ” เมื่อได้ฟังทุกคนจึงหัวเราะตลกกับเรื่องที่เกิดขึ้น เพราะว่าเพื่อนเราตอบไม่ตรงคำถามเนื่องจากหลับยาม จึงถูกทำโทษด้วยการให้คนที่ เป็นเวรยามทุกคนออกมาจับมือขบร่วมกัน โดยการนำออกกกำลังกาย

เชื่อว่าทุกคนที่ไปค่ายคงจดจำการออกกกำลังกายในครั้งนี้ได้ดี และอีกในไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า น้องๆ นักเรียนโรงเรียนเมืองเหนือพิทยาคมก็จะมาร่วมค่ายกับพวกเราแล้ว ทุกคนจึงแยกย้ายไปอาบน้ำพร้อมกับรับประทานอาหารเช้า และจัดเตรียมทุกสิ่งอย่างเพื่อรอรับน้อง พวกเราารู้สึกตื่นเต้นที่น้องจะมา เมื่อน้องมาถึง เราจึงพาน้องเข้าสู่หอประชุม ซึ่งช่วงเช้าก็จะเป็นกิจกรรมละลายพฤติกรรม และต่อมาช่วงสายก็มีปราชญ์ชาวบ้านมาให้ความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น แล้วก็ถึงเวลาเข้าสู่ฐานต่างๆ ซึ่งเราได้เตรียมไว้ให้แล้ว มีด้วยกันสามฐานคือ : **ฐานแรก** ตรงห้องสมุด ที่เป็นหัวใจสำคัญของค่าย โดยเราได้บูรณะทำความสะอาดใหม่หมด จัดหนังสือเป็นหมวดหมู่พร้อมกับระบบยืมคืนหนังสือ ที่เราได้จัดทำให้โดยการยืมผ่านบาร์โค้ด ที่เราได้นำไปโปรแกรมไปติดตั้งให้ในคอมพิวเตอร์ของห้องสมุดให้หนึ่งเครื่อง **ฐานที่สอง** : ฐานห้องคอมพิวเตอร์ที่จากแต่ก่อนใช้การไม่ได้เราได้ซ่อมคอมพิวเตอร์ให้ใช้การได้อย่างปกติ และ **ฐานที่สาม** : ฐานโรงอาหาร ฐานนี้จะเป็นการสนทนาการน้องๆ เล่นเกมต่างๆ สนุกสนาน ตีกลองร้องเพลง เราเวียนฐานเสร็จก็รับประทานอาหารกลางวันกัน พอตกช่วงบ่ายก็มีกิจกรรมต่อคือ กิจกรรมวอลเลย์บอลล์ เล่นเกมนอกอาคาร พาน้องไปเล่นเกมสนทนาที่ลานด้านนอก เสร็จถึงเวลา ๑๖.๐๐ น. ก็ปล่อยน้องกลับบ้าน และนัดแนะน้องๆว่าเราจะไปแห้วป่าการกุศลเพื่อการศึกษา ในหมู่บ้านรอบๆ โรงเรียนตอน ๑๗.๐๐ น. ถ้าน้องๆ คนไหนสนใจก็ให้ไปร่วม เพราะเป็นการสมทบทุนการศึกษาให้แก่น้องๆ โรงเรียนเมืองเหนือพิทยาคม

เมื่อถึงเวลาเราทุกคนเดินไปยังหมู่บ้านพร้อมกับป่าวประกาศให้ผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคสมทบทุนด้วย เมื่อเสร็จเราจึงกลับมาที่โรงเรียนเพื่อเตรียมงานสำหรับวันพรุ่งนี้ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของค่ายครั้งนี้

พอถึงตอนเช้าก่อนที่จะเป็นพิธีเปิดห้องสมุดใหม่ พวกเราก็พากันแต่งกายด้วยชุดนิสิต ออกไปแห่ต้นผ้าป่าตั้งแต่ปากทางเข้าหมู่บ้านมายังโรงเรียน โดยมีวงกลองยาวของหมู่บ้าน มาช่วยสร้างสีสัน ด้วยเสียง ฉิ่ง ฉาบ กลองยาว และเครื่องดนตรีอีสานต่างๆ ชนิด เรามีรถผ้าป่าหนึ่งคันที่มีต้นผ้าป่าอยู่บนรถ ทุกคนในขบวนถืออุปกรณ์การเรียนการสอน ที่จะนำไปมอบแก่น้องๆ คนละอย่าง สองอย่างบางคนถือหนังสือเรียน บางคนถือดีวีดี บางคนถืออุปกรณ์กีฬา ลูกบาสไม้แบดมินตัน ภายในขบวน ประกอบด้วย นิสิต นักเรียน ครูอาจารย์ และผู้ปกครองที่มาร่วมขบวนแห่ เราแห่ต้นผ้าป่า พร้อมกับร้องรำทำเพลงไปกั๊ววงกลองยาว จนไปถึงหน้าโรงเรียน จังหวะดนตรีก็ปลุกเร้าแรงเร้า สร้างความสนุกสนานให้กับทุกคนในขบวน มองดูเป็นภาพที่น่าประทับใจ แล้วเราก็กวาดต้นผ้าป่าไปตั้งใกล้ๆ กับสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน และหนังสือเรียนที่เราจะนำไปมอบให้กับทางโรงเรียน โดยในพิธีก็มีท่านผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นประธานในพิธี และยังมีการต่อยอดผ้าป่าจากทางท่านอาจารย์และผู้ปกครองหลายๆ ท่าน ทำให้ยอดเงินของกองผ้าป่าเพิ่มขึ้น สร้างความประทับใจให้กับพวกเราทุกคนอย่างยิ่ง จากนั้นก็เข้าสู่ช่วงพิธีการ ชมรมรุ่นสัมพันธ์ได้มอบ หนังสือเรียน อุปกรณ์กีฬา สื่อการเรียนการสอน เงินทุนการศึกษาจากกองผ้าป่า ห้องสมุดและห้องคอมพิวเตอร์ที่เราได้ไปบูรณะให้ ให้แก่ทางโรงเรียนเมืองเหนือพิทยาคม ทุกคนถ่ายรูปร่วมกัน พร้อมกับครบน้ำตาของน้องๆ และพี่ๆ ที่ไม่ยอมยกให้ถึงเวลาจะต้องจากกัน แต่ว่า ไม่มีงานเลี้ยงใดที่ไม่มีวันเสีกรา เฉากเซนกับ เรื่องเล่าชาวค่ายเรื่องนี้ ถึงจะเป็นส่วนเล็กๆ ของค่าย แต่ก็มาจากความรู้สึกดีๆ ที่กลั่นกรองออกมาจากหัวใจ และเติมเปี่ยมไปด้วยพลังในการที่จะพัฒนา สร้างสรรค์สิ่งดี เพื่อสังคมสืบต่อไป ความรู้นี้พี่ให้น้อง จะมีวันลืม!

“ข้าพเจ้าก็ไปเห็นได้ตอบอะไรนอกจากยิ้มให้พี่คนนั้นอย่างภูมิใจไป
มาก แต่ขอขอบคุณมากเลยว่าทำมากกว่านี้ก็ได้ ถ้ามันยังได้เงินไป

(รางวัลชมเชย)

หนึ่งค่ายแต่อีกหลายแรงใจ

๑๐-๑๘ มีนาคม ๒๕๕๓ “สองมือหนึ่งค่ายนอกหน้าต่างนอกหน้าต่าง
รวมใจเพื่อน้องครั้งที่ ๒” โรงเรียนบ้านโนนสวาทหนองโพบูรณ์ ต.อุทัยสวรรค์
อ.นาแก จ.หนองบัวลำภู เป็นอีกค่ายของชมรมนอกหน้าต่าง วัดอุประสงค์
ยังคงเป็นการช่วยเหลือน้องๆ ที่ยังขาดแคลนในหลายด้านตามสถานที่ต่างๆ แต่
ค่ายนอกหน้าต่างครั้งนี้ ทางชมรมไม่มีงบประมาณสนับสนุนจาก สสส. เหมือน
ปีที่ผ่านๆ มา เนื่องจากโครงการที่ส่งไปไม่ผ่านการอนุมัติ แต่ด้วยความพยายาม
และความตั้งใจจริงของพวกเรา ที่คิดเสมอว่า พวกเราอยากจะทำค่ายนี้อยากจะทำ
ช่วยเหลือน้องเหล่านั้นทำให้เราทุกคนมีกำลังใจ ในการหางบประมาณเพื่อออกค่าย
ให้ได้ และด้วยความตั้งใจจริงนี้ทำให้หน่วยงานต่างๆ มองเห็น และให้ความช่วยเหลือ
ทางชมรมมา ซึ่งเป็นอุปสรรค สื่อการเรียนการสอนจาก บิ๊ก C มหาสารคาม
ยังได้รับความอนุเคราะห์จากศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยมหาสารคามเป็นเงิน
จำนวนหนึ่ง และยังได้รับเงินสนับสนุนจากทางกองกิจการนิสิตของมหาวิทยาลัย
อีกด้วย ซึ่งทางชมรมเองรู้สึกปลื้มใจเป็นอย่างมากที่ยังมีหน่วยงานอีกหลายแห่ง

ยังคงให้การอนุเคราะห์และสนับสนุนทางชมรมนอกหน้าต่างด้วยดีเสมอมา และตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าเองได้ติดต่อประสานงานไปตามหน่วยงานต่างๆ โดยส่วนใหญ่ก็เป็นกองกิจการนิสิต ข้าพเจ้าต้องขึ้นๆ ลงๆ อยู่วันหนึ่งก็หลายรอบเหมือนกัน จำได้ว่าวันหนึ่งข้าพเจ้าได้พบพี่ที่กองกิจการนิสิตหัวเราะ และถามข้าพเจ้าว่า “งานอะไรหนักหนา เห็นวิ่งมาหลายรอบแล้ว” ข้าพเจ้าก็ไม่ทันได้ตอบอะไรนอกจากยิ้มให้พี่คนนั้นอย่างภูมิใจในคำถามนั้นมาก แต่อยากตอบมากเลยเวลาทำมากกว่านี้ก็ดี ถ้ามันยังได้เงินไปทำค่าย ข้าพเจ้ายังอยากได้ขนมไปฝากน้องๆ และชาวค่ายที่ไปเตรียมก่อนแล้วอีก ข้าพเจ้าเต็มทีสำหรับค่ายครั้งนี้มากเลยละ

ค่ายจริงแล้ว

วันแรกของค่ายนอกหน้าต่าง ก้าวแรกที่เดินลงรถข้าพเจ้ารู้สึกขำมากกับสิ่งแรกที่ได้ยินคือมีน้องคนหนึ่งวิ่งมาด้วยความดีใจและบอกว่า “พี่วันนี้ระชานปิดงานคือท่าน ส.จ. นะพี่” ข้าพเจ้ามองไปยังเดินที่จัดงาน เห็นท่านผู้ใหญ่หลายท่านรวมทั้งชาวบ้าน มีอยู่สองหมู่บ้าน และน้องๆ ที่มาคอยต้อนรับอยู่เป็นจำนวนมาก ใจหนึ่งก็อดรู้สึกเสียดายที่คนมาค่ายครั้งนี้มีจำนวนน้อยมาก เพียง ๒๐-๓๐ คน เท่านั้นเองมันรู้สึกหิวยังไม่ได้กับความรักพร้อมใจกันมาของชาวบ้าน ถึงมันเป็นแค่การทำอย่างง่ายของลูกๆ ชาวบ้านก็ยังคงให้เวลา สำคัญกับมันมาก “สิ่งของอาคารหลังใหญ่ได้ ไปได้วิ่งน้ำใสสะอาด”

ในขณะพิธีเปิดบ่อน้ำแล้วสามารถวิถีใจพวกผมคำพูดของประชาชนในพิธีประโยคหนึ่งได้ ท่านกล่าวว่า “นี่จะเป็นงานที่อยู่ที่นอกหน้าต่างคอยมอดูคนที่อยู่นอกหน้าต่างทำอะไรบ้างมีการดำเนินงานอย่างไร” ประโยคนี้ละทำให้ข้าพเจ้าคิดว่ามันไม่ใช่แค่ ท่านที่มองเราอยู่นอกแล้วบ๊องพี่พ่อแม่ เด็กน้อยเหล่านั้นอีก ที่ยังคงมองดูทุกการกระทำของเราทุกคนอยู่ ทำให้ข้าพเจ้าหึงระลึกอยู่เสมอว่าข้าพเจ้าเป็นใคร มาเพื่อทำอะไรให้แก่เขาเหล่านั้น และทุกการกระทำของเราจะส่งผลต่อเด็กน้อยเหล่านั้นมากมายเลย

พูดถึงเด็กน้อยเป็นอะไรที่ชื่นมากอยากรู้ อยากเห็นไปหมดทุกเรื่อง ตลอดการทำค่ายเรามีการแข่งงานกันเป็นฝ่ายทำงานในแต่ละวัน แน่นนอนว่าเราต้องมีฝ่ายที่ต้องดูแลเด็กน้อยเหล่านี้ด้วย แน่นนอนอีกเหมือนกันที่มันไม่ง่ายเลย ไม่ยอมอยู่เฉยๆ เลย

จนบางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกเป็นปัญหามาก แต่ทางเรามีเกมที่ใช้ปราบเด็กเหล่านี้ได้ คือ “เกมซ่อนตาตา” กตีกาก็แค่ใครหลับก่อนก็ชนะแล้ว จากนั้นเด็กๆ ก็พากันนอนตรงที่เราทำกิจกรรมนั้นละ แต่สภาพน่ารักมาก ข้าพเจ้ามองภาพที่เด็กนอนอยู่เต็มพื้นที่ไม่มีอะไรปูหรือหุยนเลยแล้วคิดว่า “เราคงคิดถึงเด็กซนๆ พวกนี้น้ำดูเลย” เรามีกระดาษติดไว้ให้น้องๆ เขียนความรู้สึก เขียนไว้เต็มเลยมีแต่คิดถึงพี่ๆ รักพี่คนนั้นคนนี้ ปลื้มใจดีเหมือนกัน ข้าพเจ้าได้ยินคำพูดหนึ่งที่บอกว่า “โห ทำงานก่อสร้างไม่เหนื่อยเท่าคุยกับเด็กน้อยเลยเด้อ” ข้าพเจ้าว่ามันก็จริงนะในการทำงานก่อสร้าง ตัวข้าพเจ้าเองทำอะไรไม่ค่อยเป็น ก็จะอาศัยยกถังปูน ตักทราย ตักหินให้แทน และพูดมากไปหน่อยเลยทำให้คนที่ทำงานก่อสร้างเข้าไปได้บ้าง (ข้าหรือรำคาญไม่รู้) โดยงานก็อาศัยชาวบ้านมาเป็นแกนนำ ชาวค่ายอาศัยเป็นคนช่วยทำและทำเท่าที่แต่ละทำเป็นและพอจะทำได้

ทุกวันเรายังมีการแบ่งงานกันเป็นฝ่ายตามแต่กิจกรรมของแต่ละวัน เรามีกิจกรรม เรียนรู้ฟาร์มโคนม การสอนน้องๆ การให้ความรู้ในเรื่องต่างๆ อีกหลากหลายในแต่ละวันช่วงตอนกลางคืน เราก็มียังมีบรรยากาศความเป็นนอกหน้าต่างของเราอยู่ เรามีการประชุมรอบกองไฟทุกคืน เป็นการประชุมเล็กๆ เพื่อถามไถ่กันระหว่างพี่น้องชาวค่ายของเราว่า “วันนี้การทำงานเป็นอย่างไรบ้าง มีปัญหาอะไรบ้าง

เหนียวบ้างหรือเปล่า” อีกอย่างที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุดคือการร่วมกันร้องเพลง ชมรม รอบกองไฟภายใต้แสงจันทร์และดวงดาวที่อยู่เต็มท้องฟ้าเป็นบทเพลงที่ฟังแล้วอบอุ่นมากเลย ในการรอบกองไฟทุกคืนจะมีพ่อฮักแม่ฮัก น้องๆ มาเล่นด้วย เรายังมีการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่ควรรู้โดยทั่วไป เป็นการแสดงละครสั้นที่เข้าใจง่าย ชาวบ้านก็ให้ความสนใจมากเลย เรายังมีอีกหลายกิจกรรมที่เล่าให้ฟังเท่าไรกระต่ายแค่นี้คงไม่พอหรอก

ในการออกค่ายวันที่ ๑๕ มีนาคมเป็นวันบุญประเพณี ทาง ผอ. มีเนื้อหมูมาให้หลายกิโลกรัม ยังมีขนมจีนน้ำยาอีกตั้ง ๕๐ กิโลกรัม เป็นขนมจีนจากบ้านแม่ฮักข้าพเจ้าเอง สุดท้ายก็กินกันไม่หมด ก็เลยเอาขนมจีนและข้าวที่เหลือไปตากแดดเอาไว้แล้วพี่ก็จะเอามาทอดให้กินตอนที่เราประชุมตอนกลางคืน เราชาวค่ายทุกคนได้มีโอกาสไปร่วมประเพณีบุญมหาชาติ (บุญเหวส) ได้ไปพร้อมกับชาวบ้าน ที่เรียกว่า แห่กัณฑ์หาซาลิเข้าเมือง หรืออีกหลายชื่อ และในวันต่อมาเราได้มีการแห่ที่ชาวบ้านเรียกว่า “แห่กัณฑ์หลอน” เป็นการแห่ที่ไม่บอกให้กับทางวัดได้รู้ล่วงหน้าก่อน ตอนเราแห่ไปพระที่วัดกำลังจะไปเข้าห้องน้ำต้องรีบออกมารับผ้าป่าที่ทำมา นี่เป็นวันที่พี่จากกองกิจการนิสิตมาเยี่ยมค่ายด้วย พี่ๆ ก็ร่วมบริจาคกับเราด้วยละ

ในวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๓ ก่อนกลับหนึ่งวันมีการทำกิจกรรมอีกหลายอย่าง ตอนเช้าเป็นการทำงานก่อสร้างและดูแลน้องๆ ตามปกติ พอเวลาตอนบ่ายเรามีการเดินขบวนรณรงค์เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ และการแข่งกีฬาระหว่างชาวบ้านเยาวชน และชาวค่ายตอนกลางคืนมีการรอบกองไฟคืนสุดท้ายพ่อฮักแม่ฮัก น้องๆ และท่านผู้ใหญ่หลายคนมาร่วมรอบกองไฟกับเรา ทางชมรมเองมีกิจกรรมต่างๆ มีขนม ของรางวัลมากมายให้น้องๆ ที่มาร่วมกิจกรรมกับเรา มีการแสดงละครซึ่งแต่ละการแสดงให้แง่คิดที่แตกต่างกันไป อย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าภูมิใจมาก สำหรับการแสดงของข้าพเจ้า มีพ่อคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าท่านได้เอาคำพูดของข้าพเจ้าและแนวคิดจากละครที่ข้าพเจ้าเล่น ไปสอนลูกสาวของท่านที่บ้าน มันคือผลที่ได้มาจริงๆ ไม่รู้จะพูดยังไงปลื้มใจมากจริงๆ

วันที่ต้องจากลา

วันนี้เป็นวันที่จะอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้าตลอดไปเลย ตอนกลางวันเราร่วมรับประทานอาหารกับพ่อฮักแม่ จากนั้นชาวบ้านมีการบายศรีสู่ขวัญก่อนกลับให้ ท่านผูกแขนให้ด้วยฝ่ายชาวบริสุทธ์ สำหรับข้าพเจ้าแล้วฝ่ายชาวเหล่านี้มีความอบอุ่น ความหวังดี ความห่วงใย จากชาวบ้านทุกคนที่มอบให้ สิ่งซึ่งใจมากอีกอย่างหนึ่งคือ ข้าพเจ้าโบกรถมาสำรวจค่ายแห่งนี้ได้มีโอกาสรู้จักรุ่นพี่คนหนึ่งซึ่งจบจากมหาวิทยาลัยมหาสารคามรุ่นแรกเลย ชื่อพี่ภูมิกับพี่เพลิงพี่ทั้งสองคนได้ให้การช่วยเหลือและดูแลพวกเราเป็นอย่างดี พี่ภูมิตำรวจอยู่ที่ สภ.นากลาง พี่ภูมียอยากมาร่วมค่ายกับเรามาก แต่เนื่องจากติดภาระหน้าที่ ที่เกี่ยวกับการเมืองทำให้มาไม่ได้ แต่วันนี้พี่ภูมิมาส่งพวกเรากลับ พี่ภูมิตเดินไปหาชาวบ้านและยกมือไหว้ทุกๆ คนพร้อมกับคำพูดที่ว่า “ผมขอบคุณมากที่คุณดูแลน้องๆ ของผมเป็นอย่างดี” ข้าพเจ้าซึ่งใจเป็นที่สุด คนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่มาบอกว่าเราคือน้องของเค้า นี่ละมหาวิทยาลัยมหาสารคามสักกี่ปี ก็จะมีแต่พี่น้องเสมอ ข้าพเจ้าไม่รู้จะอธิบายยังไงกับภาพในวันนั้นเลยจริงๆ วันนี้เป็นวันที่มีเสียงร้องไห้แต่มันเต็มไปด้วยความอบอุ่น และความหวัง ความหวังของชาวบ้านที่หวังให้กลุ่มนิสิตเล็กๆ เหล่านี้ได้กลับมาหาพวกเขาอีกครั้ง แม้แต่เราชาวค่ายเองก็ยิ่งรอคอยวันที่จะได้มีโอกาสกลับมาที่นี่อีกครั้งหนึ่งเช่นกัน เพราะที่แห่งนี้ได้กลายเป็นบ้านอีกหลังหนึ่งของเราทุกคนไปแล้ว

สุพรรณิ ชัยพิเดช

ชมรมบอหน้าต่าง

โครงการสองมือหนึ่งค่ายบอหน้าต่างบอหน้าต่างรวมใจเพื่อน้องครั้งที่ ๖

๑๐-๑๓ มีนาคม ๒๕๕๓

ณ โรงเรียนบ้านโนนสวาทหนองโพน้อย จ.หนองบัวลำภู

“ ค่ายนี้ก็สอนอะไรหลายๆ อย่างแก่งันที่ไม่สามารถหาได้จากตำราเรียน
อย่างแรกเลยก็คือการเสียสละเพื่อส่วนรวม ”

(ร่างวิไลชมเชย)

เรื่องเล่าของคนทำโป่ง

“โครงการ “เห็ดโป่ง ตุ่มป่า” โดยชมรมสวนฝันคนสร้างป่า ระหว่างวันที่ ๙-๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ณ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย...” เป็นคำพูด การกระทำที่พวกเราทำอยู่บ่อยๆ ในยามเย็นที่หน้าตลาดน้อย ที่ต้องตะโกนป่าวประกาศประชาสัมพันธ์ก่อนที่เราจะออกค่ายครั้งนี้ แค่ออกค่ายนี้ก็นับว่าสร้างความตื่นเต้นให้กับพวกน้องๆ หน้าใหม่หลายคนไม่น้อย จึงมีหลายคนเข้ามาสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการนี้ ซึ่งนับว่าการออกตัวในการประชาสัมพันธ์ของเราเป็นไปได้ด้วยดี

วันแรกกับการออกเดินทาง อาจเป็นเพราะค่ายนี้เป็นค่ายแรกของใครหลายๆ คน จึงมีการเตรียมพร้อมจนเกินเต็มที่ บางคนก็หอบหิ้วกระเป๋าใบโตมาด้วยสองมือ ไม่รู้เอาอะไรไปบ้าง ก่อนที่จะถึงจุดหมายที่เราจะทำโป่งกัน เส้นทางที่ค่อนข้างจะลำบาก เพราะเป็นทางขึ้นเขาที่ทั้งโค้งและชันมากๆ และแคบด้วย ทำให้ตลอดทางขึ้นหยุดเสียเวลารุ่นวายไปได้เป็นอย่างดี แต่ละคนคงไม่ต่างกันกับฉันที่มัวแต่คอยลุ้นอยู่ทุกวินาทีให้รถขึ้นเขาไปให้ได้ แต่ทุกคนก็โล่งอกเมื่อรถขึ้นมาจอด

ที่จุดหมายได้สำเร็จ กิจกรรมแรกที่พวกเราได้ทำก็คือ พิธีเปิดงานโดย หัวหน้าเจ้าหน้าที่ที่เป็นเจ้าของโครงการอาหารเพื่อช่างป่าที่อุทยานนี้ และเป็นการทำความรู้จัก และแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมด้วยกันต่อไป แต่ไม่น่าเชื่อว่าน้องๆ ที่มาใหม่นั้นมีแทบจะไม่ถึงสิบคนด้วยซ้ำ ทำให้ฉันทงัดหัวไปว่าเราจะทำงานตามที่เรากำหนดได้มัย แต่ทุกคนก็สนิทกันเร็วมาก ทั้งที่อยู่เก่าและมาใหม่รู้จัก พุดจากกันได้แค่เวลาไม่ถึงวัน ไม่นานก็จะค้ำแล้วต้องรีบทำธุระส่วนตัวให้เสร็จเร็วๆ ไม่อยากจะบอกว่าอากาศที่นี่หนาวจับใจมากอากาศลดลงถึง ๘ องศา และจะลงไปอีกเมื่อตึกขึ้น

วันที่สอง อุปสรรคแรกที่นำส่งสารที่สุดก็จะเป็นกลุ่มที่ต้องตื่นขึ้นมาทำอาหารในตอนเช้า ที่ต้องตื่นแต่เช้ามีตทำอาหารสำหรับคนทั้งค่ายทั้งมือเช้า และมือเที่ยงไว้ หลายคนอืดออก แต่ก็ได้ไม่นานเนื่องจากเป็นหน้าที่ที่ทุกคนต้องเวียนกันทำอยู่แล้ว เมื่อเราเสร็จธุระ รับประทานมือเช้าเสร็จก็เตรียมเครื่องมือสำหรับทำโป่ง และออกเดินทาง โป่งแรกที่เรากำทำเป็นโป่งที่ไม่ไกลจากที่พักเท่าไร แต่ด้วยทางชันๆ ลงๆ ทำให้เหมือนเราเดินมาไกล

ขั้นตอนการทำโป่งเทียม เราจะต้องหาพื้นที่ทำเลที่เหมาะสม ที่นั้นต้องเป็นที่ลาดสักหน่อย เป็นที่ที่สัตว์ป่าจะออกมาหากินด้วย จากนั้นเราก็ลงมือขุดดินเป็นร่องไปตามความยาวของหน้าดิน กว้างประมาณ ๕๐ ซม. ลึกประมาณ ๑ ฟุตเสร็จแล้วก็นำแร่ธาตุ อัตรา ๖๐% แคลเซียม เกลือแร่ ในอัตรา ๔๐% ลงไป จากนั้นเราก็ทำการกลบดินลงไปเหมือนเดิม ดูแล้วเหมือนจะทำงานง่าย แต่เนื่องด้วยเราทำโป่งขนาดใหญ่ และก็มีปัญหาดินแข็งจนจอบที่เราใช้ต้องกระเด็นออกจากด้ามบ้าง

หรือไม่ก็หน้าจอบดบังบานกันไปข้างหนึ่งเลยทีเดียว แต่ด้วยใจที่พกมาสำหรับค่ายครั้งนี้ พวกเราทุกคนต่างก็เต็มร้อย ทำให้วันนี้พวกเราทำโป่งเสร็จได้ถึงสองโป่ง เมื่อกลับมาถึงที่พักทำธุระเสร็จ พวกเราก็มีกิจกรรมสันทนาการผ่อนคลายไปบ้าง แต่คืนนี้คงเล่นได้ไม่มาก เนื่องจากอากาศที่หนาวจัดและความเหนื่อยล้าจากการทำโป่งมา ถึงแม้จะเป็นการสันทนาการใช้เวลาไม่นาน แต่ก็สามารถทำให้เราหัวเราะและผ่อนคลายได้ ท่ามกลางความมืดที่มีเพียงตะเกียงตัวเดียวที่ทำหน้าส่องแสงสว่าง ท่ามกลางวงล้อมของชาวค่าย

วันที่สาม พวกเราจะต้องทำโป่งที่สี่และโป่งที่ห้าต่อ แต่ด้วยระยะทางที่เราจะข้ามันไกลออกไปเรื่อยๆ จากวันนี้เราจึงได้ตัวช่วยในการขนอุปกรณ์ พร้อมทั้งอาหารมื้อเที่ยงที่เราจะไปกินที่นั่น ตัวช่วยแบ่งภาระของเราเป็นรถอีแต่นตามที่เราเคยเห็นทั่วๆ ไป แต่รถที่นี้ดัดแปลงได้แปลกตาไปกว่านั้น ปกติที่เราเคยเห็นจะมีส่วนที่บรรทุกของเพียงด้านเดียว แต่รถที่นี้มีที่ไว้สำหรับบรรทุกของทั้งสองด้าน ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ส่วนที่นั่งขับจะอยู่ตรงกลาง พวกเราไม่เคยเห็นรถอย่างนี้ก็เลยพากันสนใจขอนั่งรถไปยังจุดหมายที่จะทำโป่ง มันอึดมากแม้ว่าเส้นทางที่ไปจะต้องขึ้น-ลงเขาที่ชัน และไต่ไปตามไหล่เขาก็ไปได้สบาย ถึงแม้ว่ามันจะกระตุกแรงไปหน่อยแต่ก็สนุกดี

บรรยากาศบนเขาสูงที่มองเห็นเมฆลอยต่ำๆ ทำให้ฉันเพลิดเพลินไปกับสิ่งเหล่านี้โดยไม่รู้รู้สึกสะทกสะท้านต่อแดดร้อนเท่าไรนัก คนที่ขับรถพวกนี้เป็นเจ้าหน้าที่ ทุกคนต่างก็อริยาศยดี ชวนคุย ถามไถ่พวกเราเลยรู้สึกไม่เคอะเขินเท่าไร แต่พวกเราก็อ้างซักเหมือนกัน เจ้าหน้าที่ต่างก็เต็มใจตอบปัญหาพร้อมให้ความรู้แก่พวกเรา ทำให้ได้ความรู้ไม่น้อยจากที่นี่

มือกลางวันพวกเราบุเสื่อกินข้าวกันอยู่กลางเขา แม้จะเป็นแบบง่ายๆ แต่อาหารมือนั้นอร่อยมาก ทุกคนกินข้าวเยอะมากพร้อมกับวงสนทนากลางวงล้อมอาหารมือนี ทำให้ยังกินยิ่งสนุกยิ่งกินกันใหญ่ แต่ไม่รู้ว่าเพราะใช้แรงงานไปด้วยหรือเปล่า กับข้าวที่เรานำมาหม้อใบโตก็ยังเกลี้ยงหม้อ เมื่อเสร็จโป่งที่สี่ เราก็ได้พากันกลับที่พัก ทำกิจกรรมยามค่ำคืนกันต่อ

วันที่สี่ หลังจากเราทำโป่งซึ่งเป็นงานหลักเสร็จแล้ว วันนี้พวกเราทำได้ถึงโป่งที่หกแล้ว วันนี้ทำงานเสร็จเร็วกว่าที่คิดไว้มาก สงสัยเป็นเพราะทุกคนต่างก็ชิน

กับงานแล้วละมั้ง ทุกคนจึงได้กลับที่พักเร็วขึ้น แต่ปรากฏว่าวันนี้มีกิจกรรมพิเศษให้พวกเราประหลาดใจ และเราทุกคนต้องมีส่วนร่วมในงานนี้ นั่นก็คือ กีฬาสาธิตฟันส้อมพันธ์ ครั้งที่ ๑ เป็นการแข่งขันกีฬาของแต่ละกลุ่ม ซึ่งกีฬาแต่ละประเภทก็แปลกๆ ทั้งนั้นไม่รู้ว่าใครเป็นต้นคิด การแข่งขันก็เหมือนการแข่งขันกีฬาทั่วไป มีการเปิดพิธี เดินขบวน แต่ว่างานนี้ตรัมเมเยอร์เดินขบวนเราเป็นผู้ชายทั้งนั้น พร้อมด้วยการแต่งตัวสารพัดความประหลาดมาไม่เหลือเค้าโครงเดิมเลย แต่ละหนุ่มต่างก็แต่งสวยมาสุดๆ แต่งหน้าแต่งตา สงสัยหมดแปงเครื่องสำอางไปเยอะเลย ส่วนคนที่นั่งดูก็ฮากันไปตามๆ กัน บ้างหัวเราะจนน้ำตาเล็ดเลยก็มี (ก็มันตลกจริงๆ) กว่าจะเสร็จงานนี้ได้ พวกเราก็สนุกจนพกข้าวตำเขี้ยวไปตามๆ กัน ปิดท้ายงานนี้ก็ยังมีพิธีมอบรางวัลการแข่งขันอีก ทั้งของรางวัลก็ไม่ใช่อะไร เป็นลูกอมคนละเม็ดห้อยคอแทนเหรียญทอง คืนนี้พวกเราค่อนข้างจะใช้เวลาสนทนากันนานกว่าทุกๆ วัน เพราะด้วยเวลาที่พวกเรากระชับกว่าเดิม ทำให้วันนี้พวกเราต่างก็สนุกทั้งวันเลยก็ว่าได้

วันที่ห้า วันนี้พวกเราเหลือโป่งที่จะทำต่อเพียงโป่งเดียว แต่วันนี้เป็นโป่งที่ใหญ่กว่าทุกๆ โป่งที่เราทำกันมา แต่ด้วยสภาพดินที่เป็นใจกับเรา ทำให้ขุดกันง่ายหน่อย เวลาที่เหลือเจ้าหน้าที่ที่นั่งจึงอาสาพาพวกเราไปเล่นน้ำกับชมวิวที่ผาโคกนกกระบา แต่ว่าพวกเราก็ได้ปรึกษากันว่าจะมีทัวร์ให้เลือกอยู่สองกลุ่มแต่ให้ไปเพียงที่เดียว ไปพร้อมกันไม่ได้ ตัวฉันเลือกที่จะไปชมวิวที่ผาโคกนกกระบา เส้นทางที่จะไปนั้นต้องบอกว่าทำให้หลายๆ คนเสียวสันหลังได้เหมือนกัน ด้วยเส้นทางขึ้นไปทั้งสูงชันและคดเคี้ยวไปมา ฝ่าเวียนหัว พอมาถึงจุดหมายพวกเราก็สนใจอยาก หายจากอาการตึงกล้ามเนื้อที่ บรรยากาศล้อมรอบเต็มไปด้วยดอกไม้หลากชนิด ส่วนมากที่นั่นจะเป็นดอกกล้วยไม้ที่หาได้ยาก หรือไม่เคยเห็นมาก่อนก็สามารถเห็นได้จากที่นี่ ทำให้ฉันคิดว่าคุ้มค่ามากที่ได้มาครั้งนี้ เมื่อมายืนตรงจุดชมวิวที่ “ผาเยื้อง” ก็ทำให้ฉันได้กำไรชีวิตเพิ่มขึ้นอีก เนื่องจากทิวทัศน์เบื้องหน้านั้นเต็มไปด้วยภูเขาเขียวทึบเบียดเสียดกันอยู่หนาแน่น เวลานั้นก็แดดร้อนอยู่บ้าง แต่ว่าเบื้องหน้าฉันก็ยังมียิ้มอกจับตัวกันให้เห็น เป็นภาพบรรยากาศที่สวยงามๆ พวกเราต่างไม่รอช้าที่จะเก็บภาพสวยๆ อย่างนี้ไว้ เนื่องจากทุกที่ที่น่าสนใจหมดพวกเราเลยแวะถ่ายรูปกันไม่หยุดหย่อน กว่าจะกลับถึงรถถึงรู้ว่าตัวเองใช้แรง

หมดกันไปแค่วัน เมื่อกลับมาถึงที่พักก็ได้ตามกลุ่มที่ไปเล่นน้ำกัน พวกเขาสนุกสนาน ไม่ต่างกับกับเรา แต่เป็นการสนุกกันไปคนละแบบ ซึ่งทั้งหมดก็ทำให้เราผ่อนคลาย หายเหนื่อยและสนุกสนานไปตามๆ กัน

วันที่หก วันสุดท้ายของการอยู่ค่ายร่วมกันแล้ว วันนี้ทุกคนตื่นกันแต่เช้า จัดเก็บของสัมภาระกันให้วุ่น แต่ก่อนจะกลับพวกเราได้ทำพิธีปิดงานอย่างเป็นทางการเสียก่อน ทางชมรมเราได้มอบของที่ระลึกพร้อมกล่าวคำขอบคุณสำหรับการดูแล ช่วยเหลือและกล่าวคำอำลาเจ้าหน้าที่ที่นั่น สุดท้ายก็เป็นการอำลาขากายด้วยกันเอง ตอนแรกทุกคนต่างก็ตั้งใจที่จะได้กลับบ้าน กลับที่พัก แต่พอมองเห็นการร่ำลาของเพื่อนๆ ที่เคยทำงานด้วยกันมา ก็อดเสียใจไม่ได้ที่ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะมีโอกาสอย่างนี้อีก

วันนั้นทุกคนต่างก็ยิ้มให้กันเป็นรอยยิ้มที่มาจากใจแฝงความหมายในนั้น ที่ไม่สามารถจะบรรยายออกมาได้ แต่เชื่อว่าทุกคนที่ได้สัมผัสจะเข้าใจได้ด้วยตัวเอง ตลอดระยะเวลาที่อยู่ค่ายนี้ฉันได้นั่งนึกถึงภาพที่เราต่างก็ได้ร่วมกันทำ ไม่ว่าจะทำโป่ง เล่นเกม ทำอาหาร ร้องเพลงด้วยกัน รู้สึกว่าเวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกินและถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากจะกลับมาที่นี่อีก กลับมาดูผลสำเร็จที่ได้ทำลงไป แต่ตอนนี้ฉันภูมิใจมากที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการอนุรักษ์สัตว์ป่า แม้จะช่วยได้ไม่มากนัก แต่ฉันก็ได้ลงมือทำ และค่ายนี้ก็สอนอะไรหลายๆ อย่างแก่ฉันที่ไม่สามารถหาได้จากตำราเรียน อย่างแรกเลยก็คือการเสียสละเพื่อส่วนรวม การอยู่ร่วมกับผู้อื่น การทำงานร่วมกัน และอีกหลายๆ อย่าง และเยาวชนอย่างฉันก็ขอที่จะยืนยัน สืบทอดเจตนารมณ์นี้ไว้

สาริณี ทองเชื้อ

ชมรมสถานฝึกคนสร้างป่า

โครงการ เข็ดโป่งตุ้มป่า ณ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูหลวง

บ้านสานตม ตำบลสานตม อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย

พนักงานไฟฟ้าส่งลงเร็ว และทุกคนจึงปลอดภัย ตอนค่ำพวกเรากลับมาจาก
งานไฟฟ้า จนถึงได้รู้ว่ามันเสี่ยงอันตรายแค่ไหน ทุกคนคงเหนื่อย
ทั้งวัน บงกชรัตน์วาดเจ็บ ฟกข้าเล็กน้อย บ...

(รางวัลชมเชย)

ขอเชิญออกค่ายกับชมรมทอฝัน

“ขอเชิญร่วมออกค่ายกับชมรมทอฝัน ทอฝันสานสัมพันธ์เพื่อน้อง # ๖ ณ โรงเรียนบ้านตาตรินทอง ต.ธาตุทอง อ.ธาตุทอง จ.ชัยภูมิ ระหว่างวันที่ ๑๑-๒๐ มีนาคม ๒๕๕๓ สนใจติดต่อ...”

ฉันยืนมองป้ายไม้ัดขนาดใหญ่ที่ผูกติดกับต้นไม้หน้าอาคารในรั้วมหาวิทยาลัย มันเป็นเรื่องที่ทำให้สมาชิกชมรมทอฝันอย่างฉันออกจะภูมิใจอยู่ไม่น้อยที่ได้สรรค์สร้างขึ้นมาให้คนที่เดินผ่านไปมาได้อ่าน ตอนนี้มีมันตูอ่านยากสักนิด เพราะฤทธิ์ของน้ำฝนนั่นเองที่ชะล้างตัวหนังสือออกบางส่วน ฉันรีบจัดการเก็บป้ายเชิญชวนขึ้นรถกระบะกลางเก่ากลางใหม่ก่อนที่จะก้าวขึ้นรถลั่นหวนคิดถึงภาพของวันวานขณะที่อยู่ที่ค่ายอาสาพัฒนาที่นับเป็นค่ายแรกในชีวิตของฉัน ทุกภาพความประทับใจก็ได้ย้อนกลับมาฉายซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ภาพท้องนาพร้อมกับพระอาทิตย์ที่สาดส่อง ปรากฏให้เห็นอีกครั้งหลังจากถูกปลุกให้ตื่นด้วยหลุมขนาดพอดีกับยางล้อรถ ผู้โดยสารส่วนใหญ่จึงสะดุ้งตื่นขึ้น

มาด้วยความจงง แต่สำหรับบางคนก็ยังไม่ได้หลับเลยหลังจากเดินทางออกจากบ้านพักภายในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ซึ่งที่นั่นเปรียบเป็นศูนย์รวมสมาชิกของชมรมหอฝัน พวกเราที่ตื่นนอนจากรถที่ขับตกหลุมก็นั่งมองพระอาทิตย์ดวงสวยบ้างก็นั่งคุยกัน บ้างก็ร้องเพลงค่ายเพื่อเป็นการฝึกซ้อมและกระตุ้นให้ตื่นจากความง่วงนอน จนรถโดยสารได้พาทุกคนเข้าสู่จังหวัดชัยภูมิ วันนี้เป็นวันแรกของการเตรียมค่าย ฉันทันต์เต็นท์อีกไม่กี่ชั่วโมงเราก็จะถึงโรงเรียนบ้านตาตรินทองอันเป็นจุดหมายปลายทาง

ภาพแห่งการผจญภัยบนถนนทำให้ฉันทันต์ยิ้มแบบแหงๆ อีกครั้งไม่ได้จากรถที่วิ่งอยู่บนนลาตยทางตรงอยู่ดีๆ ก็เริ่มเปลี่ยนมาได้ขึ้นภูเขาแทน แล้วก็คลุกแปลฝุ่นสีแดงอีกหลายสิบกิโลเมตร บางคนต้องถอดเสื้อเพื่อจะมาปิดหน้าปิดตาเพื่อกันฝุ่น ส่วนโก๋อย่าง ขนม ผัก เนื้อสัตว์ที่ซื้อมาจากตลาดจากการแวะพักรับประทานอาหารเขาก็เคลือบด้วยเศษฝุ่น ดินแดง รถวิ่งไปอย่างไรบ้าง พวกเราก็ไม่อาจตอบได้นอกจากพวกเราที่นั่งบนหลังคารถ จนถึงที่หมาย พวกเราก็ก้าวลงจากรถ ภาพทุกคนเหมือนเพิ่งเข้าไปเสริมความงามกันมาด้วยการยิ้มแฉ่งเป็นสีแดงอิฐ ทำให้ฉันทันหัวเราะได้อย่างไม่เบื่อ เราช่วยกันขนอุปกรณ์ ข้าวของ อาหารที่เตรียมมาจากมหาวิทยาลัยไปเก็บไว้ในบ้านพัก และโรงเรียนบ้านตาตรินทองแห่งนี้เป็นสถานที่ที่จะเป็นสถานที่สร้างห้องสมุดในช่วงปิดภาคเรียนให้กับน้องๆ

โรงเรียนบ้านตาตรินทองเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ปานกลาง มีอาคารอเนกประสงค์ ๒ ชั้น ๑ หลัง มีอาคารไม้ยกพื้นเทพูนซีเมนต์ ๒ ชั้น และเป็นอาคารที่ไม่สามารถใช้งานได้ มีโรงอาหารเล็กๆ มีอาคารเล็กชั้นเดียว ๑ หลังและเป็นที่พักพวกเราใช้เก็บอาหารและให้เป็นห้องนอนของผู้ชาย

ตอนบ่ายเราเริ่มสำรวจพื้นที่ ผู้ชายก็ไปเตรียมสถานที่และติดตั้งไฟ ผู้หญิงก็เตรียมอาหารเพื่อรับประทานกันในมื้อต่อไป และความประทับใจก็เกิดขึ้นเมื่อ พี่เปา บุคคลที่ฉันทันถือว่าเป็นพี่ชายที่แสนดี คอยให้ความช่วยเหลือและความร่วมมือเป็นอย่างดีตลอดค่านี พี่เปาได้มาขอความช่วยเหลือจากพวกเราไปช่วยกันดับไฟป่า พวกเราก็ยินดีที่จะไปกันทุกคน พี่เปาเกณฑ์ผู้ชายทุกคนไปช่วยกัน

ดับไฟฟ้า ผู้หญิงหลายคนรวมทั้งฉันเองก็อยากไปแต่พี่เป่าบอกว่ามันเป็นภารกิจที่หนักหนาสาหัสอยู่มาก ทำให้ฉัน ที่ในตอนแรกอยากไปกลับคำขอไม่ไปเพราะกลัวไปเป็นตัวถ่วงให้กับคนอื่นแทน ในตอนแรกที่พวกผู้ชายไป ฉันภาวนาให้ไฟฟ้าสงบลงเร็วและทุกคนจงปลอดภัย ตอนค่ำพวกเรากลับมาจากดับไฟฟ้า ฉันถึงได้รู้ว่ามันเสี่ยงอันตรายแค่ไหน ทุกคนดูเหนื่อยและหมดแรง บางคนก็บาดเจ็บ ฟกช้ำเล็กน้อย บางคนไหล่หลุด ฉันและผู้หญิงคนอื่นๆ ช่วยกันปฐมพยาบาลแล้วก็นำอาหารมาให้ทุกคนรับประทาน พี่เป่ายิ้มหน้าไม่หุบเลย นอกจากมีพวกผู้ชายในค่ายแล้ว ก็ยังมีคุณอา คุณลุง อีกหลายท่านที่ได้ไปช่วยกันดับไฟ ทุกคนพูดคุยกันสนุกสนานหลังจากเหน็ดเหนื่อยมาหลายชั่วโมง

วันต่อมา พวกเราก็ยังดำเนินการเตรียมวัสดุอุปกรณ์กันพร้อมแบ่งหน้าที่กัน ผู้ชายกว่าครึ่งไปก่ออิฐกันเป็นตัวอาคารห้องสมุดไว้ก่อน ๓ ชั้น ส่วนตัวฉันก็ได้รับมอบหมายให้รับตำแหน่งงานเช่นกัน เพื่อนๆ และพี่ๆ ที่มาด้วยกันดูตั้งใจทำงานกันทุกคน พร้อมช่วยกันอย่างแข็งขัน พี่ช่วยน้อง น้องช่วยพี่ บางคนก็ให้กำลังใจกันและกัน บางคนทำงานไปพร้อมสร้างอารมณ์ขันให้เพื่อนได้หัวเราะไปด้วย โลกจึงดูสดใสขึ้นมาเมื่อทุกคนมีรอยยิ้มให้กัน

ในตอนเย็นหลังจากรับประทานอาหารทุกวัน พวกเราที่เรียกตัวเองว่าเป็น “คนเตรียมค่าย” ก็จะมานั่งล้อมวงกันเพื่อสรุปงานที่ทำในแต่ละวัน พวกเราใช้เวลาในการเตรียมค่าย ๓ วัน

ฉันรู้สึกตื่นเต้นและอยากเห็นหน้าผู้ร่วมค่ายที่กำลังเดินทางมาในเช้าของวันที่ ๑๑ มีนาคม รอยยิ้มและเสียงเพลงที่พวกเราพร้อมร้องกันเริ่มฉายชัดขึ้นหลังจากที่รถโดยสารแล่นเข้ามาภายในตัวโรงเรียน

ฉันเห็นผู้โดยสารที่มาถึงกำลังเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง กิจกรรมสันตนาการเริ่มมีขึ้นเพื่อให้ทุกคนได้ผ่อนคลายความเมื่อยล้าจากการเดินทางแสนยาวไกลแล้วจึงให้ทุกคนไปเก็บสัมภาระ พวกเรากว่า ๖๐ ชีวิตพร้อมรับประทานอาหารกันก่อนที่จะทำกิจกรรมเข้าฐานซึ่งทดสอบและให้แง่คิดแก่ผู้ร่วมค่าย กิจกรรมบางฐานทำให้ทุกคนต้องอดทน ฝ่าฟันอุปสรรคที่มีอยู่บางอย่างที่บางคนไม่เคยทำก็ได้ร่วมกันทำ ฉันรู้สึกได้ว่าทุกคนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

คำวันนั้นพวกเราใช้ลานกว้างเป็นที่ประชุมพร้อมทำกิจกรรมร่วมกัน พวกเราแบ่งงานกันทำ ทุกคนจึงได้ทำงานกันหมด รุ่งขึ้น ทุกคนพร้อมในชุดทำงานนั่งล้อมวงเพื่อประชุมแบ่งงานกันอีกครั้ง ฝ่ายก่อสร้างก็ไปสร้างห้องสมุดตรงอาคาร โดยเอาส่วนที่เป็นใต้ถุนอาคารสร้างขึ้นเป็นห้องสมุด ฝ่ายพัฒนาชุมชนก็สร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้แก่โรงเรียน ปลูกผักบ้าง ทาสีรั้วบ้าง หาพินบ้าง ส่วนสำรวจชุมชนก็เดินทางออกจากโรงเรียนไปสำรวจป่า ได้สมุนไพรตามสภาพพื้นที่ชุมชน ทำให้ทุกคนได้เห็นพืชสมุนไพรในท้องถิ่น บางคนไม่เคยเห็นก็ดูกันใหญ่ เรียกว่าทั้งดูทั้งลองกินอย่างไม่กลัวตายเลยทีเดียว ฝ่ายสื่อการเรียนการสอนและหัวหน้าเด็กน้อยก็ทำหน้าที่ในการสร้างสิ่งเกี่ยวกับการเรียนตามพัฒนาการของเด็ก สอนน้องๆ ร้องเพลง สร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะให้กับน้องๆ พวกเราก็ได้รับผลพลอยได้ไปกับเขาด้วย นอกจากนี้เรายังมีกิจกรรมคือ “การมีพ่อฮัก-แม่ฮัก” พวกเราชาวค่ายได้ร่วมกันลุ้นทุกคนว่า พ่อฮัก-แม่ฮัก จะจับได้ใครเป็นลูกบ้าง บางคนก็ลุ้นว่าจะได้เดินไกลหรือเดินใกล้ คนไหนถูกพ่อฮักแม่ฮักที่อยู่บ้านไกลๆ จับได้ ก็จะถูกล้ออย่างสนุกสนาน เป็นที่หัวเราะกันถ้วนหน้า

ชาวค่ายใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับชาวบ้านที่ตาตรินทองผ่านมา ๘ วัน นอกจากได้เรียนรู้วิถีชีวิตของคนในหมู่บ้านแล้วยังเต็มไปด้วยความผูกพันต่อคนในค่ายและชุมชนอีกด้วย สิ่งที่บ่งบอกได้คือความมีน้ำใจที่ชาวบ้านนำอาหาร ขนม ผลไม้มาให้พวกเราได้กินกันจนอิ่มท้อง แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้จากค่ายในครั้งนี้คือ “ธรรมชาติในฤดูแล้งกลับเป็นบทเรียนสำคัญต่อคนที่ตาตรินทอง ผลกระทบจากฤดูร้อนนั้น นอกจากมีผลต่อการดำรงชีวิตแล้วยังส่งผลกระทบต่อธรรมชาติอีก” ยามหน้าแล้งอย่างนี้ บางวันน้ำประปาก็เกิดไม่ไหล ทำให้ชาวบ้านเดือดร้อนและลำบากต่อการหาน้ำมาใช้ เมื่อยามหน้าแล้งมาถึง คนที่นี้เดือดร้อนถึงกับไม่มีน้ำใช้น้ำดื่ม หน้าแล้งปลูกพืชผลก็อาจตายได้ง่าย ถึงแม้ว่าพื้นที่จะมีลำปะทาวไว้ใช้ แต่ก็ยังไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้ใช้อยู่ดี ชาวบ้านในหมู่บ้านส่วนใหญ่จึงมีโอ่งน้ำขนาดใหญ่ใส่น้ำไว้หลายๆ ใบเพื่อที่จะนำมาใช้ในฤดูร้อน อย่างเช่นบ้านแม่ฮักของฉัน “แม่น้อง” แม่น้องมีโอ่งน้ำเก็บน้ำไว้อยู่หลายใบแต่แม่ก็บอกว่ายังไม่พอสำหรับฤดูแล้ง เพราะว่าแล้งมาก ที่นี้ถึงยามแล้งก็แล้งสุดๆ ยามหนาวก็หนาวสุดๆ เหมือนกัน แม่น้องบอกว่าแม่สร้างสระน้ำไว้เพื่อที่จะได้สูบน้ำจากสระน้ำมาใช้

ในยามหน้าแล้งแบบนี้ นอกจากไม่มีน้ำดื่มน้ำใช้แล้ว การปลูกพืชแล้วตายก็เป็นผลมาจากหน้าแล้งน้ำแห้งเหือด อีกเช่นกัน พืชผลที่ขายได้เงินจึงไม่พอต่อค่าใช้จ่ายในการยังชีพ คนหนุ่มสาวในหมู่บ้านจึงไม่มีให้เห็นเพราะเข้าไปทำงานในเมืองกรุงกันหมด เหลือแต่ผู้เฒ่าผู้แก่ที่คอยเลี้ยงดูหลานๆ ตามลำพังจึงเกิดเป็นปัญหาครอบครัวตามมา และหน้าแล้งเป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้ไฟไหม้ป่าเกิดขึ้นมากที่สุดอีกด้วย เราไม่อาจรู้เลยว่าจะเกิดไฟป่าตอนไหนเพราะสภาพอากาศที่แห้งแล้งสามารถเกิดไฟป่าได้ทุกเมื่อจึงต้องมีการจัดเวรยามคอยระวังไฟป่าตลอดเวลา

วันที่ฉันชอบมากที่สุดคือการได้ออกจากโรงเรียนบ้านตาตรินทองเพื่อไปศึกษาเรียนรู้พื้นที่ภูเขา เวลานั้นฉันและคนในค่ายส่วนใหญ่ได้ทราบผลการเรียนที่ดูจะแย่ ทำให้บางคนกลัวว่าจะไม่ได้เรียนต่อ บางคนยังเศร้าที่ทำข้อสอบแล้วได้ผลการเรียนที่ไม่น่าพอใจ ที่นั่น พวกเราได้เจอกับบทเรียนที่พีๆ ในค่ายสอน เพื่อสร้างความอดทนให้พร้อมที่จะสู้กับสิ่งโหดร้ายอีกมากที่จะถั่งโถมเข้ามาในชีวิต ทำให้พวกเราลุกขึ้นสู้ได้ด้วยกำลังใจที่พีๆ มีให้อีกครั้ง

พวกเราร่วมกันสร้างห้องสมุดโดยที่ทุกคนมีส่วนร่วมจนสำเร็จเป็นที่น่าภูมิใจ ก่อนวันกลับมหาวิทยาลัย ๑ วัน ในตอนบ่ายพวกเราชาวค่ายพร้อมชาวบ้านได้ร่วมกันแข่งขันกีฬาเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีกันและกัน ผู้หญิงในค่ายก็ร่วมร้องเพลงพร้อมเต้นเชียร์การแข่งขันกีฬาไปด้วย ทุกคนหัวเราะและสนุกสนานไปกับการแข่งขันกีฬาดังกับว่ากำลังดูตลกคาเฟ่ก็ได้ ภาพที่ฉันกับบรรดาแม่ฮักกอดเอวกันวิ่งหลายขายังคงเป็นภาพประทับใจมีรูลิม ตกตอนค่ำ พวกเราจัดกิจกรรมงานพาแลงงานวัดและรอบกองไฟ โดยเชิญพ่อฮักแม่ฮักและชาวบ้านมาร่วมรับประทานอาหารพร้อมดูการฉายภาพยนตร์ที่ฝ่ายบันเทิงภาพได้จัดทำไว้ตลอดค่ายว่าทุกคนทำอะไรบ้าง บางภาพทำให้อดที่จะอมยิ้มออกมาไม่ได้ บางภาพก็ขำขันกันทั้งค่าย คนที่ถูกล้อในภาพก็จำต้องยอมหน้าแดงไปตามๆ กัน ด้านงานวัดที่จำลองบรรยากาศในดอนเด็กที่ทุกคนเคยพบเจอถูกทำขึ้นอีกครั้ง มีทั้งการสอยดาว ปาลูกหินลงหลุม หรือแม้กระทั่งปั่นเสาน้ำมันขึ้นไปเหยิบของรางวัล บางคนเล่นไม่ชนะพวกเราก็มีรางวัลปลอมใจให้ ภาพหัวเราะท้องคัดท้องแข็งเริ่มเข้ามาอีกครั้ง เมื่อการแสดงชุด

พิเศษที่รุ่นพี่ผู้ชายแต่งตัวเป็นผู้หญิงออกมาเดินรอบกองไฟ และบรรดาชนเผ่าซูลู ที่พวกเราตระเตรียมมอบความฮาให้กับชาวบ้านและเพื่อนร่วมค่ายที่เหน็ดเหนื่อย กันมามากมาย

คำคืนนี้พวกเราทุกคนดูมีความสุขที่สุดกับการได้ปลดปล่อยอารมณ์ออกมาอย่างสุดๆ ไม่เว้นแม้แต่พ่อฮักแม่ฮักที่อดหัวเราะไม่ได้ พอได้เวลาพอสมควร พวกเราก็พาพ่อฮักแม่ฮักไปส่งบ้านแล้วกลับมาทำกิจกรรมต่อ เราเรียกกิจกรรมนี้ว่า “พิธีเทียน” พิธีเทียนเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ทุกคนพูดความในใจของตนเองออกมาให้หมด โดยเริ่มตั้งแต่ก้าวเข้ามาในค่ายนี้ ฉันทิ้งฟังเรื่องค่ายของแต่ละคน บางคนบอกความรู้สึกถึงการทำงาน บางคนก็บอกเล่าถึงการเรียนที่กลายเป็นอุปสรรคที่ได้เจอตลอดค่ายนี้ และผู้ชายในค่ายเองก็เอ่ยถึงความในใจที่มีต่อหญิงสาวที่ตนรู้สึกดีด้วย จนมีบางคนพูดไว้ในคืนนี้ว่า “ค่ายสร้างคน ค่ายสร้างคู่” ฉันทักคิดเห็นเป็นจริงด้วยเพราะเป็นอีกความรู้สึกดีๆ ที่มนุษย์สามารถมอบให้กันได้ ฉันทิ้งทุกคนไปเรื่อยๆ จากเปลวไฟจากเทียนและกองไฟที่ลุกโชติช่วง ฝ่าหมอกของแต่ละคนได้ห่อหุ้มตัวไว้แล้ว บางคนที่บ่นว่าร้อนในตอนแรก มันกลับดูมีความหมายกับตนเองมากขึ้นในอากาศที่ดูเริ่มเหน็บหนาวขึ้นทวีคูณอย่างนี้ น้ำค้างเริ่มลงแล้ว

แต่พวกเราก็ยังจะดำเนินกิจกรรมกันต่อไปจนกว่าจะครบทุกคน พวกเรานั่งผิงดาวบนฟ้ากันจนเช้าวันใหม่ หลายคนถูกความมั่งง่วนรบกวนหลับกันเป็นแถว เช่นเดียวกับฉันที่ไม่ทนทานต่อความมั่งง่วนเอาเสียเลย ความมืดเข้าครอบคลุมการมองเห็นทำให้ฉันจำใจหลับไปในที่สุด รู้สึกตัวอีกที กลิ่นควันจากแถวถ่านของกองไฟลอยเข้าจมูกจนฉันตื่นรับรุ่งอรุณรวมทั้งคนอื่นที่นอนกองกันระเนระนาดตั้งแต่เมื่อคืนด้วย

พวกเราช่วยกันเก็บทำความสะอาด และไปเตรียมของทำบุญตักบาตรและมอบห้องสมุดให้กับโรงเรียนบ้านตาตรินทอง พ่อฮักแม่ฮักหอบหิ้วอาหารจากบ้านมาสร้างบุญร่วมกับพวกเราด้วย พอทำบุญตักบาตรเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็มาถึงพิธีบายศรีสู่ขวัญที่ชาวบ้านได้ผูกฝ้ายขาวที่ข้อมือให้กับพวกเราทุกคนด้วย คงเป็นเพราะกรได้เห็นหน้ากันทุกวันกลายเป็นจุดเชื่อมสายสัมพันธ์ที่ยากจะตัดขาด พวกเราและชาวบ้านบางคนก็เลยกลิ้งน้ำตาไว้ไม่อยู่เมื่อต้องถึงวันจากลา นอกจากความทรงจำที่ดีและของฝากที่พวกเราเก็บชาวบ้านพร้อมผู้อำนวยการโรงเรียนร่วมกันบันทึกไว้ในกล่องถ่ายรูป

พวกเราเดินไปส่งชาวบ้านพร้อมกับเอ่ยคำลาโดยได้รับรอยยิ้มอย่างจริงใจจากชาวบ้านมาเป็นสัญญาเพื่อยินยอมให้กลับ หลังจากนั้นพวกเรา ก็เข้าพิธีปิดค่าย ทอดผืนสานสัมพันธ์เพื่อน้อง ครั้งที่ ๖ ในพิธีปิด น้องๆ ๕ คนที่ฉันและเพื่อนๆ พี่ๆ ได้สอนให้ร้องเพลงนั้น ได้มาร้องเพลง “โรงเรียนของหนู” เป็นของขวัญให้ก่อนที่พวกเราจะกลับ พอร้องจบน้องๆ พากันสะอื้นให้ แล้ววิ่งมากอดฉันกับเพื่อนๆ ที่ร่วมสอนร้องเพลงแล้วบอกกับฉันว่า “พี่ๆ ไม่ไปไม่ได้หรอกคะ” พร้อมกับปาดน้ำตาทิ้งป้อยๆ ฉันพร้อมเพื่อนและพี่ๆ ที่ร่วมสอนกันมานั่งกอดน้องน้อยพร้อมทั้งกลิ้งน้ำตาไว้ไม่อยู่เสียแล้ว บางคนถึงกับเบือนหน้าหนีเพราะทนเห็นภาพขวนร้องให้ไม่ได้ ฉันหวนกลับไปคิดถึงครั้งที่เจอกับน้องๆ ครั้งแรกที่ดูอย่างไรก็เป็นเด็กตื้อจนฉันเองไม่อยากเล่นด้วย ภาพนั้นกลับทำให้น้ำตาร่วงลงมาเมื่อเห็นภาพที่น้องร้องเพลงให้ฟัง

“ไม่ได้หรอกนะ พี่ยังต้องเรียน หนูก็ต้องเรียน พี่สัญญาว่าจะกลับมา” ฉันตอบกลับไปเพื่อปลอบใจน้องให้หยุดสะอื้นแต่ทำอย่างไรน้องก็ยังร้องให้ จนพี่ๆ

นักดนตรีได้เริ่มร้องเพลงเพื่อให้พวกเราได้จับมือกันก่อนกลับก่อนปิดค่าย นอกจากการได้เรียนรู้วิถีชีวิตของคนที่นี่แล้ว การโอบกอด รอยยิ้มและคราบน้ำตาดูจะเป็นรางวัลแห่งชีวิตที่พวกเราได้รับอีกอย่างหนึ่ง

พวกเราเดินเวียนเพื่อฝากทิ้งท้ายความรู้สึกดีๆ ให้กันและกัน บ้างกอดตอกันร้องไห้ บ้างจับมือกันเป็นสัญญาณ ก่อนรถจะเคลื่อนที่ น້ອງ ก็ยังไม่หยุดร้องไห้หาพวกเรา ก่อนที่ฉันจะเก็บอารมณ์ไว้ไม่อยู่ ฉันและเพื่อนๆ ที่สนิทกับน້ອງต่างหลบหน้าน້องเพื่อให้หน้าตาดูใจได้เร็วขึ้น ภาพน້ອງ โบกมือลาพร้อมน้ำตา ทำให้ฉันต้องร้องไห้อีกครั้งอย่างอดไม่ได้ ก่อนที่รถจะค่อยๆ แล่นออกจากตัวโรงเรียนบ้านตาครินทองอย่างเชื่องช้า

การมาค่ายของฉัน ฉันไม่ได้หวังแค่เพียงได้สร้างแต่ห้องสมุดเท่านั้น ฉันยังได้เรียนรู้วิถีชีวิตและบทเรียนราคาแพงที่ไม่เคยได้พบในชีวิตของชุมชนเมือง ทั้งยังได้ร่วมกันสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองว่า ทุกคนสามารถร่วมกันสร้างสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ถึงแม้จะมาจากต่างที่ต่างทาง เพียงแค่มีจิตใจอาสาที่จะกระทำ รวมถึงความคิดที่ทุกคนจะสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรก็ตามที่เอื้อประโยชน์ต่อผู้ที่ยากไร้ ในถิ่นทุรกันดาร ฉันเองยังอดมองย้อนไปไม่ได้ว่า ถ้าหากมวลมนุษย์เปิดใจยอมรับสภาพกับโลกปัจจุบันมากกว่านี้คงมีคนที่มีจิตอาสาเพิ่มขึ้นอีกมากมาย สิ่งที่ได้นั้นก็คงจะสร้างโลกให้น่าอยู่ขึ้นมาก เพราะมีคนพร้อมจะทนทุกข์เพื่อทำสิ่งดีให้กับสังคม

เราทำงานด้วยกันเหมือนเราเป็นเพื่อนกันไม่มีระบบที่สั่งน้องต้องทำ
แต่ทุกคนจะช่วยกันทำซะมากกว่า ทำให้ทุกคนมีความสนิทสนมกันเป็นอย่างดี
มีความสามัคคีรักใคร่กลมเกลียวกันในหมู่คณะ ๙๙

สิ่งเล็กๆ ที่เรียกว่า “สามัคคี”

“พรุ่งนี้แล้วซินะ ที่เราต้องเดินทางจากหอพักที่แสนสบาย มุ่งหน้าสู่เมืองกาฬสินธุ์” ซึ่งเป็นคำพูดที่ฉันได้พูดกับเพื่อนของฉันว่า วันที่เรารอคอยมานานเกือบสองอาทิตย์ งานที่เราเตรียมกันมานานแสนนานก็จะได้ลงมือทำซะที่ ตื่นเต้นจังเลย อยากให้ถึงพรุ่งนี้เร็วๆ จัง

คืนวันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ฉันนอนไม่หลับ ชมตาลงยังไงก็ไม่ยอมหลับ ตื่นเต้นว่าเมื่อไหร่จะถึงเช้าวันที่ ๑๖ ซะที่จะได้ไปทำค่ายที่กาฬสินธุ์ ยิ่งอยากให้เวลาหมุนเร็วเท่าไร ก็เหมือนกับว่ามันยิ่งช้าลงไปทุกที ตอนนั้นทั้งตื่นเต้นและง่วงนอน แต่ทำยังไงก็ไม่หลับ ฉันและเพื่อนจึงออกไปที่ร้านเช่าหนังสือ (การ์ตูน) มาอ่าน อ่านจบ ๒ เล่มก็ยังไม่เข้าสีกที่ ตอนนั้นเวลาประมาณตีสองเศษๆ หลังจากอ่านการ์ตูนเสร็จ แล้วรีบไปอาบน้ำแต่งตัวเสร็จเกือบตีสามเศษๆ ซักพักก็เลยออกไปยังที่นัดหมายกันข้างหอพระ สรุปว่า คืนวันที่ ๑๕ มีนาคม นั้นไม่ได้นอนเลย พอฉันมาถึงข้างหอพระก็มีพี่ๆ มารอกันอยู่ก่อนหน้านี้อแล้ว ๕ คน ไม่นานสมาชิก

ในชมรมต่างทยอยมาเรื่อยๆ จนครบทุกคน จากนั้นจึงจึงพากันไปไหว้พระที่หอพระ หลังจากนั้นเราก็ออกเดินทางมุ่งหน้าสู่ โรงเรียนบ้านหนองห้าง ต.โนนนาजार อ.นาคู จ.กาฬสินธุ์ ระหว่างเดินทางในใจก็นึกว่าอีกนานไหมกว่าเราจะเดินทางไปถึง เพราะความตื่นเต้น ขณะอยู่บนรถต่างคนต่างหาเรื่องมาคุยให้กันฟังไม่ว่าพี่หรือน้อง พูดไปหัวเราะไป และในระหว่างการเดินทางทั้งสองข้างทาง ก็จะมีภูเขาเต็มไปหมด ซึ่งแต่ละลูกสวยงามมาก เรียงรายสวยงามสูงสง่า มองจากที่ไกลๆก็สามารถมองเห็นได้ ไม่นานนักเราก็เดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางที่เรามุ่งหวังเอาไว้ พอล้อรถหยุดหมุนทุกคนต่างรีบเก็บข้าวของของตนเองลงจากรถเพื่อที่จะนำข้าวของเครื่องใช้เหล่านั้นไปเก็บในที่พักที่ทางโรงเรียนได้เตรียมไว้ให้

หลังจากที่เก็บของเสร็จแล้ว ก็ได้พากันไปกินข้าวที่โรงอาหาร ซึ่งพ่อแม่ได้เตรียมไว้ต้อนรับ ต่างคนพากันกินอย่างเอร็ดอร่อย หลังจากทีกินเสร็จก็ต้องได้เข้าร่วมในการเปิดงานครั้งนี้ และได้พบกับผู้คนมากมาย ทั้งท่านผู้อำนวยการ คณะครู ผู้ใหญ่บ้าน อบต.บ้านหนองห้าง นายกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนนาजार พร้อมทั้งชาวบ้านหนองห้างที่มากินพร้อมหน้า ซึ่งก็ทำให้ฉันประทับใจไม่น้อยที่ท่านต่างให้ความสำคัญกับชมรมยุวชนประชาธิปไตยของเรา จากนั้นท่านนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนนาजार ก็ได้กล่าวเปิดงานและเข้าสู่กิจกรรมสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับชาวบ้าน คือกิจกรรมการจับพ้อฮัก แม่ฮักคือพ้อ แม่ แต่ละคนจะมาจับสลากเลือกลูก ใครอยากได้ก็คืนก็เลือกจับได้ตามความต้องการ บางคนจับเอาลูกสามคนก็มี อีกทั้งพ้อ แม่บางคนมาจับไม่ทันและไม่ได้ก็จะมาขอแบ่งลูกกับอีกคน ซึ่งดูแล้วน่ารักมาก ทั้งที่พ้อฮักแม่ฮักแต่ละคนไม่มีใครรู้มาก่อนว่าลูกๆ แต่ละคนมีนิสัยใจคออย่างไร และไม่เห็นว่าเราเป็นคนอื่น รักเหมือนลูกหลาน

หลังจากเสร็จกิจกรรมเหล่านั้น ต่างก็แยกกันไปพักผ่อนตามอัธยาศัย ประมาณบ่ายสามโมง พวกรุ่นพี่ผู้ชายและชาวบ้านก็พากันมาทำแบบ ดีแบบ ฐาน โครงสร้างอาคารอเนกประสงค์ ส่วนพวกผู้หญิงก็หาน้ำและของว่างไปให้ทุกคนกิน ซึ่งช่วงฤดูนั้นเป็นฤดูมะม่วงพ้อแม่ก็เก็บมะม่วงมาไว้รอเยอะเยาะมากมายและนี่คือ

ของว่างประจำค่ายนี้ วันแรกผ่านไป ทุกคนรีบทำกิจกรรมต่างๆ ให้เสร็จในเวลาไม่ตึกนัก จากนั้นก็แยกย้ายกันเข้านอน ด้วยความที่ต่างคนเห็นดีเห็นชอบกับการทำงาน กิจกรรม และเดินทาง เข้าวันใหม่ที่ท้องฟ้าสดใส มองไปที่ยอดเขาเห็นเมฆหมอก บางๆ ปกคลุมอยู่ ซึ่งเป็นภาพบรรยายกาศที่หาดูได้ยากสำหรับสังคมเมืองในปัจจุบัน จากนั้นทุกคนก็มารวมตัวกันที่โรงอาหารเพื่อรับประทานอาหารเข้าพร้อมกัน จากนั้นก็แยกย้ายกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย มีการช่วยเหลือกันทำงานเป็นอย่างดี ผู้ชายช่วยผู้หญิงทำกับข้าวก็มี ผู้หญิงช่วยถือปูน ถือไม้ก็มี ซึ่งดูแล้วเป็นภาพที่น่าประทับใจเป็นอย่างยิ่ง เราทำงานด้วยกันเหมือนเราเป็นเพื่อนกันไม่มีระบบที่สั่งน้องต้องทำ แต่ทุกคนจะช่วยกันทำซะมากกว่า ทำให้ทุกคนมีความสุขสนทนากันเป็นอย่างดี มีความสามัคคีรักใคร่กลมเกลียวกันในหมู่คณะ ซึ่งบางคนอยู่ที่บ้านไม่เคยได้ทำอะไรที่ลำบากและทำไม่เป็น แต่มาอยู่ที่นี่ก็ต้องทำ ที่บ้านไม่เคยกินอาหารพื้นบ้านก็ต้องกิน ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะว่าใครเป็นใครแต่ทุกคนจะเท่าเทียมกันในทุกๆ อย่าง

วันที่ ๑๘-๒๒ งานของเราก็ดำเนินการเรื่อยๆ จนกระทั่งวันที่ ๒๒ งานที่พวกเราและชาวบ้านได้ช่วยกันทำก็เสร็จเกือบ ๑๐๐% ตอนกลางวันของวันที่ ๒๒ พวกพี่ๆ กองกิจก็ได้เดินทางไปเยี่ยมและถามข่าวถึงการทำความในครั้งนี ในตอนเย็นก็ได้มีการกินข้าวร่วมกันระหว่างนิสิตและชาวบ้านเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์อันดีกับชาวบ้าน ซึ่งนิสิตแต่ละคนจะงูมมือพ้อฮักและแม่ฮักออกมาร้องเพลง ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าจดจำและประทับใจ ทุกคนต่างสนุกสนานเพลิดเพลินกัน จนเวลาได้ล่วงเลยไปจนถึงตีสอง ทุกคนก็ได้มาพักผ่อนหลังจากที่ได้ทำกิจกรรมร่วมกันมาหลายวัน ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นมา ทำให้บางคนเหนื่อยล้าแต่ทุกคนก็ยังยิ้มได้ และไม่เคยบ่นแต่กลับพูดว่าไม่อยากให้ถึงวันที่ ๒๓ เลย เพราะไม่อยากจะกลับ ยังผูกพันอยู่กับสถานที่แห่งนี้รวมทั้งชาวบ้าน พ้อฮักแม่ฮัก ถึงแม้เวลาแค่ ๗ วันที่เราใช้ชีวิตและทำกิจกรรมร่วมกันมันจะน้อย แต่ทุกคนก็ใช้เวลาทุกนาทีและทุกๆ วินาที อย่างคุ้มค่า และสามารถเก็บเกี่ยวประสบการณ์ได้มากเกินที่จะบรรยาย

เช้าวันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ พ้อฮักแม่ฮักรวมทั้งชาวบ้านทุกคนได้จัดงานบายศรีสู่ขวัญให้กับพวกเรา และพี่ๆ ที่กองกิจก็ได้เดินทางไปมอบค่ายใน

ครั้งนี้ด้วย พ่อแม่บางคนก็ถึงกับร้องไห้ออกมา ไม่อยากให้ลูกๆ กลับ แต่จะทำยังไง ทุกสิ่งได้ถูกกำหนดวันไว้แล้วว่าต้องทำยังไง ขนาดงานเลี้ยงยังต้องมีวันเลิก เราได้เพียงแค่สัญญาว่านับจากนี้ไปอีกสี่เดือนเราจะกลับมา ณ ที่แห่งนี้อีกครั้ง จากนั้นก็ถึงเวลาที่เรต้องจากกันจริงๆ เวลาบ่ายสี่โมงของวันที่ ๒๓ มีนาคม ล้อรถก็ได้เคลื่อนที่ออกจาก โรงเรียนบ้านหนองห้างอย่างช้าๆ ทำเอาทุกคนต้องใจหาย พ่อแม่พี่น้องยืนโบกมืออำลา และมองมายังรถเราจนสุดสายตา เด็กน้อยคนหนึ่งถึงกลับวิ่งร้องไห้ตามรถเราออกมาจนในที่สุดก็จากกันไปด้วยความซาบซึ้งและประทับใจ...

ในการทำงานถ้าหากขาดความสามัคคีต่อให้มีคนมากแค่ไหนก็ไม่สามารถทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้ แต่ถ้าเรามีความสามัคคี ถึงเราจะมีคนน้อยแค่ไหนก็จะช่วยกันทำงานจนงานนั้นจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะฉะนั้นชมรมจะคงอยู่ได้ก็ต้องธำรงไว้ซึ่งความสามัคคี

วัลย์พร สีโคตร
ชมรมยุวชนประชาธิปไตย

ถ้าการประชาสัมพันธ์ไม่ได้จริงจัง

อาสารวมใจสานสายใยสู่ชนบท

“การเรียนช่วยให้คนมีงานทำ กิจกรรมช่วยให้คนทำงานเป็น” เป็นคำพูดที่ฉันได้ยินมาตั้งแต่ตอนเข้าเรียนในชั้นปีที่ ๑ มาจนถึงทุกวันนี้ แต่ก็ไม่ได้นำไปคิดอะไรมาก ไม่เข้าใจว่าสำคัญยังไง และก็ไม่ว่าเราจะได้อะไรจากการทำกิจกรรม จนกระทั่งได้มาทำ staff ก็ทำให้ได้เข้าใจขึ้นอีกระดับหนึ่ง หลังจากนั้นก็ปล่อยเวลาห่างหายไปนานจากกิจกรรม จนมาถึงชั้นปีที่ ๔ ตอนนั้นเป็นช่วงที่ออกหักพอดี อยากจะหาอะไรทำให้สบายใจขึ้น แล้วก็บังเอิญที่ไปเจอกับเพื่อนคนหนึ่งที่อยู่ชมรมอาสาพัฒนา ซึ่งเขาเคยทำ staff ด้วยกันตอนปี ๒ จึงเข้าไปทักเขาแล้วเข้าไปถามว่า “มีโครงการออกค่ายที่ไหนบ้างไหม อยากหาอะไรทำสักหน่อย” พอพูดจบเพื่อนสาวก็พูดโพล่งขึ้นมาว่า “ฉันจะไปออกค่ายของชมรมอาสาพัฒนาที่ บ้านห้วยเตย จังหวัดกาฬสินธุ์” พอเขาพูดจบฉันก็ตอบไปอย่างง่ายดายว่า “ไป” ทั้ง ๆ ที่อีกแค่ ๒-๓ วันเท่านั้นที่เป็นวันออกค่ายจริง ๆ แต่ฉันตัดสินใจไปก่อนวันไปเตรียมค่าย ๑ วัน เป็นวันที่ทุกคนจะมานั่งคุยกันถึงความคืบหน้าและปัญหาว่ามีอะไรที่ควรระวัง หรือว่ามีอะไรที่ยังไม่พร้อมสำหรับการออกค่ายในครั้งนี้บ้าง

ฉันยอมรับว่าวันนั้นรู้สึกเบื่อมากที่การประชุมยืดเยื้อจนตึกก็ยังไม่จบ และที่สำคัญต้องนั่งประชุมกับคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน จึงรู้สึกเกร็งๆ ด้วยแต่จริงๆ แล้วคนในชมรมก็มีมนุษยสัมพันธ์ดีทักทายพูดคุยกับเราทั้งที่ยังไม่รู้จักกันจึงทำให้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังคิดอยู่บ้างว่าเราจะทำได้ไหมกับการที่ต้องมาออกค่ายกับคนที่ไม่รู้จักกัน

ในวันเตรียมค่ายเขาเตรียมกัน ๓ วัน รวมกับค่ายจริงอีก ๑๒ วัน รวมเป็น ๑๕ วัน แต่ฉันไปจริงๆ ในวันเตรียมค่ายวันสุดท้าย เพราะติดงานจึงต้องตามไปที่หลัง ในวันที่ไปต้องตามไปคนเดียวแล้วก็ต้องไปในที่ที่ไม่เคยไปจึงค่อนข้างลำบากว่าจะไปยังไงจึงต้องโทรถามเพื่อนตลอดทาง แต่ด้วยความตั้งใจที่อยากไปจริงๆ จึงเดินหน้าไปจนถึงค่าย

วันแรกที่เป็ก๊งๆ มากเลยเพราะไม่รู้ว่าจะไปช่วยอะไรเขาทำอะไรและไม่รู้จักใคร ที่แน่ๆ ทั้งค่ายรู้จักอยู่คนเดียวคือ โบกี้ (คนที่ชวน) และก็ไม่ค่อยสนิทกันเท่าไรถึงจะงงๆ ไปบ้าง แต่ก็พอรู้ว่าจะทำอะไร อันดับแรกก็ต้องเอาของไปเก็บก่อนสิแล้วก็เดินมาที่ครัวซึ่งทุกคนก็ดูเป็นมิตร เขาทักทายและถามชื่อเพื่อทำความรู้จักทำให้รู้สึกว่าจะอย่างน้อยเขาก็ไม่รังเกียจเราแต่กลับดูเหมือนดีใจด้วยซ้ำที่มีเรามาค่ายกับพวกเขา

ค่ายนี้ดูแปลกไปอย่างหนึ่ง คือ มีคนมาร่วมค่ายน้อยมาก จึงถามคนในค่ายว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมมีคนแค่นี้ พอถามถึงสาเหตุหลายๆ อย่างก็พอเข้าใจว่าในช่วงเดียวกันนี้มีหลายชมรมมากที่ออกค่ายพร้อมกันหรือเรียกง่ายๆ ว่า “ค่ายชนกัน” นั่นเอง ถ้าการประชุมสัมพันธ์ไม่ถึงจริงๆ ก็จะทำให้ไม่สามารถดึงคนมาออกค่ายได้และค่ายนี้ก็มีคนออกค่ายประมาณ ๑๐ กว่าคน และคนที่มาก็ไม่สามารถอยู่จนวันสุดท้ายได้ทุกคน ทุกวันจึงมีทั้งคนมาใหม่และคนกลับไปสลับกันไปวันไหนที่มีคนกลับมาก็ก็น่าใจหายเพราะค่ายจะดูเงียบเหงาขึ้น และคนที่เหลืออีกจะต้องทำงานหนักขึ้นตามไปด้วย ถ้ามองในแง่ลบก็จะเป็นแบบข้างต้นจึงขอมองในแง่บวกดีกว่า ถ้ามองในแง่บวกก็คือคนที่อยู่จะได้รู้จักกันมากขึ้น เข้าใจและรักใคร่กันมากขึ้น เพราะต้องแบกรับภาระหนักๆ ด้วยกันได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและทุกๆ งานตามที่ได้รับมอบหมายตามมติที่ประชุมที่ได้ประชุมกันทุกคืน คืนต่อคืน นี่เป็นสิ่งที่ฉันชอบมาก ฉันชอบที่ไม่ต้องมาแบ่งแยกกันว่าผู้หญิงต้อง

ทำงานสิ่งนี้ ผู้ชายทำงานสิ่งนั้น และมันก็ไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอนในค่ายอาสานี้ เพราะการแบ่งแยกคงจะไม่ให้อาสาพัฒนาแน่นอน และสิ่งหนึ่งที่พบในอาสาและ เฉพาะค่ายนี้เท่านั้นคือทุกคนจะได้กินปลาทุกวัน (เน้น ! ทุกวันจริงๆ) ฉะนั้นวันไหน ที่ใครได้รับหน้าที่เป็นแม่ครัวคงต้องคิดหนักพอสมควร เพราะต้องมานั่งคิดเมนูว่า วันนี้จะทำเมนูอะไร เพราะวัตถุดิบในการทำอาหารมีอยู่อย่างเดียวคือ “ปลา” เท่านั้น สาเหตุที่ต้องกินปลากันทุกวันก็เพราะหมู่บ้านห้วยเดยแห่งนี้ เป็นหมู่บ้าน ที่อยู่ติดกับเขื่อนจะต้องหาปลาไปขายเพื่อยังชีพ หรือจะเป็นปลุกผัก ปลุกพืช ก็ ยังต้องอาศัยแม่น้ำจากเขื่อนในการรดน้ำหรือถ้าบางทีน้ำไม่ไหลก็อาศัยน้ำในเขื่อน มาใช้อุปโภค และชาวค่ายอย่างเราก็หนีไม่พ้นกินปลาในเขื่อนและอาศัยน้ำเขื่อน ในการอุปโภค เพราะน้ำในโรงเรียนห้วยเดยพรประสิทธิ์วิทยาที่เราไปออกค่ายนี้ ไม่ค่อยไหล เราจึงต้องไปขนน้ำจากเขื่อนมาใช้ไม่ว่าจะเป็นล้างถ้วยล้างจานหรือ ผสมปูนสำหรับก่อสร้างโรงอาหารให้โรงเรียนตามโครงการของค่ายที่วางไว้ ซึ่งเรา ทุกคนก็ช่วยกันอย่างขยันขันแข็งตามหน้าที่ของตัวเองที่ได้รับมอบหมาย แต่ก็ไม่ ได้หมายความว่าเราจะทำเฉพาะที่ตนได้รับมอบหมายเท่านั้นหรอกนะ เพราะถ้าใคร

ที่ทำหน้าที่ของตนเรียบร้อยแล้ว ก็จะไปช่วยเพื่อนที่ทำงานยังไม่เสร็จ นี่แหละคือ มิตรภาพอีกด้านระหว่างชาวค่ายกับชาวค่าย

นอกจากมิตรภาพระหว่างชาวค่ายกับชาวค่ายแล้ว ยังมีมิตรภาพที่นำ รึกระหว่างชาวค่ายกับชาวบ้าน และชาวบ้านกับชาวบ้าน ซึ่งจะเห็นได้จากที่ในทุก ๆ วันชาวบ้านจะมาช่วยกันร่วมสร้างโรงอาหารร่วมกับชาวค่าย ถ้าไม่ได้น้ำใจจากชาวบ้านมาช่วยโครงการของเราอาจไม่สำเร็จ หรืออาจสำเร็จแต่ล่าช้าก็เป็นได้ และทุก ๆ เย็นเราชาวค่ายก็จะเชิญชวนชาวบ้านมาร่วมรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน และที่ขาดไม่ได้สิ่งที่เป็นสีสันของค่ายก็คือการแสดงตอนเย็น ที่ชาวค่ายตั้งใจแสดงเพื่อให้ชาวบ้านได้ดูและร่วมสนุกสนาน บางครั้งก็มีเกมและกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ชาวบ้านร่วมเล่น ร่วมสนุกสนานกัน และในการแสดงนี้ก็จะมียุทหลานของชาวบ้านร่วมแสดงด้วย จึงเป็นสีสันและจุดดึงดูดให้ชาวบ้านอยากดูการแสดงมากขึ้น เพราะนอกจากความสนุกสนานที่ได้จากการแสดงแล้วพวกเขายังได้ชื่นชมบุตรหลานไปในตัวด้วย และอีกสิ่งที่ขาดไม่ได้ที่จะต้องทำร่วมกันก่อนแยกย้ายกันกลับบ้านก็คือ การร่ำวง ซึ่งมีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ และชาวค่ายทุกคนมาร่วมร่ำวงด้วยกันอย่างสนุกสนาน

เข้าวันหนึ่งชาวบ้านอยากให้ค่ายมีอาหารเก็บไว้กินกันในค่าย จึงชวนชาวค่ายลงไปเอาปลาซึ่งภาษาชาวบ้านเรียกว่า “เหยอะ” ตอนแรกฟังดูก็งงๆ ว่าเหยอะคืออะไร ตอนหลังก็เข้าใจแล้วว่าเหยอะก็คือการลงเอาปลาโดยการกวาดปลาที่อาศัยอยู่ในผักตบชวา โดยใช้ดาช่ายกวาดลากขึ้นมาทั้งกอ ก็จะได้ปลาติดขึ้นมาด้วย แล้วค่อยจับปลาที่อยู่ในผักตบชวากันบนฝั่ง วันนั้นช่วยกันลากบ้าง จับปลาบ้าง อย่างสนุกสนาน เป็นอีกวันหนึ่งที่ประทับใจ เพราะนอกจากจะได้จะได้จับปลาเพื่อนำไปทำอาหารกินกันในค่ายแล้ว ยังทำให้เห็นถึงความสามัคคีกันทั้งชาวค่ายและชาวบ้านที่ช่วยกันอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

หลังจากที่ค่ายผ่านไปแล้วหลายวันจนมาถึงวันสุดท้ายของการทำค่าย เป็นวันที่ต้องวางแผนกันอีกครั้ง เพราะวันสุดท้ายมีกิจกรรมเยอะที่สุดและคนในค่ายก็น้อย จึงต้องช่วยกันวางแผนกันอย่างรอบคอบ เพื่อให้กิจกรรมในวันปิดค่ายลงตัวและผ่านไปได้อย่างดี ในวันนั้นกิจกรรมที่ต้องเตรียมมีค่อนข้างเยอะ ไม่ว่าจะเป็นกีฬาระดับความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านกับชาวค่าย การ

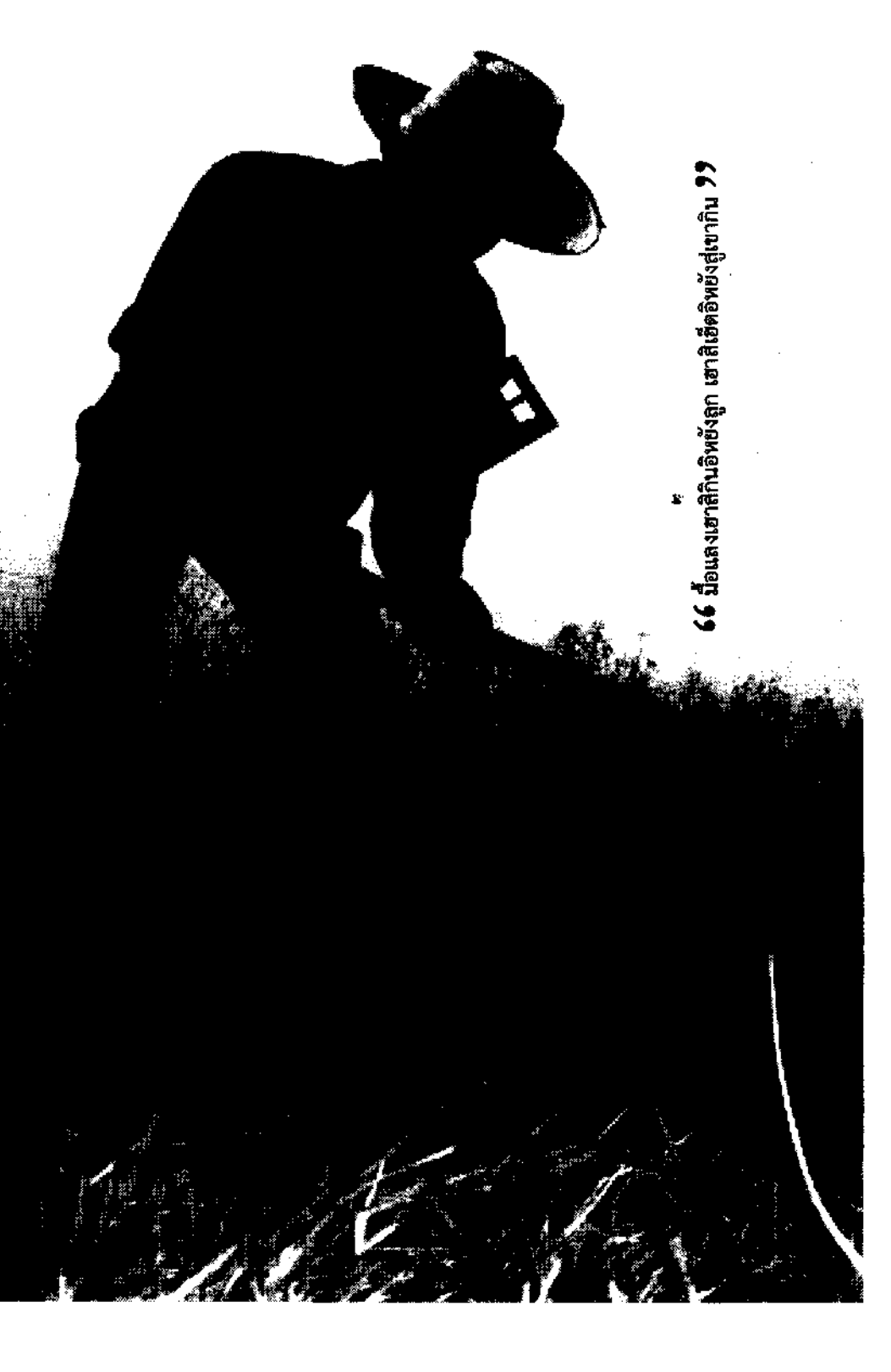
แสดงต่างๆ และยังคงต้องเตรียมอาหารเพิ่มมากขึ้นอีก เพราะเราจะต้องทำเพื่อชาวบ้านทั้งหมู่บ้านด้วย และงานอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดเหล่านี้ถือว่าเป็นงานหนักเลยสำหรับชาวค่าย เพราะปัญหาของค่ายนี้คือเป็นค่ายที่มีคนน้อยที่สุดของการออกค่ายอาสาพัฒนา แต่ไม่ว่าจะมีปัญหาหรืออุปสรรคอะไร เราก็สามารถผ่านพ้นมันมาได้ด้วยดี เพราะตราบโด้ที่เรายังไม่ทิ้งกัน ยังรักและสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจกัน ทุกอย่างย่อมต้องผ่านพ้นไปได้อย่างแน่นอน

ในที่สุดก็มาถึงวันสุดท้ายจริงๆ ที่จะได้อยู่ในค่ายนี้ เป็นวันที่ทำให้เกิดความรู้สึกที่หลากหลาย มีทั้งความสุข ดีใจ เสียใจ เศร้าใจ ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นจากความรักความผูกพันที่เราได้ให้กับทุกคนในค่าย รวมถึงสถานที่ที่ไปสร้างค่ายด้วย มีความสุขที่เราได้เป็นผู้ให้ ดีใจที่เราสามารถทำค่ายนี้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ และเสียใจที่จะต้องจากพี่ๆ น้องๆ ชาวบ้านมา แต่อย่างไรก็ตามงานเลี้ยงก็ต้องมีวันเลิกรา เมื่อพบก็ต้องมีจากมันเป็นเรื่องที่ย้ำไม่ได้ เมื่อถึงเวลาที่จะต้องขึ้นรถกลับมหาวิทยาลัย ลูกฮัก (ชาวค่าย) ก็เข้าไปลาพ่อฮักแม่ฮัก (ชาวบ้าน) ในหมู่บ้านเป็นครั้งสุดท้ายแล้วจึงกลับมาที่โรงเรียน โดยมีพ่อฮักแม่ฮักตามมาที่โรงเรียนด้วย ก่อนที่จะขึ้นรถกลับมหาวิทยาลัย ก็มีการร้องเพลงอำลา และวันนี้วันแห่งน้ำตาก็มาถึงเมื่อจะต้องจากกันจริงๆ มันคือน้ำตาแห่งความผูกพัน ที่มีต่อกันมาตลอดระยะเวลา ๑๕ วัน ถึงแม้ว่าระยะเวลาเท่านั้นมันอาจจจะดูไม่มากนัก แต่มันก็เป็นช่วงเวลาที่ได้ร่วมทุกข์ ร่วมสุข ร่วมแบ่งปันสิ่งต่างๆ มากมายด้วยกัน และนี่แหละคือสายใยแห่งอาสาพัฒนา

แล้ววันนี้ก็ทำให้ฉันได้รู้ว่าการที่เราได้ทำสิ่งดีๆ เพื่อคนอื่นมันทำให้เรามีความสุขมากมายแค่ไหน และมันก็ทำให้ฉันได้เข้าใจกับ คำว่า “การเรียนช่วยให้นักนิสิตงานทำ กิจกรรมทำให้คนทำงานเป็น”

ศิริพร นาถมทอง
ชมรมอาสาพัฒนา

๖๖ มือแดงเขาสลิกินอิหยังลือก เขาสลิกิเข็ดอิหยังสู่งูเขากิน ๖๖

แนวกิน

วันนี้หลังจากที่ทุกคนในค่ายกินข้าวเช้าอิ่มแล้ว แม่สมบัติถามผมว่า “มือแลงเสาสีกินอียังลูก เสาสีเฮ็ดอียังสู้เซากิน” นี่เป็นคำถามที่เกือบจะติดปากของคนทำกับข้าวให้ผู้ที่มาเข้าค่ายเรียนรู้อะไร ในครั้งนี้ เป็นคำถามที่ผมและแม่สมบัติเปลี่ยนกันถามระหว่างแม่ฮักและลูกฮัก สาเหตุที่ถามกันเรื่อยก็เพราะเราต้องคอยคิดเมนูอาหารใหม่ๆ ขึ้นมาให้ซ้ำกันมากเกินไป ทำกับข้าวภาคกลางบ้างแล้วก็สลับกับอาหารอีสานไปด้วย แต่เกือบทุกมื้อมีไข่เจียวมาด้วยเกือบทุกครั้งไป โดยบางครั้งก็ตอแมไปกวนๆ

แม่สมบัติ : มื้อนี้เฮาจะเฮ็ดอียังกินละลูก ?

ลูกเป็น: เสาคือบอหลวงผักจำแจะนั่นแม่ กินง่ายแนวกินบ้านเฮานั้นแม่

แม่สมบัติ: เอาจั้งสันติลูก

ลูกเป็น: ครับแม่ เอาจั้งสันละ

พูดแล้วแม่ลูกก็พากันขำ ทั้งๆ ที่รู้ว่ามันคงเป็นไปได้ผมก็ตอแมสมบัติ

ต่ออีก

ลูกเป็น: เป็นเว้าอีหลีได้แม่ บได้เว้าเล่น อยากรลองให้น้องๆ เขาได้กินอาหารแบบบ้านเฮาเบิ่ง

ซึ่งในความคิดตอนนั้นที่เสนอลวกผักกับน้ำจิ้มแจ่วแบบอีสานไป ก็เพราะอยากให้ชาวค่ายได้เรียนรู้เรื่องอาหารการกินที่เป็นแบบพื้นบ้านจริงๆ ซึ่งอุปกรณ์การทำและวัสดุที่นำมาใช้ประกอบอาหารนั้นไม่ต้องซื้อหาจากตลาด แถมยังปลอดภัยจากยาฆ่าแมลงอีกด้วย เพราะทุกครัวเรือนในบ้านหนองบัวแปะปลูกผักเพื่อกินเอง ถ้ามีมากก็แจกจ่ายให้กันแบ่งปันกันไปกิน แต่แม่สมบัติก็ถามผมกลับมาอีกว่า

แม่สมบัติ: แล้วเขาจะกินได้หรือ ลูกแนวกินบ้านเฮากินไปเขาจะกินแล้วดิลูก?

ถามด้วยความเป็นห่วงกลัวว่าลูกๆ ที่มาเข้าค่ายเรียนรู้ฯ จะไม่ได้กินข้าว ในขณะที่คุยกันเรื่องเมนูผัดลวกน้ำจิ้มแจ่วอยู่แม่พิมพ์แม่ของแม่สมบัติที่นั่งฟังตั้งแต่แรกๆ ก็เสนอความคิดขึ้นมาว่า

แม่พิมพ์: แม่่นละกินแต่กับข้าวไทยหลายมันกะบ่อแซบ ผัดๆ ทอดๆ มันกะบ่อตี

สามแม่ลูกคุยกันแล้วก็เข้าไป เป็นการคลายเครือขของคนทำครัว สรุปลแล้วมือนั้นเรยีนใจเจียวเป็นตัวเอกไว้ก่อนเพราะทำง่ายและที่บ้านหนองบัวแปะกำลังเลี้ยงไก่ไข่ ไว้กินและส่งไข่ขาย พูดได้ว่าเรามีไข่ไก่เป็นของตัวเองไม่ต้องซื้อไข่ที่แพงตามท้องตลาด ซื้อกับชาวบ้านเองราคาก็ถูกด้วย

สรุปได้ว่าเรายังไม่ได้เมนูที่จะมาทำกับข้าวในเย็นวันนี้่อีกเช่นเคย หลังจากที่เราคุยกันแล้วแม่สมบัติก็ถามผมถึงของสดเช่น หมู ผัดต่างๆ ตลอดจนเครื่องปรุงต่างๆ ที่อยู่ในครูว์ เพื่อเป็นการตรวจสอบความเรียบร้อย หลังจากตรวจสอบแล้วพบว่าของต่างๆ เริ่มใกล้ที่จะหมดหรือบางอย่างก็หมดไปจากครัวหลังจากที่ประกอบอาหารมื้อล่าสุดที่ผ่านมา แม่ลูกก็ชวนกันไปตลาดที่อ.พยัคฆภูมิพิสัย พอถึงตลาดแล้วเมนูอาหารก็จะออกมาตามวัตถุประสงค์ที่เห็นและความเหมาะสมนั่นเอง ซึ่งแต่ก่อนน้อยครั้งที่เราจะพากันไปตลาดเพื่อซื้อของมาทำกับข้าวแต่การไปตลาด

แต่ทุกครั้งก็ซื้อเฉพาะของสดและเครื่องปรุงที่ขาดไม่ค่อยได้ซื้อผัก แต่ถ้าจะซื้อผัก ก็จะเป็นผักที่ปลูกเองไม่ได้ เช่น หอมใหญ่ แครอท พริกหยวก พริกแกง แค่นั้นเอง วันนี้แม่สมบัติพาไปซื้อหมักกับเจ้าประจำแม่บอกว่าหมูเจ้านี่สด และเก็บไว้ได้นานเพราะเขาเชือดวันต่อวันและไม่ใส่สารกันบูดต่างๆ จึงทำให้เก็บไว้ได้นานหลังจากซื้อหมูแล้วก็ไปซื้อปลาต่อตั้งนั้นเมนูวันนี้ก็ต้องเป็นปลาหนึ่งผักลวกและน้ำจิ้มแจ่วพริกหยวกแน่นอน การซื้อปลาในครั้งนี้แม่ไม่ต้องบอกเลยว่าเลือกปลาแบบไหนเพราะว่าปลามันกำลังว่ายน้ำไปมาอยู่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันสดแค่ไหน และแม่สมบัติก็พาผมไปซื้อปลากับเจ้าประจำแม่สมบัติบอกว่าปลาเจ้านี่คนขายพูดดี ยิ้มแย้มแจ่มใส บริการดี ตูแลลูกค้า ราคาเป็นธรรม ไม่เอาเปรียบลูกค้า กล่าวคือแม่เราถูกชะตากับแม่ค้าร้านนี้นั่นเอง อีออี และได้ปลาได้หมูแล้วเราก็กลับไปร้านขายผักและเครื่องปรุงอีกซึ่งเป็นร้านขายส่งวันนั้นนอกจากเมนูที่เพิ่งคิดได้แล้วเรายังมีเงาะเป็นผลไม้ปิดท้ายด้วย

ชื่อของกลับมาถึงบ้านแล้วในขณะที่กำลังขนของลงจากรถผมก็ได้ยินเสียงคนคุยกันหลายคนอยู่ในครัวแล้วมีกลิ่นทอดอะไรสักอย่างที่หอมมากๆ เลยผมเร่งเดินตามกลิ่นรุดเข้าไปในห้องครัวก็พบน้องคิม (คิมหันต์), บักลิง (น้องจอห์นนี่) และน้องๆ อีก สองสามคนกำลังทอดแมงป่องข้าง (แมงเงาชื่อที่น้องคิมใช้เรียก) จำนวนมากมายที่กำลังโตอยู่ในถัง น้องๆ บอกว่าพี่พากันไปซื้อมาจากป่า ซึ่งแมงเงามีสรรพคุณทางยามากมายที่อธิบายไม่หมด และน้องๆ ขวนให้ผมลองชิมดู พวกมันบอกว่าคิดเสียว่ามันเป็นตักแตนก็แล้วกัน ในตอนนั้นผมคิดในใจว่า “อ่าวไอ้เนี่ย ถ้ามันเป็นตักแตน ทำไมไม่ไปเอาตักแตนมากินล่ะเอามาทำไมแมงเงา” ผมคิดไปพลางๆ ก็มีแมงเงาทอดมาอยู่ในมือแล้ว มันหอมมากๆ เลยครับ ผมก็ตักชิมดูแล้วพบว่ามันมีรสชาติเหมือนกับตักแตนทอดดีๆ นี่เองแถมยังแข็งด้วยในความคิดผมมันไม่อร่อยเลย แต่ยอมรับว่าหอมมากๆ หลังจากนั้นก็เริ่มทำกับข้าวกัน เมนูวันนี้คือปลาหนึ่งผักลวกน้ำจิ้มแจ่วพริกหยวก

ปลานึ่ง

วัตถุดิบ

ปลานิลขนาด ๑.๕ กก. ต้นหอม ตะไคร้ หมอแดง ใบแมงลัก ใบตอง
พริกชี้หนูแห้ง

เครื่องปรุง

ปลาร้า เกลือ น้ำตาลใช้แทนผงชูรส

วิธีทำ

หั่นปลาออกเป็นสามท่อน แบ่งครึ่งหัวออก ใส่พริกแห้งโขลกละเอียดตามชอบ ต้นหอมหั่นเป็นท่อนๆใส่ตามชอบ ตะไคร้บุบหั่นท่อนตามชอบใส่มาหอมมา หมอแดงหั่นเป็นสี่ส่วนใส่ตามชอบ ใส่เครื่องปรุงตามที่เตรียมตามชอบ แล้วคลุกเคล้าให้เข้ากัน แต่งกลิ่นด้วยใบแมงลัก นำใบตองรองที่หวดหนึ่งข้าวแล้วนำขึ้นตั้งไฟนิ่งจนปลาสุกโดยสังเกตจากกลิ่นหอมที่ส่งออกมาจากตัวปลานอกหวด แล้วยกลงจากเตาขึ้นสำหรับ

น้ำจิ้มแจ่วพริกหยวก

วัตถุดิบ

พริกหยวก พริกชี้หนู มะเขือเทศ กระเทียม หอมแดง

เครื่องปรุง

ปลาร้า เกลือ น้ำตาลใช้แทนผงชูรส

วิธีทำ

นำพริกหยวก พริกชี้หนู มะเขือเทศ กระเทียม หอมแดงไปย่างให้สุกและหอม แล้วลอกเปลือกออกให้หมด นำไปโขลกรวมกันให้ละเอียด แล้วปรุงรสตามชอบ

ผักลวก

วัตถุดิบ

ผักที่ต้องการลวกกินกับปลานึ่ง วันนี้เป็นบวบงู และ น้ำเย็น

เครื่องปรุง

เกลือ

วิธีทำ

หลังจากล้างทำความสะอาดบวบงูเรียบร้อยแล้ว ตั้งน้ำให้เดือดสุดๆ ใส่เกลือเพื่อปรุงรส แล้วนำบวบงูใส่ลงไปลงในน้ำเดือดทิ้งไว้สักพักรีบตักลงไปแช่ในน้ำเย็นเพื่อรักษาสีของบวบงูให้น่ากิน

หลังจากที่เตรียมทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ได้เวลาทานข้าวเย็นของเราชาวค่ายเรียนรู้ฯ แล้วนั่งๆหลังจากทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายของแต่ละคน แล้วก็ต่างรอทานข้าวกับข้าวที่ทำวันนี้เป็นปลานิ่งหอมๆผักลวกและน้ำจิ้มแจ่วแบบอีสานชนานแท้ๆ นั่งกินอย่างเอร็ดอร่อย และเป็นมื้อแรกที่ทุกคนทานอาหารหมดโดยไม่เหลือแม้เพียงชิ้นเดียวไม่ทราบว่าเป็นอาหารอร่อยหรือพวกนั่งๆ พากันหัวหรือเปล่าผมเองก็ไม่แน่ใจ แม่สมบัติถามผมว่า

แม่สมบัติ : เป็นจังได้ลูกมือนี่กินเบ็ดบ่อ ?

ลูกเป็น: เบ็ดครับแม่บ่อมีเหลือเลยสงสัยกับข้าวแซบเดี๋ย...

แม่สมบัติ : บ่อแม่มันเหนียวบ้อลูกนั่งๆ จังพากันกินเบ็ด

ลูกเป็น: บ่อแม่ครับแม่กับข้าวมันแซบ

หลังจากคุยกันแล้วแม่ลูกก็พากันเข้าไปอีกสักพักแล้วคำถามต่อมาอีกหลังจากกินข้าวเย็นเสร็จแล้วคือ “มืออื่นเฮาสีกินอียังลูก เฮาสีเฮ็ดอียังสู่เขากินอีกล่ะลูก” แล้วแม่ลูกก็พากันเข้าไปอีก

นายพัฒนพงษ์ เพาะนาไร่

โครงการค่ายเรียนรู้คุณธรรมนำชีวิตพอเพียง ปี ๒๕๕๓

ระหว่างวันที่ ๑๒-๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓

ณ บ้านหนองบัวแปะ ต.ขามเรียง อ.ยางสีสุราช จ.มหาสารคาม

“พอถึงตอนเที่ยง งานที่พวกเราช่วยกันทำอย่างสนุกสนานก็จบลง
ด้วยความอบอุ่น และช่วงเวลาเหล่านั้นพวกเรา也不能
ย้อนเวลากลับไปได้อีกเลย”

เรื่องเล่าจากกายอาสาใจเพื่อน้อง

ผมชื่อ เล่นว่า “แอ๊ด” ครับเพิ่งเข้ามารับตำแหน่งว่าที่ประธานชมรม ปัญญาชนเพื่อสังคม การเข้ามารับตำแหน่งนี้ก็เพราะถูกบังคับเล็กน้อย เพราะรุ่นพี่ปี ๕ มองไม่เห็นใครเลยที่จะมารับตำแหน่งนี้สืบทอดทายาทต่อไป ผมก็เลยได้เข้ามาเป็นประธานชมรมคนต่อไปนี้แหละ

การเข้ามารับตำแหน่งนี้ผมก็ต้องเรียนรู้งานของชมรมมากมาย ตั้งแต่การเขียนโครงการ เสนอโครงการต่างๆ ซึ่งกว่าจะผ่านก็ต้องวิ่งเต้นอยู่หลายรอบ จนผมแทบจะบ้าตาย แต่ที่ผมผ่านทุกสิ่งทุกอย่างมาได้ในการเสนอโครงการก็ขอบคุณพระเจ้ามาก เพราะผมเป็นคริสเตียนครับ

นอกจากปัญหาเรื่องการเสนอโครงการแล้ว พอมาถึงวันไป ก็มีปัญหาดังแต่เริ่มต้นเคยเริ่มจากเรื่องการเดินทาง รถที่ไปจ้างเขามากี่มาช้า อากาศก็ร้อนอีก และยิ่งช่วงซัมเมอร์คนก็น้อย ไม่คิดว่าจะมาถึง ๑๐ คน แต่พอมาชั้นรถแล้วก็รวมๆ กันเกือบถึง ๒๐ คน พलयทำให้ผมโล่งอกหน่อย

ค่ายของพวกเราจัดอยู่ที่ โรงเรียนบ้านไคร่นุ่น อำเภอกันทรวิชัย จ.มหาสารคามนี้เอง ห่างจากมหาวิทยาลัยของเราเพียง ๑๐ กิโลเมตร พวกเราไป ถึง โรงเรียนบ้านไคร่นุ่นประมาณ บ่าย ๓ ครึ่ง พวกเราก็รีบเก็บข้าวของไปไว้ใน ห้องเรียน (ซึ่งจะเป็นที่หลับนอนของพวกเราชาวค่ายแหละ) เสร็จจากนั้นพวกเรา ก็ไปเล่นเกมสันทนาการ ก็สนุกสนานมาก มี “พีช” คณะวิทยาศาสตร์ เอก เคมี เดินท่าไถ่อย่างได้มันสุดๆ ถึงแม้อากาศตอนนั้นจะร้อนมากก็ตาม

พอถึงตอนเย็นพวกเราบางส่วนก็ไปชนฟีน บางส่วนก็ขับมอเตอร์ไซด์ตามมา เพราะเพิ่งเลิกเรียน บางส่วนก็ทำกับข้าว บางส่วนก็ซักซ้อมการแสดงละครซึ่งจะ ต้องแสดงรอบกองไฟตอนกลางคืน พอถึงประมาณ ๑ ทุ่มพวกเราก็มาอยู่ด้วยกัน พร้อมหน้าพร้อมตา กองฟีนก็ค่อยๆ มีแสงทองจากเปลวไฟลุกโชนขึ้นมา พร้อม กับการรับประทานอาหารเย็นของพวกเราทุกคน หลังจากที่พวกเรารับประทานอาหาร เสร็จ อาจารย์จาวรรรณ ก้าวหน้าไกล อาจารย์ที่ปรึกษาของชมรม ก็เดิน ทางมาเปิดค่าย แล้วต่อด้วยการแสดงรอบกองไฟที่แต่ละกลุ่มจัดเตรียมมา ก็ได้ทั้ง ความรู้ และข้อคิดมากมาย จากนั้นก็เล่นเกมสันทนาการนิดหน่อย แล้วพวกเรา ก็

เข้าที่พิกัดกันประมาณ ๒๒.๐๐ น.

ตื่นเข้ามาพวกเราก็รีบทานข้าวตั้งแต่ ๗ โมง แล้วก็รีบมีการเล่นกีตาร์ร้องเพลงกันตั้งแต่เช้า สร้างสีสันให้กับเวลาเช้าได้อย่างอบอุ่น เสรีจากกิณข้าวพวกเราก็ไปทาสีสนามเด็กเล่น มีบางส่วนที่พาน้องๆ โรงเรียนบ้านไคร่หนู่นเล่นเกม

พอถึงตอนเที่ยงงานที่พวกเราช่วยกันทำอย่างสนุกสนานก็จบลงด้วยความอบอุ่น และช่วงเวลาเหล่านั้นพวกเราก็ไม่สามารถย้อนเวลากลับไปได้อีกเลย

ธนพล ฝาชัยภูมิ

ชมรมปัญญาชนเพื่อสังคม

โครงการค่ายอาสาใจเพื่อน้อง วันที่ ๒๔-๒๕ มีนาคม ๒๕๕๓

ณ โรงเรียนบ้านไคร่หนู่น อำเภอกันทรวิชัย จ.มหาสารคาม

“ พวกเขาก็ทำเสร็จก่อนวันแท้ แต่ไม่ค่อยได้มาตรฐานเท่าที่ควร เพราะแทนที่บั้งไฟจะขึ้นฟ้า กลับมาวิ่งบนถนนให้คนแตกตื่นซะงั้น ”

ครึ่งหนึ่งที่หนองบัวแปะ

ครึ่งล่าสุดที่ผมรู้ข่าวเรื่องค่ายเรียนรู้คุณธรรมนำชีวิตพอเพียง ว่าจะมีจัดการปฐมนิเทศขึ้นในวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ นี้หลังจากที่มีการเลื่อนโครงการหลายต่อหลายครั้ง จนทำให้ผมตัดสินใจที่จะไม่เข้าร่วมโครงการนี้ แต่คิดดูอีกทีค่ายนี้ก็อาจสนุกและได้อะไรหลายๆ อย่าง และดีกว่าอยู่บ้านเฉยๆ

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๑๐ โมงเศษๆ ตอนนั้นผมยังอยู่ที่บ้านในจังหวัดขอนแก่น ได้รับโทรศัพท์ของรุ่นพี่ที่รู้จักกันชักชวนมาค่ายโครงการเรียนรู้ แต่ก่อนหน้านี้ผมได้ปฏิเสธไปแล้ว คิดอยู่สักครู่หนึ่งจึงตัดสินใจว่า “ไปก็ไป” รวมทั้งเห็นใจพี่ที่โทรศัพท์มาชวนด้วย หลังจากนั้นก็ได้โทรติดต่อกับน้องๆ ที่จะไปด้วยกัน หลังจากที่วางหูโทรศัพท์ผมก็ได้เก็บข้าวของเดินทางมาที่มหาวิทยาลัยทันที่ วันที่เดินทางมานั้นกว่าจะมาถึงก็ลำบากทีเดียวเพราะวันนั้นพายุเข้า การขับรถมาก็ต้องระมัดระวังมากขึ้น แต่ในที่สุดผมก็เดินทางถึงมหาวิทยาลัยอย่างปลอดภัย

๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เป็นวันปฐมนิเทศนิสิตที่เข้าร่วมโครงการเรียนรู้ฯ

ทุกคนต่างมาพร้อมเพรียงกันที่ห้องประชุม กองกิจการนิสิต วันนี้เป็นวันแรกที่เราได้พบหน้าน้องที่จะอยู่ร่วมกันตลอดระยะเวลา ๑๕ วัน การพูดจากันจึงไม่ค่อยจะมีนัก

๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เดินทางออกจากมหาวิทยาลัยเวลาประมาณ ๓ โมงเศษ จากนั้นได้เดินทางมาที่ ม. เก่า เพื่อเอาอุปกรณ์และเครื่องดนตรี แล้วได้เดินทางสู่บ้านหนองบัวแปะ

พวกเราไปถึงประมาณเที่ยง ชาวบ้านก็ได้ออกมาต้อนรับอย่างอบอุ่น หลังจากนั้นพวกเราก็ได้พักผ่อนนิดหน่อยแล้วมาทำกิจกรรมสันตนาการก่อนกินข้าวเพื่อเป็นการละลายพฤติกรรมและทำความรู้จักระหว่างพี่กับน้อง เมนูอาหารมื้อแรกที่บ้านหนองบัวแปะคือต้มไก่บ้าน ส้มตำ ทุกคนต่างรู้สึกอึ้งหน้าสำราญกันทุกคน หลังจากที่ทานอาหารเสร็จแล้วได้มีการชี้แจงงานแล้วแยกย้ายกันออกไปทำตามที่ได้รับมอบหมาย โดยแบ่งเป็นกลุ่ม ๓ กลุ่มลงพื้นที่หาข้อมูลเบื้องต้นในหมู่บ้านและอีกกลุ่มหนึ่งเตรียมตัวสำหรับการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องกลองยาวและรำ ต่อมาเมื่อประมาณ ๑๗ นาฬิกา ทุกคนได้กลับมาที่วัดเพื่อเดินทางไปสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวบ้านหนองบัวแปะเคารพนับถือ และได้เดินทางไปดู “น้ำสา่งหมู” ที่ชาวบ้านใช้เป็นที่ดื่มกินและเป็นศักดิ์สิทธิ์อีกที่หนึ่ง

ตอนเย็นหลังการทานอาหารเย็นเป็นที่เรียบร้อยแล้วได้มีการจับพ้อฮักแม่ฮัก ส่วนผมนั้นได้พ้อฮัก คือ คุณพ่อทองสุข ศรีวัชรกุล หลังจากนั้นได้ร่วมกันทำวัตร และฟังหมอลำก่อนนอนจากหมอลำทองปี่ต ข้าวม้าอ่อน

นี่เป็นกิจกรรมวันแรกของพวกเราชาวค่ายโครงการเรียนรู้ฯ และทุกวันเราก็จะมีการเก็บข้อมูลหมู่บ้านและแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องกลองยาวและรำทุกวัน และกิจกรรมที่เราได้ทำในบ้านหนองบัวแปะนั้นทั้งเป็นกิจกรรมในโครงการและกิจกรรมที่ช่วยชาวบ้านมีมากมายนับไม่ถ้วน เช่นการเก็บข้อมูล ซึ่งได้เสนอไปแล้วนั้นทำให้เราได้เรียนรู้วิถีการดำรงชีพของชุมชนเข้มแข็งอย่างบ้านหนองบัวแปะ

กิจกรรมที่สอง คือกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้กลองยาวกับชาวบ้านและนี่เป็นจุดประสงค์หลักของโครงการเรียนรู้ในปี นี้ มีการตั้งวงกลองยาวขึ้นภายใต้ชื่อ “วงกลองยาวเพชรหนองบัวแปะ” ต่อมาไม่นานวงกลองยาววงนี้ก็เปิดตัวอย่าง

เป็นทางการในงานประเพณีบุญบั้งไฟประจำปีของอำเภอยางสีสุราช วงกลองยาว เพชรหนองบัวแะก็เป็นจุดสนใจของผู้มาชมขบวนแห่เป็นอย่างมาก

กิจกรรมที่สามเป็นกิจกรรมที่สืบเนื่องมาจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กลองยาวคือ การฟ้อน กิจกรรมนี้ก็ได้เข้าร่วมขบวนบุญบั้งไฟเช่นเดียวกันนางฟ้อนนางรำ แต่ละคนก็ไม่ใช่ใครที่ไหนนะครับเป็นชาวบ้านเองและเกณฑ์แรงงานจากสาว ๆ โรงเรียนจตุคามประชาสรรค์มาร่วมด้วย

กิจกรรมที่สี่เป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องการทำบายศรี กิจกรรมนี้ก็ได้ได้รับความสนใจจากชาวบ้านเป็นอย่างดี รวมทั้งมีการนำบายศรีไปแข่งด้วยนะครับ รู้สึกว่าจะได้รางวัลพลอบใจมาครอง แต่สิ่งที่ทุกคนพูดออกมาเป็นเสียงเดียวกันคือ การได้ชนะใจตนเอง

กิจกรรมที่กล่าวมานี้เป็นกิจกรรมหลักที่เราต้องทำ แต่ยังมีอีกหลายกิจกรรมที่เป็นการเรียนรู้นอกโครงการ เช่น กิจกรรมการทำบั้งไฟ เพื่อใช้ในประเพณีบุญบั้งไฟ แขนงนำคือ สาดตาจานปู และทีมงานห้าสาวก้านธูป หน้าทีของพวกเขา คือทำบั้งไฟให้เสร็จก่อนวันแห่บั้งไฟของอำเภอ หลังจากที่มีการเตรียมอุปกรณ์และ

คำนวณสูตรทางเคมีเป็นเวลาหลายวัน พวกเขาทำสำเร็จก่อนวันแห่ แต่ไม่ค่อยได้มาตรฐานเท่าที่ควรเพราะแทนที่บั้งไฟจะขึ้นฟ้ากลับมาวิ่งบนถนนให้คนแตกตื่นซะงั้น

กิจกรรมที่สองคือการเตรียมวัตถุดิบในการทำเมนูพิเศษ นั่นคือ การตามล่าแมงป่องข้าง หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า “แมงเงา” นำทีมโดย “ลุงแนบ” (คุณพ่อไพร) ได้นำลูกทีมออกล่าแมงป่องข้างรอบๆหมู่บ้านจนแทบจะสูญพันธุ์เลยทีเดียว เพราะได้มาประมาณ ๕๐ – ๖๐ ตัว จากนั้นลุงแนบก็ได้แปลงร่างจากผู้นำทีมมาเป็นก๊กปรุงอาหารจนเด็ดให้พวกเราได้กินเป็นอาหารเย็น เมนูที่ทำคือ หมกแมงเงาใส่ไข่ แมงเงาทอดกระเทียม และอาหารเย็นวันนี้ทุกคนก็กินอย่างอร่อย แต่ก็ยังมีบางคนไม่ขอเอาด้วย

กิจกรรมที่สามถือว่าเป็นกิจกรรมที่หนักมาก ๆ คือการส่งปุย เจอหนักสุดคือ ๔๐๐ กระสอบ กระสอบละ ๒๕ กิโลกรัม เมื่อคุณกันแล้วก็จะตกอยู่ที่ ๑๐,๐๐๐ กิโลกรัมเลยทีเดียว แต่เราก็ไม่หือช่วยกันส่งจนเสร็จก่อนคำอย่างเหน็ดเหนื่อย กิจกรรมนี้เราต้องไปโดยส่งโดยไม่ต้องมีหมายเรียกเพราะไม่ใช่ทหาร แต่เป็นการไปส่งปุย “เมื่อเขาโทรสั่งมา เราก็ต้องไปส่งเพราะใจสั่งมา”

กิจกรรมที่สี่ เขาบอกว่าไม่ควรคบเด็กสร้างบ้านเป็นดีที่สุด แต่เราก็ไม่ได้ไปสร้างบ้านหรือคณะครับ เพราะเราไปสร้างกระท่อมน้อยปลายนาให้กับแม่สมบัติ กาสี ซึ่งเป็นผู้ทำอาหารให้เรากินตลอดระยะเวลา แต่กิจกรรมนี้ก็ไม่เสร็จ เพราะเจออุปสรรคใหญ่หลวงคือฝนตก ฟ้าร้อง ก็เลยยุติการสร้างไว้เพียงแค่นั้น (เหลือมุงหลังคา)

กิจกรรมที่ห้าเป็นกิจกรรมที่ต้องทำตอนกลางคืน นั่นคือกิจกรรมบันเทิงในแต่ละคำคืน โดยจะมีการแสดง เช่น หมอลำกลอน หมอลำซิ่ง หมอลำเรื่องต่อกลอน (ทำนองไมทำนองมัน) มาเล่นให้พี่น้องชาวหนองบัวแปะได้ดูเพื่อเป็นการพักผ่อนหลังจากที่มีการเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน ซึ่งถือว่าเป็นการช่วยในทางจิตวิทยาอย่างหนึ่ง

นี่คือกิจกรรมที่พวกเราชาวค่ายโครงการเรียนรู้คุณธรรมนำชีวิตพอเพียง ปี ๒๕๕๓ ได้ทำให้กับชาวบ้านหนองบัวแปะและได้รับความร่วมมือและการตอบรับเป็นอย่างดี

หากจะถามว่ามาค่ายนี้แล้วได้อะไร? ผมก็จะตอบได้อย่างเต็มปากว่าเกือบแล้วที่ไม่มาเพราะการมาครั้งนี้เป็นค่ายโครงการเรียนรู้จริงๆใครทำมากก็ได้เรียนรู้มาก ทุกอย่างเป็นการเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นการกินการอยู่ การปฏิบัติในแต่ละวัน การช่วยเหลือชาวบ้าน และผมก็ได้เรียนรู้หลายๆอย่างที่ไม่เคยรู้ ได้ขบคิด และทำให้ประสบการณ์ชีวิตของผมเองเพิ่มมากขึ้น

สุดท้ายนี้ก็ขอขอบคุณโครงการเรียนรู้คุณธรรมนำชีวิตพอเพียง ปี ๒๕๕๓ ของ สกอ. และกองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ได้ประสานงานให้มีโครงการดีๆอย่างนี้เกิดขึ้น และขอบคุณพี่น้องโครงการเรียนรู้คุณธรรมนำชีวิตพอเพียงที่ร่วมแรงร่วมใจกันทำงานอย่างเต็มที่

อธิคม วงษ์นาง

โครงการเรียนรู้คุณธรรมนำชีวิตพอเพียง ปี ๒๕๕๓
บ้านหนองบัวแปะ ตำบลขามเรียง อำเภอยางสีสุราช จังหวัดมหาสารคาม

โอกาสได้เรียนหนังสือ มีโอกาสได้เป็นที่เลี้ยงค่ายที่อบรมกลุ่มอาสาจิตใจ
ผู้คนให้ตั้งมาช่างเป็นเกียรติและน่าภาคภูมิใจยิ่งนัก ๑๑

เรื่องเล่าเร้าพลัง

จะพูดถึงเรื่องการออกค่าย ค่ายโนแต่ละค่ายก็จะแตกต่างกันออกไป จะมีตั้งแต่ยุวชน เยาวชน ปัญญาชน และประชาชนทั่วไป ข้าพเจ้าอยู่ชมรมเทิดคุณธรรม หลายคนอาจจะรู้ว่าชมรมเรานั้นได้มีการออกค่ายบ่อยมาก ทั้งในและนอกสถานที่

สาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชมรมก็เพราะว่าข้าพเจ้าเคยเข้าร่วมโครงการและออกค่ายร่วมกับชมรมเทิดคุณธรรม ข้าพเจ้ารู้สึกที่ค่ายนี้ดีและไม่เหมือนค่ายไหนที่เคยเข้าร่วม และประทับใจในการดูแลของอาจารย์ที่ค่ายและพี่ๆที่ชมรม

ค่ายที่ข้าพเจ้าไปนั้นจะเป็นค่ายเกี่ยวกับการอบรมคุณธรรมจริยธรรม เสริมสร้างจิตสำนึก แต่เดิวก่อนค่ายนี้มีสิ่งแปลกและแตกต่างไปจากค่ายทั่วไป เช่นค่ายพุทธบุตรพุทธธรรม ค่ายที่อบรมตามวัดหรือตามสถานที่ต่างๆ เป็นต้น

ค่ายที่ข้าพเจ้าไปนั้นมียุ่ทั่วประเทศ แต่ที่ข้าพเจ้าไปอบรมอยู่ที่จังหวัด นครราชสีมา เป็นศูนย์แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมไทยจีนและเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรมที่ใหญ่พอสมควร แต่เป็นศูนย์ที่ปฏิบัติธรรม เป็นการอบรม มีกิจกรรมกลุ่ม มีฐานให้เล่น ได้ร้องเพลงธรรมะซึ่งเป็นเพลงที่สร้างสรรค์และก่อให้เกิดจิตสำนึกที่ดี ในแต่ละกิจกรรมสอดแทรกไปด้วยธรรมะและให้เรา่มีจิตสำนึกด้วยตนเอง ทำให้เรารู้จักคิดในสิ่งที่ถูกต้อง ทำในสิ่งที่ดีงาม ซึ่งการที่ได้มาค่ายนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ถึงชีวิตและการใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ ทำให้เห็นถึงคุณค่าของแต่ละชีวิต เห็นความสำคัญของทุกคนบนโลกนี้

ค่ายครั้งนี้ได้พาเด็กเยาวชนมัธยมปลายไปออกค่ายที่โคราช ซึ่งเป็นค่ายปิดเทอมครั้งนั้นได้พาเด็กออกค่ายสี่คันรถบัส ส่วนใหญ่จะเป็นเด็กจังหวัดขอนแก่น การไปครั้งนี้ก็ถือได้ว่าสนุกมากทีเดียว ก่อนที่จะถึงค่ายก็จะพาไปเที่ยวที่วัดหลวง ฟอโต้ โรงงุ่นสุภัทรา และวัดหลวงพ่อขาว จากนั้นก็เดินทางเข้าสู่ศูนย์อบรม ค่ายของเราจะมีจะมีคำขวัญอยู่ว่า “ใช้ชีวิตวันเดียวอย่างมีคุณค่าดีกว่าใช้ชีวิตทั้งปีแต่ไม่มีประโยชน์” เมื่อไปถึงค่ายแล้วคำคำนี้ไม่ได้มากเกินไปเลย ชีวิตในค่ายช่างเป็นเรื่องตื่นเต้นน่าค้นหาต้องเข้ามาศึกษาและทำความเข้าใจ มีบางคนเข้าร่วมกิจกรรมค่ายมาตั้งแต่เด็ก ยกตัวอย่างเพื่อนของข้าพเจ้าเองได้รับการอบรมมาตั้งแต่อยู่ ม.๔ จนกระทั่งปัจจุบันนี้อยู่ปี ๒ ก็ยังไปค่ายเหมือนเดิม หัวข้อที่ศึกษาเป็นธรรมะที่ลึกซึ้ง ทำให้เห็นสังขรณ์ชีวิต และทำความเข้าใจได้ง่าย

ค่ายนี้เปลี่ยนคนได้จริง ตอนจบค่ายมาสิ่งแรกที่จำได้เลยคือความกตัญญูซึ่งเป็นคุณธรรมพื้นฐานของการเป็นมนุษย์อยู่แล้ว ในค่ายก็มีปัญหาบ้างเล็กน้อยแต่ก็ผ่านไปไต่ด้วยดีเนื่องจากทุกคนร่วมแรงร่วมใจกัน ทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่าชีวิตนี้มีค่ายิ่งนัก โชคดีแค่ไหนที่มีร่างกายครบถ้วนสมบูรณ์มีโอกาสได้เรียนหนังสือ มีโอกาสได้เป็นที่เลี้ยงค่ายที่อบรมกล่อมเกลาจิตใจผู้คนที่ตั้งใจมาช่วงเป็นเกียรติและนำภาคภูมิใจยิ่งนัก

สำหรับการบริหารจัดการก็เป็นระบบแบ่งงานกันทำ หรือบางที่ถ้าใครมีงานใครสามารถช่วยได้ก็ช่วยกัน อยู่กันแบบครอบครัวพี่น้อง ไม่มีกฎหรือระเบียบที่แน่นอนทุกอย่างปรับได้ตามสถานการณ์และความเหมาะสม เราทุกคนในชมรมตระหนักดีว่าการมาทำงานและการออกค่ายครั้งนี้เป็นการใช้ชีวิตช่วงสั้นๆ สร้างสิ่งที่ยาวนาน สร้างไว้ให้คนรุ่นหลัง ที่ชมรมของพวกเราสามารถอยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้เป็นเพราะจิตสำนึกคุณ สำนึกคุณต่ออาจารย์ทุกท่านที่ให้การอบรมอุ้มชูดูแลมาโดยตลอด สำนึกคุณรุ่นพี่ทุกท่านที่มีกิจกรรมดีๆ และชมรมดีๆ ให้พวกเราได้สานต่อ สำนึกคุณเพื่อนๆ พี่ๆ และน้องๆ ทุกคนที่ไปเป็นส่วนหนึ่งของค่ายกับเรา ทำให้เราได้มีโอกาสได้ทำสิ่งดีๆ เพื่อสังคม ชมรมเทิดคุณธรรมแห่งนี้เปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองของพวกเรา เราทุกคนรักบ้านหลังนี้มาก รักบ้านที่ทำให้เราเติบโต ให้เรามาแบ่งปันทุกข์สุขร่วมกัน ทั้งได้เรียนและได้สร้างประโยชน์ให้คนทั้งหลาย

สุดท้ายนี้เราต้องขอบพระคุณสถาบันที่รักและเคารพยิ่งของพวกมหาวิทยาลัยมหาสารคามแห่งนี้ที่ทำให้เราได้พัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาคุณภาพจิตใจจะได้เป็นแบบอย่างแก่คนรุ่นหลังตลอดไป และขอให้ชมรมเทิดคุณธรรมอยู่คู่กับมหาวิทยาลัยมหาสารคามตลอดไปเพื่อคนรุ่นหลังได้สานต่อสิ่งดีๆ และมีคุณค่าให้คงอยู่

๒

องค์การนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การเล่าเรื่อง (Story Telling) เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ สิ่งทีเล่าคือ
เนื้อหาสาระที่เกิดจากการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง (ปัญญาปฏิบัติ) สิ่งที่เกิดจากการปฏิบัติจริง
ย่อมมีความสำคัญต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อการพัฒนาคนพัฒนางาน พัฒนางองค์กรและสังคม

พศ.ดร.สุจิน บุตรดีสุวรรณ
รองอธิการบดีฝ่ายพัฒนานิสิต

โครงการเรื่องเล่ารื้อพลัง

กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม